

Giới thiệu Mộng Cảnh

Convert: meoconlunar

Edit: Diệp Từ Vi + Lê Lâm

Truyện nằm trong **Hệ liệt****Câu Lạc Bộ Linh Lực**

1. Cô Gái Mù Kì Duyên
2. Nhiệm Vụ Cứu Yêu
3. Báo Nam
4. Mộng Cảnh

Cô là một người rất đặc biệt, lúc rất thánh khiết, thiện lương không gì xâm phạm được, khi lại mị hoặc, quyến rũ, thích câu dẫn nam nhân

Không phải cô bị "nhân cách phân liệt" mà đó là do người chị đã chết của cô đang trú trong thân xác cô

Hai chị em cùng một thân thể, chia nhau sử dụng nó.

Nhưng có nhiều lúc cô cảm giác như không giống vậy, khiến cô hoài nghi mình chỉ sợ không phải mộng môi mà thật sự bị đa nhân cách

Nhưng cô gặp anh, một con người tao nhã hết mực, nhưng con người khác của anh lại vô cùng bạo lực, luôn thèm khát phá hủy

Chính vì vậy trong mộng cảnh của anh, mọi thứ thật tiêu điều, vắng lặng

Cô cũng là người đầu tiên tiến vào đó

Nhưng, thật ra cô cảm thấy tình cảnh của anh cùng của cô thật tăm tối như nhau

Cùng một nan đề cần giải quyết

Chỉ là cô can đảm hơn anh, có có dũng khí nói tiếng yêu

Còn anh lại lo sợ, dù luôn tiến gần cô, trêu chọc cô nhưng lại không chịu nhìn thẳng vào lòng mình

Cô quyết định đánh cược, muốn có lại thân thể này, vì cô sợ rơi vào trong mộng, chị cô lại muốn vùng thoát ra, sẽ phá hủy cô

Cô đánh cược với chị mình, chỉ để ở bên cạnh anh

Bạn đang đọc truyện *Mộng Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Tiệc rượu phù hoa, thế giới kim phần yến tiệc linh đình, một đám người vui vẻ cười nói, cả trai lẫn gái khóa thân, ôm nhau khiêu vũ, không hề tiết chế reo hò cuồng hoan, bày biện ra một cảnh tượng vừa điên cuồng lại coi trọng vật chất.

Đây là mộng!

Giấc mộng của một thương gia thành công.

Ông ta là người đàn ông trung niên mập mạp, cao cao tại thượng ngồi trên ngai vàng của mình thượng nhìn tất cả, thỏa mãn với địa vị cùng quyền thế mình, hưởng thụ ánh mắt kính ngưỡng cùng hâm mộ của mọi người.....

Ông ta đã là vua! Mặc kệ ở ngoài đời, hay là trong mơ.

Nụ cười đắc ý chậm rãi nổi lên ở khóe miệng, ông ta đối với việc mình vô luận ở chỗ nào khi nào đều có thể nắm trong tay mọi thứ cảm thấy vô cùng đầy đủ, nhìn xem giờ phút này, cho dù là mộng, ông ta cũng có thể đem rất nhiều người đùa bỡn trong tay, mặc cho ông ta sắp đặt.

Tiếng huyền não liên tục, những người trong giấc mơ của ông ta đều lúc ẩn lúc hiện, ông ta nhấp rượu, có chút say.

Có ai có thể giống ông ta, vô luận ở trong mộng hay hiện thực đều là người mạnh?

Từ giới tài chính nhảy qua giới chính trị, viễn cảnh tốt đẹp đang ở xa xa vậy gọi ông ta, ông ta sao có thể không cười chứ?

Cười trong mơ, đã thành thói quen của ông ta.

Tối nay cũng không ngoại lệ.

Nhưng, ông ta vẫn chưa cười được bao lâu, giấc mộng đẹp tượng trưng địa vị cá nhân này vì một người xa lạ kỳ quái xâm nhập mà có biến hóa.

Đó là một vị khách không mời mà đến!

Một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn, gương mặt đông phương, ngũ quan sáng sủa mê người, mặc âu phục, rất tùy ý, cũng rất phóng khoáng.

Dáng vẻ của anh đã tạo nên sự khác biệt nổi bật với những người khác, tựa như tất cả ống kính máy quay đều tập trung vào người anh, những người cùng cảnh vật khác đều trở thành bối cảnh mờ nhạt.

Anh chậm rãi đi về phía ông ta, bước chân nhẹ không tiếng động, vẻ mặt mỉa mai hoặc khiếp người, toàn thân tràn ngập địch ý, lại mang theo nụ cười ôn hòa có chút quỷ quyệt.....

“Người..... Người là ai?” Người đàn ông trung niên bất an nhìn chăm chú vào người trẻ tuổi trước mắt không có trong suy nghĩ của ông ta, đối với việc anh đột nhiên xuất hiện trực giác có chút sợ hãi.

Người này ông ta chưa từng gặp qua, nhưng vì sao trong mơ của ông ta lại có hình người rõ ràng như vậy?

“Tôi là người tới giết ông.” Anh cười nhẹ, nhưng trong đôi mắt âm trầm không có độ ấm lại lóe sát khí.

“Giết ta?” Người đàn ông trung niên thì thào lặp lại.

“Đúng vậy.” Anh chậm rãi tới gần ông ta.

“Vì sao?” Người đàn ông trung niên nhăn mày.

“Bởi vì có người ra tiền mua mạng ông.” Anh cười thân thiết hòa ái chẳng những không thể trấn an lòng người, ngược lại làm cho người ta liên tục kinh sợ.

“Mua mạng ta?” Người đàn ông trung niên mở to mắt.

“Đúng vậy.”

“Là ai?” Người đàn ông trung niên tức giận hỏi.

“Ông nghĩ rằng tôi sẽ nói cho ông biết sao? Hoặc là, trong lòng ông đã biết, người nào ước gì ông biến mất sớm một chút.” Anh nghiêng đầu, khoe miệng cong lên một nụ cười lạnh.

“Nhưng... nhưng điều này sao có thể? Đây là mộng, ta tin chắc ta đang ngủ, mọi thứ trước mắt đều là hư ảo trong mơ của ta, là sao người giết được ta.....” Sự kinh ngạc của người đàn ông trung niên bị sự buồn cười thay thế.

Đây rõ ràng là giấc mộng của ông ta a! Ông ta nhớ rõ mình vừa mới ngó ý muốn ứng cử vào chính đàn, trả lời hết phóng viên mới về nhà lên giường nghỉ ngơi.

“Đúng vậy, đây là mộng của ông, nhưng với tôi mà nói, cũng là thế giới tôi tồn tại, cho nên muốn ở trong mộng giết ông rất dễ dàng.....” Trong giọng nói của anh có u ám chết người.

“Người muốn trong mơ giết ta?” Người đàn ông trung niên cười hỏi. Vớ vẩn!

“Đúng vậy.” Anh chậm rãi lấy ra một khẩu súng bên thắt lưng, chỉ thẳng vào mi tâm (giữa trán) ông ta.

“Ít dọa người đi! Người nhất định là nhân vật do ta nghĩ ra, ta đối với việc ứng cử sắp tới có áp lực, cho nên mới mơ thấy người..... Đi! Tránh ra! Đừng náo loạn, ta muốn tỉnh lại.” Người đàn ông trung niên phát phát tay với anh, căn bản không tin lời nói trong mộng có thể giết người. Ông ta đã xem nhiều sách tâm lý học, biết rất rõ trong hoàn cảnh có áp lực sẽ khiến người ta phát tiết trong mơ.

“Ông vĩnh viễn không thể tỉnh, Trung Xuyên tiên sinh, hãy nói hẹn gặp lại với tất cả quyền thế, giấc mơ chính trị cùng địa vị tổng giám đốc của ông đi!” Anh nhẹ bóp cò súng, viên đạn vô thanh vô tức bắn vào mi tâm ông ta.

Người đàn ông trung niên cười nhìn viên đạn bắn vào đầu mình, cả người run lên một chút, nhưng tuyệt không lo lắng, ông ta cho rằng giấc mơ này sớm muộn cũng tỉnh, sát thủ cùng súng này chẳng qua là ảo ảnh của ông ta mà thôi.

Đều là ảo ảnh, ảo ảnh trong mộng.

Nhưng, vì sao cảm giác đau đớn lại thật như vậy? Trước khi ông ta ngã xuống tất thảy, còn liều mình thuyết phục bản thân, không có gì, mình sẽ tỉnh! Sẽ tỉnh.

Mọi thứ trong tiệc rượu đều bắt đầu biến hình, cùng ý thức yếu ớt của ông ta, tất cả người cùng vật đều dung nhập vào bóng tối.

Người đàn ông trẻ tuổi dùng ánh mắt thương hại nhìn ông ta, ngồi xổm xuống dùng ngón trỏ kiểm tra hơi thở lạnh như băng của ông ta, thấp giọng nói: “Nhân sinh như mộng, mộng tức nhân sinh, mọi người đều biết, nhưng rất ít người tin tưởng.”

Cảnh trong mơ xa hoa đồ quý kia sẽ biến mất, anh nhìn không gian dần dần vụn vỡ tan biến cùng mọi người mờ nhạt, đứng lên cất súng, mới muốn xoay người, chợt nghe tiếng sột soạt, kính ngạc quay đầu, thấy một cô gái xinh đẹp tóc dài hai tay che miệng, đang kính ngạc nhìn anh.

Cô là ai?

Vì sao có thể xuất hiện trong giấc mộng này?

Nếu cô ta là người trong mộng, cũng sẽ vì Trung Xuyên chết mà biến mất, sao có thể còn đứng sờ sờ trước mặt anh?

Chẳng lẽ cô ta cũng có linh lực xuyên qua cảnh trong mơ như anh?

Thắc mắc đột nhiên xuất hiện, anh cứ như vậy cùng cô nhìn nhau hai giây, quên lên tiếng.

Cô gái hoàn hồn, lui về phía sau từng bước, sau đó bỏ chạy.

“Đợi chút, đừng đi!” Anh gọi to đuổi theo.

Thấy anh đuổi theo, chân trắng như tuyết nhỏ bé của cô chạy nhanh hơn, tóc dài bay lên phía sau cô như cánh tinh linh, chạy về điểm sáng yếu ớt phía trước.

Anh liều mình đuổi theo, muốn biết cô ta là ai, muốn biết rõ ràng vì sao cô ta có thể xâm nhập vào giấc mơ của Trung Xuyên!

Cô không ngừng bước, nhưng chân con gái luôn nhỏ hơn, anh vươn tay, khi đang muốn bắt lấy cánh tay gầy yếu, tiếng “bíp bíp! Bíp bíp bíp!” liên tiếp thúc giục.

Đáng chết! Đã đến giờ! Anh rửa nhò một tiếng.

Một sức mạnh kéo anh về thế giới thật, anh chỉ có thể trở mắt nhìn cô gái kia biến mất trong vòng sáng.

Hai người cuối cùng đã vụt mất.

Nhiệm vụ kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Tin tức mới nhất cho biết ông trùm tài chính người Nhật Bản tham gia cuộc tuyển cử nghị viên – Trung Xuyên Hùng Nhị được phát hiện chết ly kỳ trên giường mình sáng nay, trên người không có vết thương, theo giám định pháp y cho biết không tra ra nguyên nhân tử vong rõ cuộc là tự sát hay bị giết, trước mắt cảnh sát đang toàn lực điều tra nhằm...”

Suốt một ngày, khắp các kênh truyền hình lớn nhỏ của Nhật Bản liên tục đưa tin về vụ án mạng kỳ lạ kia, Huyền Dạ Thần Hành ngủ thẳng đến chạng vạng đang nằm dựa lưng trên ghế sofa, mỉm cười nhìn chằm chằm những thông tin cùng ảnh chụp người chết kia trên báo, một tay chống đầu, một tay cầm ly rượu nhẹ nhàng lay động khiến những viên đá bên trong va vào thành cốc bằng thủy tinh, vang lên những tiếng kêu thanh thúy.

Nếu muốn tìm một người để hình dung cụ thể cho khí chất hư vô, Huyền Dạ Thần Hành không thể nghi ngờ chính là người đại diện tiêu biểu nhất. Ngoại hình thanh dật nhã nhặn, ngũ quan tuần lễ cân xứng, vẻ ngoài bất mắt mà từ anh tuần tằm thường không thể biểu đạt được một phần vạn, trang phục cổ điển áo sơ mi trắng cùng quần dài đen càng làm nổi bật sự mê người của anh, tóc đen ngắn gọn gàng, khóe miệng thỉnh thoảng nở nụ cười ôn hòa, khiến người ta vừa nhìn thấy đã muốn làm quen với anh.

Phải nói là rất quyến rũ!

Anh có một loại hấp dẫn đặc thù mà người bình thường khó có được, lời nói lễ độ mang chút xa cách cùng ánh mắt cao thâm khó lường, rõ ràng ôn hòa hữu lễ nhưng lại khó nắm bắt, giống như một câu đố bí ẩn, mê hoặc tất cả những ai từng gặp qua.

Khó giải mà nguy hiểm!

Đó là chủ thích kèm theo của những thành viên khác trong câu lạc bộ linh lực đối với anh.

Câu lạc bộ linh lực là nơi bán hi vọng, anh có danh hiệu “Truy Mộng” cùng với “Thần Toán” Tước Lợi Nhi, “Tia Chớp” Lôi Xiết và “Hắc Báo” Cừ Liệt, bốn người đầu là hội viên, người nào cũng có siêu năng lực mạnh mẽ, câu lạc bộ nằm ở nơi giao nhau giữa hiện thực và hư ảo, chuyên bán hy vọng cho mọi người, chỉ cần ra giá cao, cho dù muốn mua bất kì hy vọng nào cũng có thể được thực hiện, mà từ trước đến giờ, bọn họ chưa từng làm vị khách nào thất vọng.

Sở trường của Huyền Dạ Thần Hành giống như danh hiệu “Truy Mộng” của anh, có thể xâm nhập giấc mơ của bất kì người nào, dùng tâm trí và tư duy con người tạo thành không gian ảo tưởng, đối với anh mà nói, nơi này so với thế giới ngoài kia còn chân thật hơn rất nhiều, anh có thể qua lại tự nhiên trong mơ của bất cứ ai, giống như sứ giả của giấc mơ, xuyên qua những con ác mộng, những giấc mơ đẹp diệu kì, thay họ kết thúc sinh mệnh hoặc kéo dài cuộc sống trong mộng...

Mà giết người trong mộng, chẳng qua chỉ là một kỹ xảo nhỏ nhỏ trong linh lực của anh mà thôi.

Trung Xuyên Hùng Nhị chết chính là kiệt tác của anh.

Chẳng qua là, người đưa tiền mua hy vọng Đại Dã Chính Cát cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, muốn hại chết Trung Xuyên Hùng Nhị là “dục vọng” của hắn chứ không phải “hy vọng”, loại người có dã tâm lại quyền cao chức trọng này, anh nên lấy vĩ khoản của hắn như thế nào đây?

Đến câu lạc bộ linh lực mua hi vọng, ngoại trừ khoản phí dụng lúc đầu phải bỏ ra, sau khi việc hoàn thành còn phải để hội viên lấy một thứ gì đó gọi là vĩ khoản, đó là quyền lợi của người đã thực hiện hy vọng, cũng là một phần trong cuộc giao dịch này, có điều, người bình thường đã trả xong phí dụng, không cần phải lo trả không nổi để vĩ khoản, bởi vì vĩ khoản của câu lạc bộ linh lực hơn phân nửa không nhắc tới tiền tài.

Hay là dùng tình nhân của Đại Dã Chính Cát làm vĩ khoản đi!

Một hóp uống hết rượu trong ly, Huyền Dạ Thần Hành chậm rãi đứng lên, cười cười cầm lấy bức ảnh chụp Đại Dã Chính Cát cùng một người phụ nữ Nhật Bản xinh đẹp trên bàn, nhìn chăm chăm vào dung nhan xinh đẹp đến hồn xiêu phách lạc của cô gái kia.

Đại Dã Chính Cát nhất định sẽ không keo kiệt cho anh một người phụ nữ, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ ra, anh đòi lấy người đàn bà này là vì muốn tìm ra chứng cứ hắn hối lộ, tham ô từ tay cô ta, đây mới là mục đích chân chính của Huyền Dạ Thần Hành.

Anh muốn hai gã chính khách này lưỡng bại câu thương, cho Đại Dã Chính Cát biết, cái giá phải trả khi đến câu lạc bộ linh lực mua hy vọng so với hắn tưởng tượng cao hơn rất nhiều.

Anh đã chờ không được muốn nhìn vẻ mặt của Đại Dã Chính Cát khi bị bắt là như thế nào.

Huyền Dạ Thần Hành đặt ly lên bức ảnh kia, nở nụ cười giả tạo, đúng lúc chuẩn bị đi tìm Đại Dã Chính Cát thì di động trên người bỗng nhiên vang lên.

Quản lý gọi anh về câu lạc bộ linh lực, anh nhún vai, không ngại để cho Đại Dã Chính Cát vui vẻ thêm một ngày, vì thế liền khoác áo lên đi ra khỏi phòng.

Rời khỏi khách sạn, anh dùng linh lực tập hợp từ trường xung quanh bóp méo không gian, đi vào cửa sáng thông tới câu lạc bộ linh lực, cuối con đường một căn biệt thự kiểu châu Âu lộng lẫy đứng sừng sững với cánh cửa luôn mở rộng chờ khách đến.

Huyền Dạ Thần Hành mới bước vào đại sảnh, Tước Lợi Nhi đã chạy tới nắm lấy tay anh, cười hỏi: “Huyền Dạ, nhiệm vụ kết thúc, vĩ khoản đã lấy chưa?”

“Chưa lấy.” Anh sờ lên mái tóc mượt như lụa của cô, mỉm cười.

Cừ Liệt đứng sau lưng cô lập tức bắn ra ánh mắt sắc bén cảnh cáo, ý là muốn anh nhanh bỏ tay ra khỏi người phụ nữ của cậu ta.

Anh nhướn mày, cười thầm trong bụng. Gã động vật họ mèo này quả nhiên chỉ thích ăn dấm chua với anh, hơn nữa còn đầy địch ý, đối với sự đụng chạm giữa anh và Tước Lợi Nhi đều không thể chịu được.

“Còn chưa lấy? Chuyện này không giống với tác phong của anh nha, anh luôn tốc chiến tốc thắng mà, không phải sao?” Tước Lợi Nhi mở to mắt, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ tinh nghịch.

“Đúng vậy, nhưng quản lý đúng lúc lại gọi anh trở về, cho nên anh liền về đây trước.” Anh thoải mái ôm lấy vai Tước Lợi Nhi, ánh mắt khiêu khích nhìn Cừ Liệt.

“Hừ, anh sẽ không phải muốn lấy sạch tài sản của cái gã tên Đại Dã kia chứ!” Cừ Liệt lạnh lùng châm chọc, đi đến trước mặt anh, vươn tay ôm Tước Lợi Nhi trở về.

Tên không biết xấu hổ này, lúc nào cũng động tay động chân với Tước Lợi Nhi, quá đáng! Cừu Liệt âm thầm mắng trong lòng.

“Tôi không tàn nhẫn như vậy đâu, tôi chỉ muốn lấy một thứ quan trọng nhất của hắn mà thôi.” Huyền Dạ Thần Hành bật cười, ý vị thâm trầm nhìn đáng về Cừu Liệt che chở Tước Lợi Nhi có chút buồn cười không nhận được.

Thật ra tính cách yêu hận rõ ràng, thẳng thắn cương trực của Cừu Liệt rất đáng yêu.

“Thứ quan trọng nhất? Tôi xem tám phần là phụ nữ.” Miệng Cừu Liệt lại không chịu yên.

“Oh? Cậu nói trúng tâm sự của tôi, sao, đã từng chạy vào trong mơ đọc tâm sự của tôi à?” Huyền Dạ Thần Hành khoanh hai tay trước ngực, mỉm cười thách thức.

“Yên tâm đi, tôi không có sở thích rình mò giấc mơ của người khác đâu...” Cừu Liệt khoát tay, khinh miệt liếc nhìn anh ta.

Sắc mặt Huyền Dạ Thần Hành trầm xuống, thẳng nhóc Cừu Liệt này thật có bản lĩnh, nói hai ba câu đã làm anh nổi nóng rồi.

“Vậy xin hỏi sở thích của cậu là gì? Dùng cái miệng đầy răng cắn loạn người ta?” Anh trào phúng cười lạnh.

Trước khi Cừu Liệt vào câu lạc bộ linh lực từng vì biến thành báo không kiểm được thú tính mà đã thương Tước Lợi Nhi, đến bây giờ cậu ta vẫn còn vì thế mà canh cánh trong lòng.

“Anh.....” Cừu Liệt quả nhiên nghe vậy biến sắc, một câu đã bịt miệng anh.

“Được rồi, hai người làm gì thế, mỗi lần gặp mặt không cãi nhau sẽ chết à?” Tước Lợi Nhi vội vàng làm dịu bầu không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người, đẩy Cừu Liệt ra.

“Quản cho tốt con báo đen nhà em, Tước Lợi Nhi, không có giáo dục gì hết!” Huyền Dạ Thần Hành vẫn duy trì phong độ tốt đẹp như cũ, nhưng lời nói lại không chịu buông tha cho người khác.

“Thật là kỳ quặc, em quen anh lâu như vậy, chưa từng thấy anh đối địch với ai như thế, chỉ có Cừu Liệt mới hai ba câu đã chọc giận anh đến biến sắc rồi, tại sao có thể như vậy?” Tước Lợi Nhi nghi hoặc nói.

“Có lẽ là bất hợp!” Huyền Dạ Thần Hành cười nhẹ.

“A, anh sẽ không phải là vì thích em nên mới ghen tị với anh ấy chứ!” Cô chớp mắt mấy cái, cố ý dựa sát vào người anh làm nũng.

Cừu Liệt thấy hai người bọn họ anh anh em em, trong lòng nổi giận, tức tối xoay người bỏ lên lầu hai.

“Đúng vậy! Anh ghen đến chết được!” Anh cười to, khoe búng chiếc mũi đẹp của cô.

“Thật đáng ghét, thích em lại không nói sớm, giờ muốn em thay lòng đổi dạ thì đã muộn rồi!” Cô giả bộ buồn rầu.

“Sẽ không đâu, bây giờ lao vào vòng tay anh vẫn còn kịp mà...” Anh nói xong liền giang rộng hai tay.

“Ngừng!” Cô vươn ngón trỏ chỉ vào chóp mũi anh, cười nói: “Anh thật quá âm hiểm, Huyền Dạ, vì muốn chọc Cừu Liệt mà lời nói ghê tởm nào cũng thốt ra được.”

“Aizzz! Em lại xuyên tạc tâm chân tình của anh rồi.” Anh ôm ngực như đang bị thương.

“Chân tình của anh rất phức tạp, em đây lười nghiên cứu, vẫn là để lại cho những cô gái có mắt không trông kia mở xê đi!” Cô vỗ vỗ vai anh, còn làm mặt quỷ chớp mắt nhìn anh.

“Tiểu quý!” Anh bật cười. Cùng Tước Lợi Nhi tranh cãi quả nhiên có thể giải tỏa áp lực, anh không phủ nhận mình rất thích cô, chẳng qua đó là tình cảm anh em, một chút xúu tình yêu cũng không có. Chỉ có cái kẻ đầu óc ngu xuẩn như Cừu Liệt kia là nhìn không ra mà thôi!

“Đừng nói vớ vẩn, nói cho em biết đi, lần này đến Nhật Bản có đặc biệt gặp gỡ mỹ nữ nào không?” Tước Lợi Nhi cười hi hi hỏi.

“Không có.” Anh đút hai tay vào túi, tiêu sái đi lên lầu, vào tổng bộ của câu lạc bộ linh lực.

“Không có? Làm sao có thể?” Tước Lợi Nhi đi theo phía sau anh, không tin người có vẻ ngoài tuấn đạt nho nhã như anh lại thiếu phụ nữ.

“Sao lại không? Anh nhớ em còn không kịp, thời gian đâu mà nghĩ đến những cô gái khác!” Anh lại nhin không được trêu chọc Tước Lợi Nhi.

Quản lý đã sớm rót một ly rượu chờ anh, nghe thấy anh ba hoa, cười lắc đầu.

Lôi Xiết thì vẫn lạnh lùng ngồi trên sofa xem tạp chí.

Anh đi đến bên quầy bar, cầm ly rượu lên nhấp một hớp, cười nói với quản lý: “Kỳ quái, đi theo ông lâu như vậy, sao tôi vẫn chưa trúng độc rượu nhỉ?”

“Đó là bởi vì anh vốn đã rất độc rồi.” Cừu Liệt còn tức chuyện anh chiếm tiện nghi của Tước Lợi Nhi, hung ác nham hiểm tiếp lời.

Huyền Dạ Thần Hành lúc này đã không chế được mình, đối với địch ý của kẻ kia làm như không thấy, chỉ nhún vai mỉm cười.

“Nhiệm vụ lần này thuận lợi chứ?” Quản lý nhìn anh hỏi.

“Ừ.” Gác chân, anh châm thuốc, một tay chống lên quầy bar, một tay để trên hông, có vẻ lười nhác mà gọi cảm tự nhiên.

Không phải ai cũng có ngôn ngữ cơ thể mê người như vậy, có vài người trời sinh không thể đùa giỡn, có vài người không hề có ý, giờ tay nhấc chân đều biểu lộ sự thoải mái, tự tại, tiêu sái và anh tuấn.

Huyền Dạ Thần Hành là dạng người thứ hai.

Tước Lợi Nhi đã từng nói qua, cho dù anh ba ngày ba đêm không tắm rửa, hơn nữa quần áo còn đầy bụi đất ngồi phịch trên sô pha thì vẫn sẽ có cả đám phụ nữ mê muội vì anh mà thét chói tai, không còn cách nào, sức quyến rũ của anh hoàn toàn là bẩm sinh, người bình thường không thể chống đỡ!

“Thật sự không có người phụ nữ nào chiếm được một góc sao?” Tước Lợi Nhi nhướn mày, cao giọng hỏi, đối với việc anh phá lệ “đơn thuần” chấp hành nhiệm vụ rồi biến mất mà không yêu đương lung tung cảm thấy khá ngạc nhiên.

Nói đến cũng buồn cười, mỗi lần Huyền Dạ Thần Hành thực hiện nhiệm vụ, không phải yêu đương với bạn gái hoặc chị em gái của khách, thì chính là bị một đồng phụ nữ không liên quan gắt gao vây quanh, thành tình nhân quần chúng, hiện tượng này nhìn mãi cũng thành quen, vì thế lần này anh nói không có quan hệ gì với phụ nữ, Tước Lợi Nhi nói sao cũng không tin.

“Thật sự..... không có.” Anh bỗng dừng nghĩ đến người con gái xa lạ vô tình gặp trong giấc mơ của Trung Xuyên Hùng Nhị, câu trả lời có chút chần chờ.

“Trả lời không đủ thẳng thắn, chứng tỏ trong lòng có quỷ.” Tước Lợi Nhi nhìn ra ngay phút trầm tư ngắn ngủi của anh, lập tức như bắt được nhược điểm kẻ khác, kêu âm lên.

“Đừng có mà bắt lỗi trong lời nói của anh, Tước Lợi Nhi, lần này anh thật sự không dính vào ai cả, chẳng qua là.....”

“Như thế nào?” Ánh mắt sắc bén của quản lý sau mắt kính nhìn thẳng anh.

“Ồ trong mơ tôi gặp một người rất kỳ quái.” Anh mở miệng cười nhẹ.

“Một người khác?” Lôi Xiết cùng Cừu Liệt không hện mà cùng nhìn về phía anh.

“Đúng vậy, một cô gái, tầm khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, cô ta xuất hiện trong giấc mơ của Trung Xuyên và thấy tôi giết người.” Anh nói qua sự việc lúc đó để tránh mọi người quá mức kinh ngạc.

“Cái gì? Cô ta nhìn thấy anh giết người?” Tước Lợi Nhi là người đầu tiên hét lên.

“Câu xác định cô ta không phải nhân vật hư cấu trong mộng sao?” Lôi Xiết đem tạp chí để lên bàn, không có tâm tình xem tiếp.

“Không phải, sau khi Trung Xuyên chết đi, trước lúc giấc mơ biến mất, hình ảnh cô ta vẫn hết sức rõ ràng.” Nhẹ nhàng thở ra một làn khói, màn sương mỏng bay lên che khuất nghi ngờ lướt qua rất nhanh trong đáy mắt Huyền Dạ Thần Hành. Nếu không phải vì thiết bị hẹn giờ của anh đúng lúc đó quấy nhiễu, anh chắc chắn đã sớm bắt lấy cô gái kia hỏi cho rõ ràng.

“Câu không nói chuyện với cô gái kia sao?” Quản lý lại hỏi.

“Không có, cô ta vừa nhìn thấy tôi liền bỏ chạy.” Anh cười nói.

“Chuyện này kì quái thật, có người phụ nữ nào thấy anh lại không dán chặt lấy anh chứ, sao lại có chuyện chạy trốn được?” Tước Lợi Nhi vờ về đuôi tóc nói.

“Có lẽ cô ta cho rằng Huyền Dạ là hung thủ giết người?” Cừu Liệt ác ý nói.

“Thật kỳ quái, nhiều năm rồi chắc chắn anh chưa từng gặp qua chuyện như thế này đúng không?” Lôi Xiết toàn thân đen đi đến bên cạnh anh, nghiêng người dựa vào quầy bar.

“Ừm, đây là lần đầu tiên.” Chính vì như thế, anh mới không thể không tò mò về lai lịch cô gái kia.

“Cô ta liệu có phải cũng là người có năng lực đi vào giấc mơ như anh không?” Tước Lợi Nhi mở to hai mắt nói. Thế giới này luôn có nhiều biến hóa bất ngờ, ngoại trừ câu lạc bộ linh lực, cô tin rằng ngoài kia vẫn còn rất nhiều người có năng lực không thể tưởng được đang sinh sống.

“Anh cũng nghĩ vậy.” Huyền Dạ Thần Hành nhìn rượu trong ly, nhớ lại gương mặt thanh tú diễm lệ của cô gái kia, tuy rằng chỉ nhìn thoáng qua, nhưng vẫn

đủ để anh có ấn tượng sâu sắc.

“Vậy đi tìm cô ấy đi! Nói không chừng đó chính là người yêu định mệnh của anh đó.” Cừu Liệt đứng bên cạnh giật dây. Tốt nhất là Huyền Dạ Thần Hành tìm được tình nhân thích hợp cho mình, như thế anh ta mới không suốt ngày vòng tôi vòng lui bên cạnh Tước Lợi Nhi nữa.

“Làm sao tìm được? Cô ta có thể xuất hiện ở bất kỳ giấc mơ nào!” Tước Lợi Nhi trừng mắt nhìn Cừu Liệt rồi nói.

“Đúng vậy, cho nên quên đi.” Huyền Dạ Thần Hành lại nhún vai, biểu hiện mình chẳng hề để tâm tới chuyện này.

“Hắc, anh cứ như vậy bỏ qua? Không muốn biết cô ta là ai à?” Cừu Liệt sốt ruột hỏi.

“Muốn cũng vô dụng, dù sao cũng không cần thiết phải gặp lại.”

“Ngộ nhờ cô ta đến có ý xấu thì sao?” Lôi Xiết đề phòng chu đáo hỏi thêm.

“Thế thì cô ta tự khắc sẽ xuất hiện trước mặt tôi thêm lần nữa, nhưng mà, tôi tiếp xúc với nhiều người như vậy, cũng không thể coi bất cứ ai kỳ lạ đều là kẻ địch của mình!” Huyền Dạ Thần Hành xoay người, dựa tay vào quầy bar phía sau, ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế chân cao.

“Vẫn nên cẩn thận một chút, nếu cô ta có thể vào xâm nhập vào mộng của người khác, chứng tỏ cũng có thể quấy nhiễu đến anh.” Mặt Lôi Xiết không chút thay đổi nhưng ai cũng nghe ra được sự lo lắng bên trong.

Huyền Dạ Thần Hành từng bị lạc trong chính giấc mộng của mình, bị vây khốn bởi những cảnh vật trong mơ, thiếu chút nữa điên cuồng đến chết, nếu không phải quản lý dùng hết linh lực của mình cứu anh ra, nói không chừng anh đã sớm không còn tồn tại.

“Không có bất kì kẻ nào có khả năng quấy nhiễu tôi được, kẻ xâm nhập vào mộng của tôi đều phải chết.” Huyền Dạ Thần Hành ôn hòa mỉm cười, nhưng ánh ý bên trong lại khiến cho người khác ớn lạnh.

Tước Lợi Nhi nhìn thẳng anh, không tự giác rung mình một cái.

Huyền Dạ Thần Hành không quan bất cứ ai, lúc nào cũng mang cái mặt nạ tỏ vẻ thân thiết của mình, thoát nhìn giống như một quý ông nho nhã, tốt bụng, nhưng mà, trực giác cho cô biết thật ra anh so với vẻ ngoài âm trầm của Lôi Xiết càng đáng sợ hơn, càng lạnh lùng hơn, nụ cười của anh chỉ là nguy trang, nét ôn hòa cũng chỉ là biểu hiện giả dối, anh thật sự là một người như thế nào, toàn thế giới trừ quản lý có lẽ không ai nhìn ra được!

“Có phải cô gái đó đang câu cứu hay không?” Tước Lợi Nhi thử suy nghĩ theo hướng khác.

“Cũng có thể.” Huyền Dạ Thần Hành đã cụt hứng, không muốn bàn tiếp chủ đề này.

“Vậy anh không muốn tìm ra nguyên nhân cô gái đó xuất hiện hay sao?” Tước Lợi Nhi hỏi. Nếu Huyền Dạ thật sự muốn tìm hiểu nguyên do, điều này không khó.

“Không.” Anh quả quyết nói. Nhiều năm như vậy, anh đã sớm học cách nhận biết vấn đề nào nên đi sâu, vấn đề nào nên bỏ mặc, quá mức tò mò sẽ chỉ rước lấy phiền toái cho bản thân, anh thật vất vả mới có thể thoát khỏi nơi ghê tởm đó để ngộ ra chân lý này, chỉ có đem tâm tư mình đông lạnh lại thì mới không bị tổn thương lần nữa.

“Ngay cả chuyện cô ta là ai cũng không muốn biết?” Tước Lợi Nhi ghét nhất thái độ hồ hững của anh.

“Tước Lợi Nhi, anh đương nhiên muốn biết, nhưng anh không cần đáp án, trừ phi có người mua đáp án với anh, anh mới chủ động đi tìm.” Anh bật cười nhấp thêm ngụm rượu, chẳng hề để ý.

“Nhưng cậu vẫn đang lo lắng.” Quản lý khẽ xoay ly rượu, một câu nói trúng ngay vấn đề.

Huyền Dạ Thần Hành cứng người lại vài giây rồi lập tức bật cười: “Tôi lo lắng, đương nhiên, lo sợ một ngày nào đó cô gái kia sẽ đoạt mất công ăn việc làm của mình thôi.”

“Đừng giỡn nữa, Huyền Dạ, vẫn nên cẩn thận một chút.” Lôi Xiết lạnh lùng cảnh cáo.

“Hiếm thấy cậu quan tâm tôi như vậy đấy, Lôi Xiết.” Anh bật cười, giơ ly rượu về phía Lôi Xiết.

“Tôi không phải đang quan tâm anh mà là lo lắng phiền toái sẽ tới cửa.” Lôi Xiết lạnh như băng đáp lại.

Huyền Dạ Thần Hành cười cười, ực một cái hết rượu trong ly.

Quản lý rửa sạch ly, dọn dẹp sạch sẽ quầy bar xong, bỗng nhiên mở miệng: “Tôi phải xuống, có khách đến mua hy vọng.”

Lời ông nói còn chưa đến nửa giây, cửa lớn liền truyền tới tiếng nhạc hài hòa, Tước Lợi Nhi thán phục kêu lên: “Đạo hạnh của quản lý càng lúc càng cao, không hổ đã tu hành ngàn năm.”

“Đừng có nhân cơ hội mắng tôi là lão hồ ly, Tước Lợi Nhi.” Quản lý trước khi xuống lầu liền nói như thế.

Mọi người không khỏi bật cười ầm ĩ.

Sau đó, cả đám người lại tiếp tục chơi trò cá cược nhằm chán xem ai là người được khách chọn trúng.

Tiệc rượu của Đại Dã Chính Cát quả nhiên hoành tráng, xa hoa, sau khi loại bỏ đối thủ chính trị Trung Xuyên Hùng Nhị xong, liền chắc chắn mình sẽ trúng cử, vì thế không chút khách khí ăn mừng trước.

Tay trái của Huyền Dạ Thần Hành kéo một người phụ nữ xinh đẹp, ngay từ đầu cả hai đã dính một chỗ, dáng người anh cao ráo, phong độ cùng người phụ nữ yêu kiều phong tình vạn chủng quả nhiên trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, cũng thành đối tượng đề bàn tán, là nguyên nhân chính khiến cả hội trường xôn xao không thôi, ngoại trừ vẻ ngoài xuất chúng của cả hai, quan trọng nhất chính là mọi người đều thắc mắc vì sao tình nhân của Đại Dã Chính Cát lại đi cùng một người đàn ông khác đến tiệc rượu của hắn chứ, đây chẳng phải là tuyên bố mình bị cấm sùng hay sao?

Nhưng Đại Dã Chính Cát lại không có chút tức giận, thậm chí còn tựa hồ đặc biệt hậu đãi người đàn ông đã đoạt đi tình nhân của mình.

Một đồng dấu chấm hỏi hiện lên khiến mọi người trong hội trường đều cảm thấy hiếu kỳ, một số phóng viên chuyên đưa tin bất quá cũng bắt đầu hỏi thăm tin tức xung quanh xem có thể lấy được tin tức độc nhất vô nhị trước người khác hay không.

Huyền Dạ Thần Hành thích thú nhìn ánh mắt nghi hoặc của mọi người, mặt không đổi sắc ôm người phụ nữ kia đi khắp nơi rêu rao. Trạch Nguyên Mi Trí Từ chính là “vị khoản” mà Đại Dã Chính Cát đưa cho anh, mọi việc đều tiến hành theo đúng kế hoạch, Mi Trí Từ say mê chìm đắm trong sức quyến rũ cùng sự phong lưu phóng khoáng của anh, sớm đã đem mọi chứng cứ hời hợt của Đại Dã giao hết cho anh, đêm nay mang Mi Trí Từ tới nơi này chẳng qua là để cô ta xem một màn kịch do chính tay anh đạo diễn mà thôi.

“Huyền Dạ, không phải anh nói hôm nay sẽ có một chuyện đáng kinh ngạc xảy ra hay sao? Sao đến giờ còn chưa thấy?” Mi Trí Từ dựa vào cổ anh thì thầm làm nũng.

“Đừng nóng vội, sắp tới rồi.” Ánh mắt anh dao động trên những người phụ nữ trong đại sảnh, thờ ơ trấn an.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Mi Trí Từ ảo tưởng cái mà anh gọi là một đêm kinh hi sẽ là kích tình lãng mạn hoặc tỏ tình.

“Đừng hỏi, đến lúc đó em sẽ biết.” Anh không dấu vết đẩy cô ta ra, vừa quay đầu, tầm mắt lập tức bị một người con gái diễm lệ hấp dẫn.

Một mái tóc đen dài vừa thẳng lại bóng mượt, ngũ quan xinh đẹp tuyệt luân, dáng người linh lung thướt tha, cô gái anh nhìn chằm chằm đang được một đám đàn ông vây quanh, chỉ thấy đôi mắt đẹp đảo tròn, môi cười duyên dáng, phong thái yêu kiều khiến tất cả mọi người đều mê mẩn.

Nhưng điều khiến Huyền Dạ Thần Hành giật mình nhất không phải là mỹ mạo của cô gái kia, mà là gương mặt của cô ấy!

Cô ta, chính là người mà anh đã nhìn thấy trong mộng!

Về kinh ngạc xẹt qua mặt anh, loại trùng hợp này quả thật khiến người ta bất ngờ, anh không đi tìm, cô ta lại tự động chạy tới trước mặt.

Mi Trí Từ thấy ánh mắt anh cứ nhìn chằm chằm phía xa, theo tầm mắt anh nhìn lại, cô ta liền phát hiện đó anh đang nhìn một người phụ nữ tư sắc không hơn mình, trong lòng không khỏi ghen tỵ dâng cao.

“Như thế nào? Em kém cô ả xấu xí người Đài Loan kia sao?” Cô ta nói chưa dứt.

“Đài Loan? Cô ta không phải người Nhật Bản sao?” Huyền Dạ Thần Hành cảm thấy kinh ngạc.

“Bộ dáng cô ta làm sao có khí chất như phụ nữ Nhật Bản chúng em được? Cô ta là con gái riêng đi theo mẹ khi được gả đến làm vợ chuyên gia tài chính Hắc Vũ Sâm! Con lăng loạn, ý vào thế lực của Hắc Vũ Sâm đến những buổi tiệc xã giao, tự cho mình là tiên nữ trên trời, buổi tối đối đàn ông nhanh hơn thay quần áo còn chưa hài lòng, ban ngày lại ra vẻ thánh nữ thuần khiết, vậy mà một đám đàn ông lại thích loại như cô ta, thấy cô ta như ruồi bọ thấy mật ngọt, bám riết không tha...” Mi Trí Từ tức giận vì bị một đứa con gái ngoại quốc nhỏ hơn mình năm tuổi chạy đến địa bàn của mình chiếm hết hào quang, mà cô ta bắt quả chỉ thua vì tuổi tác mà thôi.

“Hắc Vũ Sâm?” Anh hơi sững sốt, cảm thấy họ Hắc Vũ này nghe qua có điểm quen tai.

“Đúng vậy! Nghe nói năm trước Hắc Vũ Sâm đi tới Đài Loan liền có cảm tình với mẹ cô ta, kết hôn chớp nhoáng sau đó liền chuyển tới sống ở Nhật Bản.” Mi Trí Từ đối với những chuyện phát sinh gần đây trong giới thượng lưu tương đối rõ ràng.

“Tên của cô ấy là gì?” Huyền Dạ Thần Hành tỏ vẻ hết sức hứng thú.

“Anh muốn làm gì? Cô ta chẳng qua chỉ là một món hàng nước ngoài biết những thủ đoạn đùa giỡn mê hoặc đàn ông mà thôi, anh cũng động tâm sao?” Mi Trí Từ không cam lòng nói móc.

“Anh chỉ muốn biết tên của cô ta, không muốn làm gì cả!” Anh buồn cười nhún nhún vai, Mi Trí Từ không hề phát giác những lời này giống như đang nói chính cô ta.

“Làm trò! Ý đồ của đám đàn ông các anh từ ánh mắt đã có thể nhìn ra, trong lòng anh đang nghĩ gì em không biết sao?” Cô ta châm chọc liếc anh một

cái.

“Em không nói anh biết, anh liền trực tiếp đến hỏi cô gái kia vậy.” Anh mặc kệ cô ta ăn dấm chua.

“Anh... Anh mới từ tay Đại Dã đưa tôi về bên cạnh một ngày đã muốn đá rồi sao?!” Cô ta tức giận chỉ trích. Uống công cô đã trao trái tim cho anh...

“Đừng cáu kỉnh, Mi Trí Từ, như vậy sẽ làm hại đến gương mặt xinh đẹp của em.” Anh ôm vai cô ta, mắt vẫn nhìn thẳng vào bóng hình xinh đẹp đằng kia.

Cô mặc một bộ lễ phục dài hờ lưng, chất vải đen mềm mại cùng màu da trắng nõn đối lập mạnh mẽ, so với những cô gái có ý trang điểm cầu kỳ trong hội trường càng xinh đẹp hơn.

Anh híp mắt, sự tò mò đối với cô càng sâu.

“Đều tại anh! Phong lưu thành thói, gặp một người liền muốn một người, hại người ta không vui.” Mi Trí Từ lại dùng chiêu quyến rũ quen thuộc.

“Được rồi, đừng tức giận nữa, anh chỉ cảm thấy cô gái kia nhìn khá quen mắt mà thôi, không có ý gì khác.” Anh khẽ hôn lên trán cô ta.

“Hừ, đầu tiên là ‘nhìn quen mắt’, sau lại ‘biết rõ toàn thân’, đàn ông các anh a, không có lương tâm.” Ngón tay sơn màu mận chín đâm vào ngực anh.

Anh cười không đáp, giữa anh và Mi Trí Từ chỉ là quan hệ lợi ích, cô ta là một quân cờ của anh, không phải tình nhân, cô ta lập tức sẽ “kính hỉ” khi biết món quà anh tặng khiến cô ta kinh ngạc đến mức nào, đến lúc đó chỉ sợ chẳng còn thời gian mà oán trách vấn đề lương tâm của anh nữa.

Giống như hưởng ứng với suy nghĩ của anh, ngoài đại sảnh bỗng nhiên vang lên tiếng người hỗn loạn, một đám cảnh sát mặc đồng phục tiến vào tiệc rượu, trực tiếp bắt Đại Dã Chính Cát khiến mọi người sợ tới mức sững sờ tại chỗ.

“Đại Dã Chính Cát, chúng tôi đang nắm giữ chứng cứ chính xác cho thấy ông có hành vi hối lộ, ông đã bị bắt.” Vị cảnh sát đi đầu cao giọng tuyên bố.

“Cái gì? Làm cái gì vậy? Sao lại thế này? Tôi không biết các anh đang nói gì! Buông tay, tôi muốn tìm luật sư của mình.....” Đại Dã Chính Cát bị áp giải ra ngoài còn liều mình la to.

Cả mắt lẫn cảm của Mi Trí Từ cơ hồ đều rớt xuống đất, cô ta thậm chí còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Một cảnh sát khác bỗng đi đến trước mặt cô ta, lạnh lùng hỏi: “Cô là Trạch Nguyên Mi Trí Từ?”

“Vâng.....” Đầu óc của cô ta càng lúc càng mơ hồ.

“Cô bị tình nghi là người đã tiếp tay cho Đại Dã Chính Cát hối lộ và chuyển tiền ra nước ngoài, mời cùng chúng tôi đến cục cảnh sát để thẩm vấn.”

Mi Trí Từ sợ hãi, cô ta vội vàng quay đầu cầu cứu Huyền Dạ Thần Hành, nhưng còn chưa mở miệng, đã thấy anh nhướng mày, nở nụ cười đầy ẩn ý không tiếng động dùng khẩu hình nói với cô ta: “Surprise!” (Ngạc nhiên chưa!)

Thì ra.....

Mi Trí Từ cuối cùng đã hiểu, tất cả đều là quỷ kế do anh ta bày ra! Anh ta tiếp cận cô đơn giản chỉ vì muốn phơi bày chuyện xấu của Đại Dã Chính Cát mà thôi.

Giờ nhớ lại sự dịu dàng, hiền hòa, quan tâm chăm sóc của anh, cô liền buồn nôn đến mặt xám ngắt. Người luôn tự xưng là khắc tinh của đàn ông giàu có như cô, cuối cùng lại thua trong tay đàn ông chuyện này bảo sao cô không tức đến đấm ngực dậm chân?

Nhưng, khi cô quay đầu lại nhìn thấy anh mỉm cười “tiễn đưa” mình, bất ngờ bị ánh mắt lạnh lẽo thấu xương của anh khiến toàn thân cứng đờ.

Nỗi sợ hãi không tên dần dần lấn át cả sự tức giận, người đàn ông Huyền Dạ này rõ ràng thân thiết nhả nhặn, nhưng đằng sau nụ cười kia ẩn giấu dao, lúc nào cũng có thể khiến người ta hồ đồ chết trong đó lúc nào không biết...

Thật là một người đáng sợ!

Cô ta trừng mắt, lao đảo đi theo cảnh sát ra khỏi tiệc rượu mà toàn thân vẫn run rẩy không ngừng.

Xem xong trò hay rồi, bước chân Huyền Dạ Thần Hành không tự chủ đi đến mục tiêu mới của mình. Chuyện của Đại Dã Chính Cát đã xong, nhưng người phụ nữ đã xâm nhập vào trong giấc mơ thấy anh giết chết Trung Xuyên Hùng Nhị này không thể để chạy mất.

Cô ta có vẻ như rất thích màn nhạc đệm này, cô không giống những kẻ khác ngây ngốc nhìn Đại Dã Chính Cát bị bắt, Huyền Dạ Thần Hành phát hiện vẻ mặt cô ta tràn đầy vẻ khinh miệt và xem thường, thậm chí còn thoảng mang theo ý ‘việc không liên quan đến mình’, một mình ngồi bên quầy bar nếm rượu.

“Thú vị không?” Huyền Dạ Thần Hành đi đến bên cạnh cô.

“Rất thú vị! Xem một người cao cao tại thượng tự cho là rất giỏi trong nháy mắt rơi xuống mặt mũi bầm dập, đây thật sự là chuyện vui nhất đêm nay!”

Cô dùng một tư thái hết sức dục hoặc dựa vào quầy bar, bộ lễ phục đen lộ lưng bó sát người bày ra từng đường cong mĩ lệ từ lưng đến mông, mái tóc đen dài sáng bóng gợi cảm buông xuống bên vai trái, làm nổi bật nụ cười ngây thơ quyến rũ, mỗi một biểu cảm đều như vô tình cô ý quyến rũ tâm tư đàn ông.

“Cô không phải là bạn của Đại Dã sao?” Anh châm một điếu thuốc, tiêu sái nghiêng người ngồi xuống chiếc ghế chân cao bên cạnh.

“Bạn? Nơi này có người nào thật sự là bạn ông ta? Còn không phải đều là những kẻ ăn chơi, ở đâu có lợi lộc liền dựa vào, vì bản thân mà thôi. Tôi mới lười làm bạn ông ta, chỉ là một lão quý háo sắc vừa già vừa mập, chết là đáng!” Cô cười lạnh nói xong, cũng lấy từ ví da một điếu thuốc, đặt lên đôi môi đỏ hồng của mình, chờ Huyền Dạ giúp mình châm lửa.

Cô giống như đúc với người mà anh đã từng thấy trong mộng, nhưng tính cách thì hoàn toàn khác nhau. Cô gái trong mộng thanh thuần như tinh linh, còn người trước mặt chính là một cô gái thanh lâu bất cần đời.

Hơn nữa cô ta hoàn toàn không hề quen biết anh, nếu cô ta là người trong mộng thì chắc chắn khi gặp lại anh không thể không có chút phản ứng.

Huyền Dạ Thần Hành trầm ngâm giúp cô ta châm thuốc, chỉ thấy cô nhướn đôi mi dày đậm, đôi mắt to đen nhánh tràn ngập ý dò xét.

“Còn anh thì sao? Cũng là một người bạn của Đại Dã Chính Cát sao?” Cô hỏi lại.

“Không phải.” Anh mỉm cười.

“Tôi đã bảo là không giống mà, Đại Dã làm sao có thể quen biết một người bạn đẹp trai như anh được? Vừa nhìn đã biết anh cùng ông ta căn bản là hai kẻ khác biệt.” Cô không hề che giấu sự ái mộ với ngoại hình bắt mắt của anh, tuy không phải quá mức anh tuấn nhưng lại đặc biệt dễ dàng khiến phụ nữ mê muội, trong vẻ hiền hòa mang theo khí chất thần bí khó nắm bắt, ở trong đám đàn ông cực kỳ nổi bật.

“Đây có thể xem như lời khen không?” Anh nhướn mày.

“Anh nói xem?” Cô cũng học theo cách nói của anh, trả lời anh.

Hai người đồng thời cười ra tiếng, khoảng cách lập tức kéo gần không ít.

“Tôi tên là Thư Nhân, mọi người đều kêu là Susan, còn anh?” Cô chủ động tự giới thiệu.

“Huyền Dạ, Huyền Dạ Thần Hành.”

“Một cái tên thật đặc biệt, trước giờ tôi đều cảm thấy người Nhật Bản có tên thật cổ quái, nhưng anh lại không giống.” Cô lơ đãng tiến tới gần anh, trên mặt đều biểu hiện rõ hảo cảm đối với anh.

“Cám ơn, tôi cảm thấy tiếng Nhật của cô khá tốt đấy.” Anh cũng không tránh, hương thụ mùi thơm cô tự dâng lên.

“Sao anh biết tôi không phải người Nhật Bản?” Cô xoay người, lưng dựa vào quầy bar, cùng anh mặt đối mặt, một tay vuốt ve cổ áo anh.

“Nghe nói, cô đến từ Đài Loan, là kẻ nữ của Hắc Vũ Sâm.” Dám can đảm khiêu khích một người đàn ông mới quen chưa đến mười phút, hứng thú của anh đối với cô gái này càng lúc càng nhiều.

“Chắc! Bí mật dường như không bao giờ giấu được, phải không?” Cô nhún nhún vai, ngửa đầu uống rượu.

“Danh tiếng của Hắc Vũ Sâm quá lớn, thân phận cô đương nhiên sẽ bị bàn tán, nhưng mà, đây cũng không phải chuyện xấu, tốt xấu gì cô cũng lập tức được tiến vào giới thượng lưu, không phải sao?”

“Nhưng tôi không muốn liên quan nhiều với cha dượng mình, người gả cho ông ta là mẹ tôi, không phải tôi.” Cô hừ lạnh, lời nói đầy vẻ xem thường Hắc Vũ Sâm.

“Cô không thích ông ta?”

“Đương nhiên! Ông ta vừa già vừa buồn tẻ, chỉ có mẹ tôi mới ngoan ngoãn phục tùng ông ta, tôi không đá ông ta đã là rất may rồi!” Cô nhíu mi, nâng cốc uống sạch rượu. Sau đó lập tức đứng thẳng dậy, dựa vào ngực anh, ngón tay vẽ vẽ lên y phục anh, khẽ gọi ý: “Đừng nói về lão già đó nữa, sao nào, đêm nay anh có muốn đi cùng em hay không?”

Huyền Dạ Thần Hành lần đầu tiên gặp cô gái chủ động như thế, liền lập tức ôm chặt lấy thân hình mềm mại vào lòng, cúi đầu thủ thi bên tai: “Anh có thể cự tuyệt được sao?”

Cô ngẩng mặt lên, yêu kiều liếc anh một cái, cười nói: “Anh thật đáng yêu, Huyền Dạ, đêm nay anh phải đi cùng em cả đêm.”

“Không thành vấn đề.” Anh đang muốn tìm cơ hội tiếp cận cô gái này để làm rõ ràng xem, cô cùng với người con gái trong mộng kia có quan hệ như thế nào.

Hai người cứ như vậy ôm nhau đi khỏi đại sảnh đã sớm vắng người, đưa Thư Nhân lên xe, chạy ra con đường tràn ngập ánh đèn phía trước.

Đêm Tokyo tựa như ly rượu nồng đậm, những đôi nam nữ si tình tựa hồ đều chìm đắm trong ma lực của đêm tối, dùng đôi cánh giấc mơ bay về ánh sáng của các vì sao....

Bạn đang đọc truyện *Mộng Cảnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Thư Nhân cùng Huyền Dạ Thần Hành vào một khách sạn xa hoa đặt phòng, bởi vì dọc đường hai người trò chuyện với nhau rất vui, hơn nữa cơ thể còn lơ đãng tiếp xúc, nên khi vào trong phòng, Thư Nhân liền khó nhịn dục hóa mà vươn tay ôm lấy cổ anh, kéo đầu anh xuống, mềm nhẹ liếm hôn môi anh.

“Anh thật đẹp trai!” Cô khàn khàn nói.

“Em cũng đẹp đến mức khiến người ta tình mê ý loạn.” Huyền Dạ Thần Hành từ trước đến giờ luôn không từ chối ai, anh vươn tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn kéo sát vào người mình, hóa bị động thành chủ động, cuồng nhiệt chiếm lấy cánh môi nóng bỏng của cô, cho cô một nụ hôn vừa kích tình vừa sâu sắc.

Sau một lúc lâu, Thư Nhân mới thờ gáp liên tục thoát khỏi môi anh, kĩ xảo hôn của anh khiến tứ chi cô như nhũn ra, mạch máu căng lên, đem mọi dục vọng ẩn sâu trong cơ thể đều hôn ra hết.

“Anh nhất định là chuyên gia.” Vui đầu vào trước ngực anh, cô thỏa mãn giẫy cọt.

“Chuyên gia gì?” Anh vuốt ve mái tóc cùng tấm lưng lỏa lồ của cô, không phủ nhận cô cũng là thánh thủ tán tỉnh, từ đó đến giờ, anh đã bị cô làm dục hóa đốt khắp người.

“Chuyên gia đối phó phụ nữ! Nụ hôn của anh nhất định đã làm chết mê chết mệt rất nhiều phụ nữ nhỉ? Em là người thứ mấy trong số họ?”

“Anh không có thói quen ghi lại.” Ý cười bên môi anh càng mở rộng.

“Thật là xấu! Có thể thấy anh nhất định là tay lão luyện.” Cô thông thả đi tới chiếc giường lớn hình tròn, quăng ví da lên giường, vắt chân ngồi xuống mép giường.

“Đúng vậy, quả thực số phụ nữ thích nụ hôn của anh không ít.” Anh dứt hai tay vào túi quần, ánh đèn mờ nhạt chiếu lên gương mặt anh khoảng tối khoảng sáng khiến vẻ bề ngoài giống như ma pháp sư, đẹp trai đến nguy hiểm.

“Rất tự tin nha.....” Cô cười một tiếng, ánh mắt say đắm lưu luyến trên người anh.

“Lúc này chẳng phải em cũng như thế à?”

“Đây là lần đầu em gặp kiểu đàn ông như anh, lạnh cùng nóng song song trong cơ thể, khiến người ta nhìn không được muốn tìm hiểu đến tột cùng anh là lửa nóng hay là băng lạnh.” Cô hí hóp mắt nhìn anh.

“Bước đầu tiên để tìm hiểu chính là tới gần anh hơn.” Anh thấp giọng cười, kéo caravat xuống.

“Vậy thì... em chờ không kịp...” Nói xong cô liền cởi dây lễ phục trên vai, quần áo lập tức chảy xuống đến chân cô, thân thể tinh tế no đủ mềm mại chỉ còn lại duy nhất chiếc quần lót, bộ ngực tròn trịa như bơ tằm ra hương vị ngọt ngào mê người. Cô mở hai tay, khép hờ mắt, nhẹ giọng nói: “Ôm em đi...”

Không có người đàn ông nào có thể chống cự sự mời gọi như vậy.

Huyền Dạ Thần Hành cũng không ngoại lệ, anh đã sớm căng cứng toàn thân, nửa người dưới cũng không thể vãn hồi, anh một tay ôm lấy cô, đè xuống nệm, quyết định hưởng thụ một đêm mỹ vị tự động đưa lên miệng.

Hôn lên môi cô, cổ cô, vai cô, chuyện duy nhất anh muốn làm lúc này chính là đem cô một ngậm nuốt vào, về phần cô có phải người phụ nữ trong mộng hay không thì cứ tạm thời bỏ qua đi.

Thư Nhân rên rỉ không ngừng dưới cơn mưa hôn của anh, cô chỉ cảm thấy vừa đau vừa khó chịu cứ dần lan tràn khắp cơ thể, dục vọng trong cơ thể không ngừng đốt lên, cô muốn nhắm nháp tư vị khoái cảm điên cuồng tuyệt diệu nhất trong nhân gian này.

A! A! Quá tuyệt! Huyền Dạ! Cô say sưa hát vang trong lòng.

Nhưng, đúng lúc này, cả người cô bỗng run lên, nhiệt độ đã nóng đến cực điểm nhanh chóng giảm xuống, trong đầu truyền đến tiếng мэng gịen dữ quen thuộc: Không thể! Không thể! Thư Nhân, dừng lại –

Tiếng thét gào ra lệnh kia càng lúc càng lớn, càng lúc càng bén nhọn, cuối cùng suýt đâm thủng màng nhĩ cô, cô thống khổ che hai tai, dùng sức đẩy Huyền Dạ Thần Hành ra, nhin không được gào khóc: “Đừng kêu nữa! Câm miệng! Không được kêu nữa...”

Huyền Dạ Thần Hành thờ dốc trừng mắt nhìn Thư Nhân đang lăn lộn trên giường, đối với hành động kỳ quặc của cô cảm thấy vừa kinh ngạc vừa khó hiểu, vừa rồi rõ ràng vẫn còn nằm trong lòng anh ngâm nga, sao giờ đã biến thành dã thú điên cuồng gào thét?

“Thư Nhân?” Anh đến gần, muốn xem tình trạng của cô, nhưng tay còn chưa chạm tới đã bị tiếng khiển trách thanh thúy ngăn lại.

“Đừng chạm vào tôi!” Thư Nhân bất động, cô nằm trên giường thờ dốc, khuôn mặt bị mái tóc dài che kín nên không thể nhìn rõ.

“Em làm sao vậy?” Huyền Dạ Thần Hành quả thực không hiểu ra sao, nhu cầu sinh lý của anh còn chưa được giải quyết, cô gái nhỏ này rốt cuộc đang diễn trò hay tra tấn người khác vậy?

Thư Nhân chậm rãi bò khỏi giường, mái tóc dài đầy mồ hôi buông xuống vai, cô vén tóc qua hai bên, một tay xốc chăn che thân thể đã lộ ra trọn vẹn của mình, cúi đầu đi tới phòng tắm.

“Này? Thư Nhân?” Làm cái gì vậy? Thoáng cái chủ động cởi quần áo khiêu khích anh, thoáng cái lại vội vã kéo chăn che che giấu giấu như thế, anh quả thực nhìn không được nữa, nhảy qua ngăn cô lại, chờ một lời giải thích.

“Cút ngay! Đại sắc lang!” Cô tức giận ngẩng đầu, nộ khí ngút trời trừng anh.

Huyền Dạ Thần Hành có chút ngây người. Là anh đa tâm hay hoa mắt, sao lại cảm thấy Thư Nhân trước mắt giống như biến thành một kẻ khác vậy.

Không còn lẳng lơ, tăng thêm thanh thuần, chuyển biến hoàn toàn trái ngược.

“Tiểu thư, là cô yêu cầu tôi đến đây cùng cô một đêm đó chứ!” Lấy lại tinh thần, anh tức giận nhướn mày, đối với lời chỉ trích của cô hết sức bất mãn.

“Tôi không hề mời anh!” Cô chết không chịu nhận, căm ghét quay đi.

“Cô...” Gì chứ? Cô gái này trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn!

“Anh cút mau! Bằng không tôi sẽ gọi cảnh sát.....” Cô không nhìn anh, kiên quyết đi tới phòng tắm.

“Đủ rồi!” Anh có chút không kiên nhẫn nhìn cô diễn trò nữa, vì thế dùng sức kéo cô lại.

“Anh..... anh muốn làm gì?” Cô kinh hoàng quay đầu giây dụa.

“Trò chơi đã bắt đầu, sao có thể gián đoạn nửa chừng chứ?” Anh cười lạnh một tiếng, không nói tiếng nào ôm chặt lấy cô. Tiểu yêu tinh này muốn đùa giỡn anh sao, còn lâu đi!

“Trò chơi gì?” Cô kinh hãi liên tục hít sâu.

“Bây giờ mới ra vẻ ngây thơ, cô không cảm thấy buồn cười sao?” Anh nói xong hôn lên vành tai cô, ý đồ khơi gợi nhiệt tình lúc nãy quay về.

“Cái gì..... cái gì mà ra vẻ ngây thơ? Đồ..... đồ sắc quỷ.....” Cô bị anh hôn vừa sợ vừa bất lực, không thể thoát khỏi kiểm chế của anh, trong thời gian ngắn đã hoàn toàn loạn lên.

Kỳ thật tốt tự tốt tán (tự lại được chia tay được, ý nói không cưỡng ép níu kéo) mới là nguyên tắc ở chung với phụ nữ của Huyền Dạ Thần Hành, loại chuyện trên giường này anh cũng không miễn cưỡng, luôn thuận theo tự nhiên, nhưng đêm nay cô gái tên Thư Nhân này thật sự đã chọc tức anh rồi.

Ngay lúc quan trọng mới bắt đầu ra vẻ thần thánh không thể xâm phạm, rõ ràng đang trêu cợt anh, khiến tính nóng nảy bất thường của anh bộc lộ ra ngoài, nếu anh không cho cô gái này một chút giáo huấn, cô ta sẽ còn tưởng đàn ông khắp thiên hạ đều ngu xuẩn bị mình đùa giỡn trong lòng bàn tay!

“Phải, tôi là sắc nam, còn em là sắc nữ, vừa vặn một đôi.” Dùng sức kéo tấm chăn, anh đẩy ngã cô lên giường, bắt lấy hai tay cô, vồ về chơi đùa toàn thân cô.

“Anh.....” Thư Nhân hoảng sợ nhìn anh, dưới ngọn đèn mờ ảo, thân thể tuyết trắng cứ thế bị anh nhìn ngắm, sờ soạng, cô vừa vội vừa thẹn không ngừng vận vẹo, thậm chí né tránh công kích của anh.

Tay anh khê xoa bộ ngực tròn trĩnh, sau đó chậm rãi dời xuống hai chân cô, cô cong người lên muốn kháng cự loại khoái cảm làm cô ngượng ngùng, nhưng không cách nào ngăn chặn phản ứng thành thật của cơ thể.

Không thể! Không thể không biết xấu hổ! Không thể... cô liều mình tự cảnh giác.

Một trận tê dại như dòng điện từ bụng lan tới khắp tứ chi, cô hoảng sợ cắn chặt môi dưới, sợ mình phát ra thanh âm dâm dăng xấu hổ kia.

Huyền Dạ Thần Hành cười lạnh trong lòng, không lưu tình hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, lừa cô mở miệng, khiến cô nhin không được rên rỉ, toàn thân

không nghe lời cứ dán vào anh...

“Có thể chứ..... cô muốn không phải là thế này sao?” Anh âm trầm cười nhạt, thích thú nhìn bộ dáng dục hỏa đốt người còn cố kháng cự của cô, yếu ớt trầm luân trong sự trừng phạt của anh.

“Không..... Không muốn như vậy.....” Cô khóc lóc cầu xin tha thứ.

“Không muốn thế nào?” Anh cúi đầu ngậm lấy đầu ngực cô, trêu đùa hỏi.

“A! Đừng đối với tôi như vậy.....” Cô bắt đầu khóc nức nở, thân thể đau đớn đã giáp ranh cao trào.

“Là cô khởi đầu, thì không thể bỏ dở nửa chừng, hôm nay tôi sẽ cho cô biết, tùy tiện chọc một người đàn ông là việc nguy hiểm cỡ nào, hiểu không?” Anh lạnh lùng răn dạy.

“Không phải tôi.....” Cô thở hào hển, sắp bùng nổ dưới sự mê hoặc của anh.

“Không phải cô cái gì?” Anh phát hiện mình bị dục hỏa của cô đốt, hô hấp không tự chủ được càng thêm khó nhọc, vẻ đẹp cùng vô lực, nước mắt cùng sự gầy dựa của cô càng làm anh mê muội hơn cả sự chủ động khi này.

Anh sẽ không buông cô ra, anh muốn cô!

“Không phải tôi..... tôi không phải Thư Nhân.....” Cô đứt quãng nói hết câu nhưng bụng đã căng cứng không biết thế nào cho phải.

“Cô cái gì?” Anh sắp lao vào ngọn lửa quanh thân cô, cô còn lăm nhăm cái gì?

“Tôi không phải Thư Nhân! Tôi là Thư Tĩnh!” Cô liền cố hết sức la lên.

Lần nào cũng vậy! Lần nào cũng suýt chút nữa bị sự phóng túng của Thư Nhân hại chết! Thư Tĩnh thật vất vả mới có thể mở miệng nói chuyện được, cô khó nhọc thở hỗn hển, hy vọng có thể ngăn cản sự xâm phạm của anh.

Động tác của Huyền Dạ Thần Hành đột nhiên cứng đờ, khởi động nửa người trên, kỳ dị nhìn thẳng vào cô.

“Cô đang nói cái gì? Thư Tĩnh?”

“Tôi nói..... tôi là Thư Tĩnh, không phải Thư Nhân!” Hai tay khôi phục tự do, cô lập tức cuộn tròn chui vào góc giường, run run rơi lệ.

“Cái gì Thư Nhân Thư Tĩnh? Cô muốn lấy bao nhiêu cái tên tùy cô.” Anh phải sử dụng sức lực thật lớn mới có thể tạm thời áp chế nhịp tim cùng dục vọng ham muốn của mình, chẳng hiểu vì sao nghe thấy những lời quỷ quái khó hiểu của cô lại cảm thấy bực bội vô cùng.

“Anh không hiểu đâu! Dù sao Thư Nhân đã đi rồi, hiện giờ tôi là Thư Tĩnh, tôi không hề quyến rũ anh, chuyện cô ta làm không liên quan tới tôi...” Cô ỳ ỹ khua mắt bàn tay, ngăn mình bật khóc thành tiếng.

“Thư Nhân đi rồi? Nhưng sao tôi không phát hiện cô ấy đi.....” Huyền Dạ Thần Hành vừa nói xong liền như phát hiện ra điều gì đó, nhìn cô cười lạnh. “Thì ra là thế, cô đang chơi trò hai nhân cách, đúng không?”

“Không phải!” Thư Tĩnh ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn kinh sợ dưới mái tóc rối bời.

“Không phải?” Vậy thì rốt cuộc cô đang chơi cái trò gì?

“Dù sao tôi cũng không phải là Thư Nhân, người đã dụ hoặc anh, cô ấy là cô ấy, tôi là tôi, cô ấy muốn cùng anh lên giường làm tình một đêm nhưng tôi không muốn bị một người xa lạ..... cưỡng bức.....” Cô ngập ngừng nói hết.

“Cưỡng bức?”

Hai chữ này nháy mắt làm cho “thú tính” trong người Huyền Dạ Thần Hành hoàn toàn tiêu biến, anh lạnh lùng liếc cô một cái, ý vị nói: “Tội danh này quả thực tôi dám đương không nổi, Thư tiểu thư, loại chuyện lên giường này phải là hai bên đồng ý, cô tình tôi nguyện, cô đã không phải thiếu nữ vị thành niên, mọi chuyện nên phân biệt rõ ràng, đừng dụ dỗ tôi đến đây mới hối hận, đừng chụp mũ tôi, lời chỉ trích này chẳng phải rất vô trách nhiệm sao? Huống hồ, mới vừa rồi là ai ở trong lòng tôi rên rỉ sung sướng?!”

“Tôi.....” Nghĩ đến hành vi không biết thẹn bẽn của mình, cô đỏ bừng mặt quay đầu sang chỗ khác. Những lời anh ta nói đều đúng, vấn đề là lập trường của cô căn bản không thể giải thích theo cách thông thường, cô nên làm thế nào mới giải thích cho anh hiểu mình không phải Thư Nhân đây?

“Đừng giả bộ vô tội nữa, nếu hôm nay tôi không khống chế được làm gì đó với cô, cũng là do cô tự tìm mà thôi.” Anh rất ít khi nghiêm khắc nặng lời với một cô gái như thế, anh cho rằng không cần phải lộ ra bộ mặt thật của mình với một cô gái mới quen, mọi người vui vẻ là tốt rồi, đeo cái mặt nạ vui vẻ một đoạn thời gian là đủ, sau này hồi tưởng lại cũng không quá hao tổn tinh thần.

Nhưng..... cô gái tên Thư Nhân này lại có bản lĩnh khiến anh phải bộc phát tính tình, cô đem anh xoay quanh giống như đang chơi đùa với một chú cún, anh vẫn bình tĩnh hòa nhã nói chuyện cùng cô ta, vậy anh đã có thể làm thượng đế rồi!

“Tôi không phải.” Cô bị trách móc á khẩu không trả lời được.

“Quên đi, tôi không có hứng thú cùng cô đùa giỡn nữa, mặc quần áo vào, tôi đưa cô về.” Mặc dù cô gái này đáng giận, anh cũng không thể không duy trì chút phong độ được.

Được lệnh đặc xá, cô vội cầm quần áo vọt vào nhà tắm, ở trong đó run rẩy một lúc lâu mới có thể bình ổn dục vọng còn lưu lại.

Thực đáng sợ! Cô đã trúng phải tà thuật gì vậy? Bị người ta tùy tiện sờ mó cũng có thể hưng phấn thành như vậy? Thư Tinh hồ thẹn xoa xoa mặt, hận không thể biến mất ngay lúc này, đừng gặp lại người đàn ông xa lạ kia nữa.

Ra khỏi phòng tắm, Huyền Dạ Thần Hành đã bật đèn lên, cô cúi đầu sửa sang lại mái tóc dài, cũng không ngừng kéo quần áo quá mức bại lộ kia lên cao một chút.

“Có thể đi chưa? Thư Nhân, hay nên gọi cô là Thư Tinh tiểu thư đây.” Anh châm chọc nói.

“Anh —” Cô muốn biện giải cho mình, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt anh, tiếng nói liền im bật, vẻ mặt kinh sợ vô cùng.

“Làm sao vậy?” Thấy vẻ mặt của cô, anh nhíu mày hỏi.

“Là anh.” Hưng thủ giết người! Cô âm thầm thờ gập, người này cô đã từng gặp qua! Anh ta. anh ta không phải là người đàn ông đã giết chết Trung Xuyên Hùng Nhị trong mộng hay sao?

Thậm chí hôm qua cô còn phát hiện Trung Xuyên Hùng Nhị thật sự đã chết! Khi đó cô sợ tới mức hồn vía lên mây, không thể tưởng được sẽ bắt gặp cảnh tượng đáng sợ như vậy trong mơ, mà người đàn ông ấy còn đuổi sát cô không tha.

Ông trời! Thư Nhân thế mà lại đem cô quăng cho người đàn ông đáng sợ này!

Mà cô trong mê muội lại không nhìn rõ diện mạo hắn, còn thiếu chút nữa bị hắn làm.

Chỉ mới nghĩ đến đó, Thư Tinh đã muốn đầu choáng mắt hoa.

Dưới ánh đèn, Huyền Dạ Thần Hành nhìn rõ vẻ kinh hãi của cô, anh không hiểu bộ dáng như gập quỳ đó của cô là vì cái gì?

“Làm sao vậy?” Anh bước thêm vài bước về phía trước.

“Không có gì! Không có gì!” Cô sợ tới mức vội vàng lui về phía sau, tiếp đó trước khi Huyền Dạ Thần Hành kịp phản ứng lại đã đẩy anh ra rồi lập tức chạy khỏi phòng.

“Này! Này!” Huyền Dạ Thần Hành đuổi tới cửa đã thấy cô hốt hoảng chạy vào thang máy, mái tóc dài bay bay như cánh chim, bóng dáng đen tuyền nhẹ nhàng đó khiến sự nghi ngờ ẩn sâu trong lòng anh bị kích thích.

Bộ dáng kinh hoàng này của cô quả thực giống hệt cô gái đã nhìn thấy anh giết người trong mộng.

Nhưng mà, vì sao lúc trước cô không nhận ra anh, bây giờ lại đột nhiên biến thành như vậy?

Bí ẩn trong lòng dần dần mở rộng, nhìn cô lại một lần nữa chạy thoát khỏi tay mình, hứng thú của anh hoàn toàn bị dẫn phát.

Tuy rằng anh nói với Tước Lợi Nhi rằng mình không muốn biết lai lịch của cô gái trong mộng kia, nhưng mà, nếu như để anh gặp lại ở Nhật Bản này, anh sẽ không thể mặc kệ, ít nhất anh cần phải xác định xem cô gái họ Thư kia có linh lực đặc biệt gì không đã, cô thật sự có khả năng đi vào trong mộng giống như anh sao?

Hừ, không vội, những thắc mắc đó anh sẽ phá giải từng cái, dù sao anh đã có tư liệu cơ bản của cô trong tay, hòa thượng chạy nhưng chùa không thể chạy, tập đoàn tài chính Hắc Vũ là mục tiêu quá rõ ràng, muốn tìm cô không phải việc khó. Anh giết người trước nay luôn không để lại dấu vết nào, cô đã phạm vào kiêng kỵ của anh, phải gánh vác hậu quả.

Anh tuyệt đối sẽ không để cô có cơ hội bỏ trốn lần thứ ba.

Thư Tinh lao đảo chạy như điên về nhà, gót giày ba tấc dưới chân đã bị cô chạy đến gãy, vừa vọt vào tòa kiến trúc cổ kính của Hắc Vũ gia, theo đường mòn trong hoa viên chạy trốn vào phòng, khóa chặt cửa lại, cô mới dám tựa lưng vào đó thở hổn hển.

Cô thật sự chịu đủ!

Đêm nay cô nhất định phải cùng Thư Nhân ngả bài!

Cởi bỏ quần áo lẳng lơ kia, rửa sạch đám phấn dày đến bịt kín lỗ chân lông trên mặt, tắm rửa qua loa xong, cô lại hồi phục bộ dáng tươi mát xuất trần vốn có.

Đây mới thật sự là cô, Thư Tĩnh nhìn vào gương, tay chân mềm nhũn thở phào nhẹ nhõm.

Cô thật không biết lúc trước đáp ứng thỉnh cầu của Thư Nhân có phải tự chuốc phiền phức hay không, sớm biết chị ấy ăn chơi như thế, cô không nên để sự đồng cảm đánh bại lí trí, rõ ràng biết tình huống đó nguy hiểm mà vẫn mềm lòng để Thư Nhân mượn thân thể của mình.

Không còn cách nào khác, ai bảo Thư Nhân là chị cô chứ?

Thư Tĩnh quay mặt về phía gương, ngăn người nhìn mình trong gương.

Nếu không phải ở trong mộng thấy Thư Nhân có bộ dạng giống mình như đúc, có lẽ đến giờ cô cũng không biết mình có một người chị song sinh!

Chị em sinh đôi!

Ra đời cùng ngày cùng tháng cùng năm, hai người đến với thế giới trước sau chỉ cách nhau ba phút, nhưng khi ba tuổi Thư Nhân đã về cạnh Thượng đế, việc này khi cô tỉnh lại sau một tai nạn xe cộ vào năm mười lăm tuổi mới có thể biết được.

Sau tai nạn xe, tìm được đường sống trong chỗ chết, cô thường xuyên nằm mơ, cảnh trong mơ cho dù tỉnh lại cô vẫn nhớ rõ ràng, mới đầu cô không để ý lắm, cho đến khi Thư Nhân xuất hiện, cô mới bất ngờ biết rõ cảnh trong mơ chính là một thế giới khác, thứ cô cho là ảo ảnh trong mộng kì thật chính là cảnh chân thật của thế giới mộng.

Mà cô không hiểu vì sao lại có năng lực đi lại giữa thế giới mộng và hiện thực.

“Hi! Em gái thân mến, em là một ‘mộng môi’ a!” Thư Nhân vừa nhìn thấy cô liền nói như vậy.

“Mộng môi?” Cô vẫn còn chìm trong sợ hãi khi nhìn thấy Thư Nhân, không suy nghĩ sâu về ý nghĩa của hai chữ này.

“Đừng vậy! Giống như bà đồng, năng lực này có thể giúp em đi lại giữa những giấc mơ không bị cản trở, giống như có giấy thông hành đi vào cõi mộng vậy, hơn nữa em còn có thể liên kết giữa thế giới thật và cõi mộng nữa.”

“Vậy thì sao?” Cô không hiểu.

“Điều đó chứng tỏ em có năng lực mang chị rời khỏi nơi quỷ quái này chứ sao!” Thư Nhân cười cười có tâm cơ khác. Cô đợi đã hơn mười năm chỉ chờ thời khắc này, năng lực từ nhỏ của Thư Tĩnh nhờ tai nạn xe cộ mà được coi bỏ, nó rốt cuộc đã có thể đi vào trong mộng cứu thoát cô!

“Em làm thế nào để mang chị rời khỏi? Chị đã chết rồi a.....” Thư Tĩnh vẫn không hiểu.

“Đúng, bởi vì chị đã chết, mới phải ở nơi nhảm chán này đến hai mươi năm!” Thư Nhân bỗng dừng chửi ầm lên.

“Chúng ta là thai song sinh, vì sao chị phải chết trước, mà em vẫn vui vui vẻ vẻ sống ở nhân gian?”

Có lẽ chính vì không cam lòng nên hồn phách cô mới không rời mà ở lại rất lâu trong mộng em gái, cô chống chọi bằng sự oán hận và tức tối ông trời không công bằng, cũng đối với vận số tốt đẹp của Thư Tĩnh mà phát cuồng, cô thề, cô tuyệt đối sẽ không chết như vậy, tuyệt đối không!

“Chị.....” Thư Tĩnh không nghĩ tới cùng khuôn mặt mà cá tính hai người lại khác xa, Thư Nhân hung hãn cùng với tính cách nhát gan điềm đạm của cô quả thực là một trời một vực.

“Chúng ta là chị em, chị em song sinh, em hãy tâm niệm chị tiếp tục buồn chán trong này hay sao?” Thư Nhân bỗng kéo Thư Tĩnh lại gần, giọng nói giận dữ cũng trở nên mềm mại dịu dàng, ý đồ muốn chiếm lấy sự đồng cảm của cô.

“Nhưng mà em không biết nên làm thế nào a.....” Lòng cô xác thực không đành, nhưng cô căn bản không biết cách để đưa Thư Nhân ra ngoài a.

“Rất đơn giản, chúng ta trao đổi!” Ánh mắt toan tính của Thư Nhân nhìn thẳng chằm chằm vào cô.

“Trao đổi?” Có ý gì?

“Em đem thể xác của mình cho chị mượn.”

“Mượn như thế nào?” Cô mờ to mắt.

“Em ở lại trong mộng để chị thay em đến thế giới thật.” Thư Nhân nắm vai cô, gần từng tiếng nói.

“Thế không phải đổi thành em chết hay sao?” Cô cả kinh, đẩy Thư Nhân ra về thông minh ra.

“Chắc, sẽ không! Chỉ cần một thời gian ngắn, em cứ ở trong này, đem thân thể cho chị mượn ra ngoài hít thở không khí là được. Làm ơn đi mà! Em gái.” Lời cầu xin của Thư Nhân dần khiến Thư Tĩnh mềm lòng.

“Như vậy thật sự có thể chứ? Hai người chúng ta sẽ không ai bị thương sao?” Trong thâm tâm Thư Tĩnh đã có chín phần muốn đáp ứng Thư Nhân rồi.

“Đương nhiên sẽ không! Trời tối, sức mạnh của cội mộng sẽ dần tăng lên, đến lúc đó em chỉ cần nhắm mắt nghỉ ngơi, chị liền có thể đi ra ngoài, chị sẽ không chiếm quá nhiều thời gian của em, nhiều nhất là ba bốn tiếng sẽ trả thân thể lại cho em.” Thư Nhân không ngừng đảm bảo.

Thư Tĩnh nhìn ánh mắt mong ngóng của Thư Nhân, do dự một chút, cuối cùng không đành lòng cự tuyệt, vì thế gật đầu đáp ứng cô.

“Được rồi!”

“Nha! Cảm ơn em, Tĩnh, em thật sự là em gái tốt của chị!” Thư Nhân cao hứng ôm lấy cô, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Từ ngày đó, Thư Nhân không ngừng xuất hiện vào ban đêm, sử dụng thân thể của Thư Tĩnh ở thế giới xinh đẹp này chơi đùa đến nghiện, không chỉ tần suất mượn thân tăng nhiều lên, ngay cả thời gian mượn cũng tăng theo không ngừng.

Thư Tĩnh nhẫn nại rất nhiều năm, thường xuyên khi tỉnh lại phát hiện mình đang mặc những bộ quần áo quái dị, trang điểm như quỷ, lúc nào cũng phải chú ý đến thói quen tùy tiện ve vãn đàn ông của Thư Nhân, vài lần thậm chí còn suýt đem thân thể xử nữ của cô chôn vùi, may mà cô kịp thời gọi cô ấy trở lại, mới có thể may mắn thoát ra khỏi vòng tay của mấy người đàn ông xa lạ.

Thư Nhân đối với quan hệ nam nữ quá mức hào phóng chính là nguy cơ lớn nhất của cô, Thư Tĩnh đã từng đem chuyện này ra trách cứ nhưng Thư Nhân chỉ nhún nhún vai, cười cô quá bảo thủ, một chút cũng không chột dạ hay hối lỗi.

“Em nhát gan như vậy nên đến hai mươi tư tuổi rồi mà vẫn không có bạn trai đấy, em đang thay ai thù thân chứ? Ngày nay phụ nữ đã không còn thịnh hành bộ dáng băng thanh ngọc khiết nữa rồi, em còn ôm giấc mộng bạch mã vương tử ngu xuẩn đó sao?” Thư Nhân nói chuyện với cô rất không khách khí.

“Đó là do quan niệm của chúng ta bất đồng, nhưng chị cũng không thể dùng thân thể em làm càn thế chứ?” Cô cảm thấy rất tủi thân, tính cách tùy hứng và không biết thông cảm của Thư Nhân khiến cô thất vọng. Cô lúc nào cũng mong chờ chị mình không phải là kẻ tư lợi như thế này!

“Thân thể của em?” Thư Nhân nhướn mày, cực kì tức giận với lời nói của cô. “Hừ, thân thể của em thì sao? Nếu chị thật sự muốn, đã sớm thay thế em rồi!”

Thư Tĩnh bị thái độ cùng tử “thay thế” của Thư Nhân làm cho hoảng sợ, cô chưa từng nghĩ tới Thư Nhân lại có dã tâm này.

Từ lần lục đục đó, Thư Nhân thường xuyên không báo động trước mà áp chế cô, mạnh mẽ xâm chiếm cơ thể, hơn nữa vừa xuất hiện liền không chịu đi, chiếm lấy thân xác cô không buông, đến khi Thư Tĩnh cảnh giác phát hiện được ý đồ thật sự của chị mình thì cô đã càng lúc càng khó không chế ý chí bản thân rồi.

Giống hôm nay, cô đã phải dùng hết toàn bộ khí lực mới có thể ngăn cản Thư Nhân tiếp tục, Thư Nhân điên cuồng muốn ném thù hương vị tình ái, hoàn toàn mặc kệ cảm thụ của cô, giống hệt con ngựa hoang đứt cương không nghe không chế, nếu không phải sức mạnh của cô mạnh hơn chị ấy, chỉ sợ trong sạch đã sớm bị hủy trong tay Thư Nhân.

Nằm ngửa trên giường, trong thâm tâm Thư Tĩnh có một loại sợ hãi không nói nên lời, Thư Nhân dường như đã coi thân thể này là của mình, tùy ý sử dụng, nói không chừng một ngày nào đó chị ấy thật sự vĩnh viễn chiếm lấy nó, đẩy cô vào thế giới mộng, hai người hoán đổi vị trí.....

Khi đó, cô sẽ thế nào?

Một trận run rẩy từ xương sống một đường đi tới thắt lưng, cô cảm thấy nếu mình còn cho Thư Nhân mượn thân thể như thế, rất có thể đến cuối cùng sẽ không thể lấy lại.....

“Tĩnh!”

Đang trầm tư, giọng nói Thư Nhân lại truyền vào trong tai, cô cả kinh, cảnh giác tinh thần, hỏi: “Chuyện gì?”

“Em đang tức giận sao?” Giọng nói Thư Nhân nghe như đang làm nũng, đây là chiêu chị ấy thường dùng nhất.

“Chị quá đáng, Nhân, đêm nay thiếu chút nữa đem em hủy đi!” Thư Tĩnh cho dù đang nổi nóng, lời nói vẫn dịu dàng, không có một chút mùi thuốc súng.

“Xin lỗi! Chị bị người đàn ông đó quyến rũ.” Thư Nhân lập tức nhận tội, cô biết nếu thật khiến Thư Tĩnh nổi giận, về sau sẽ không có chỗ tốt.

“Người đàn ông đó?” Gương mặt của Huyền Dạ Thần Hành lại hiện lên trong lòng, đầu óc Thư Tĩnh tự động quay trở về lúc cùng anh ta tiếp xúc thân mật, một ngọn lửa thiêu đốt lên mặt.

“Anh ta tên Huyền Dạ Thần Hành, chị vừa nhìn thấy đã biết anh ấy nhất định là một bạn tình rất tuyệt, nụ hôn của anh ấy có thể làm say chết bất kỳ người phụ nữ nào, làn da bị anh ấy vuốt ve qua như bị thiêu đốt.....”

“Đừng nói nữa!” Thư Tĩnh che lỗ tai lại không dám nghe chị mình nói tiếp. Những điều này cô đều biết, thậm chí còn tự mình thể nghiệm qua, cô dưới bàn tay vuốt ve của anh ta gần như biến thành người đàn bà vô si không biết xấu hổ, nghĩ đến liền cảm thấy mất mặt.

“Như thế nào? Em không cảm thấy anh ấy rất mê người sao?” Thư Nhân cố ý hỏi.

“Chỉ cảm thấy mê người liền cùng người ta lên giường?” Cô đau đớn chất vấn. Đêm nay may mắn cô không như ngày thường đi dạo trong mộng, nếu không chờ cô phát hiện Thư Nhân giờ trò với thân thể mình khi ấy đã quá muộn.

“Chỉ đây là suy nghĩ cho em à! Tìm người đàn ông quyền rũ đến phá trinh, là một kinh nghiệm rất tốt nha.”

“Chỉ đang nói bậy bạ gì vậy?” Cô chán ghét nhẹ trách.

“Hừ, đừng nói với chị rằng em không thích được anh ta ôm, Tình, khi đó chị còn mơ hồ cảm thấy em có chút hưng phấn.”

“Im miệng! Chị đừng nói linh tinh, anh ta. Anh ta là một người đàn ông không thể khinh thường, anh ta rất nguy hiểm, có một loại sức mạnh đặc biệt, còn có thể.” Cô bỗng dưng im lặng, việc Huyền Dạ Thần Hành có thể giết người trong mộng cô không nói có lẽ tốt hơn.

“Còn có thể làm gì?” Thư Nhân ngạc nhiên nói.

“Không có gì, tóm lại, có rất nhiều người không đơn thuần như vẻ ngoài của họ, chị đừng tùy tiện làm quen với người xa lạ, nếu chị còn như vậy nữa, em sẽ không yên tâm giao cơ thể cho chị mượn!” Thư Tình nghiêm trọng cảnh cáo.

“Được rồi! Đừng giận nữa mà! Lần sau chị không thế nữa!” Thư Nhân ngoài mặt xin tha thứ, trong lòng đối với sự chỉ trích của em gái phản cảm tới cực điểm.

“Thời gian tới em không muốn chị đi ra ngoài làm loạn nữa, Nhân, em có việc phải xử lý.” Thư Tình sợ sau khi chị cô xuất hiện lại đi tìm Huyền Dạ Thần Hành, đành phải cách li chị cùng hẳn rồi nói sau.

“Cái gì? Em muốn giam giữ chị sao?” Thư Nhân không vui kêu lên.

“Em không muốn chị có liên quan gì với Huyền Dạ Thần Hành hết.”

“Vì sao? Rốt cuộc em sợ anh ta ở điểm nào?”

“Em chỉ là không thích anh ta, cũng không muốn chạm mặt anh ta, cái đó không liên quan với chị.” Thư Tình nhíu mi thấp giọng nói. Nếu để Huyền Dạ Thần Hành nhận ra cô chính là người đã thấy hắn giết người, không chừng ngay cả cô cũng bị làm thịt mất!

“Chị sẽ không đi tìm anh ấy, được chưa? Tại sao không cho chị ra chứ?” Thư Nhân lửa giận ngút trời chất vấn.

“Em muốn ngủ.” Thư Tình không dám nói ra sự thật là trong lòng mình đã bắt đầu sợ hãi Thư Nhân, áp lực chị ấy cho cô càng lúc càng lớn.

Trong trí nhớ, Thư Nhân vốn chỉ có thể xuất hiện khi cô đi vào giấc ngủ, nhưng hiện tại, chị ấy đã có thể nói chuyện với cô lúc cô vẫn còn tỉnh táo, thậm chí lúc cô tỉnh thần không tốt liền đẩy cô ra.

Là nguyên nhân gì khiến sức mạnh của Thư Nhân ngày càng tăng như thế?

Thư Tình nghĩ mãi vẫn không ra.

“Tình, đừng đối với chị như vậy mà, em biết nếu không ra ngoài chị sẽ buồn chết ở chỗ này mất.” Thư Nhân lại van vãn cầu xin.

Thư Tình bắt buộc mình bịt tai lại, không nghe thấy tiếng cầu xin kia.

“Tình, Tình.”

“Ngủ ngon, Nhân.” Lần này, Thư Tình nói thế nào cũng không mềm lòng nữa.

Thư Nhân trong mộng cầu xin mãi không được, không tiếp tục nói nữa, chỉ âm trầm cười cười.

Cố gắng trốn tránh đi! Ta vẫn có biện pháp chiếm được thân thể này, hãy chờ xem, em gái thân yêu của chị!

Bạn đang đọc truyện *Mộng Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Thư Tình mặc một bộ âu phục trắng đơn giản đi trên đường, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Cô vừa mới đi ra từ trong một phòng khám tâm lý, lo lắng hồi lâu mới quyết định đi tới kiểm tra xem tinh thần và tâm lý của mình có chỗ nào không bình

thường hay không, nhưng mà ngay trong khoảnh khắc cô y tá đọc tên mình, cô lại đổi ý, lập tức bỏ chạy.

Chưa có ai hiểu được sự mê hoặc của cô đối với cảnh trong mơ, quan hệ với Thư Nhân cô cũng không dám nói với mẹ, sợ rằng sẽ làm người mẹ nhu nhược sau khi Thư Nhân chết sẽ chịu thêm kích thích mà càng thêm thống khổ, cho nên chuyện này từ trước tới nay cô vẫn gạt những người khác, không ai có thể thổ lộ cùng.

Song áp lực nội tâm của cô lại từ ngày gặp gỡ Thư Nhân không ngừng tăng lên, có đôi khi cô cảm thấy dường như tất cả mọi việc đều là ảo tưởng của mình, không hề vô duyên vô cớ xuất hiện một Thư Nhân nào hết.

Liệu cô có phải là một người mắc bệnh nhân cách phân liệt hay không? Bề ngoài hướng nội, trầm tĩnh, nhưng bên trong lại là một người phụ nữ lãng lơ?

Còn Thư Nhân, chẳng qua là một nhân vật do chính cô tưởng tượng ra mà thôi? Cô lợi dụng người chị đã chết của mình để phóng thích một Thư Tĩnh khác trong nội tâm?

Hai ngày qua cô lúc nào cũng suy nghĩ về vấn đề này, nghĩ đến mức thần kinh căng thẳng, cuộc sống trôi qua khổ sở, cơ thể cũng càng thêm tiều tụy.

Đây là nguyên nhân cô muốn đi tìm bác sĩ tâm lý, cô thật sự quá mệt mỏi! Vừa phải ứng phó với người dương quái dị, vừa phải đề phòng Thư Nhân làm loạn khắp nơi, cô thật sự không thể dùng lập trường khách quan để đánh giá và kiểm tra tình trạng hiện tại của mình.

Chỉ cần nghĩ đến Hắc Vũ Sâm, nỗi sợ hãi của cô càng sâu hơn so với Thư Nhân.

Quan hệ giữa Hắc Vũ Sâm và mẹ rất mỏng manh, cô không biết mẹ gả cho ông ta là vì tình yêu hay là do nguyên nhân nào khác, hai năm kết hôn này của hai người, họ vẫn tương kính như tân, mặc dù ở cùng một mái nhà nhưng thời gian gặp mặt lại ít đến đáng thương.

Kì lạ là, Hắc Vũ Sâm thường xuyên tìm cơ hội nói chuyện với cô, một người đàn ông hơn bảy mươi tuổi, Thư Tĩnh biết rằng nghi ngờ ông ta có ý đồ khác với mình thì hơi quá đáng, nhưng mỗi khi nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng chăm chú của ông ta nhìn mình, cô đều cảm thấy toàn thân không thoải mái. Ánh mắt kia giống hệt như ngọn đèn chiếu rọi vào lòng cô, nhìn thấu hết mọi sự sợ hãi.

Sớm biết thế cô sẽ không làm vậy!

Nếu cô một mình ở Đài Loan sẽ không bị sự sợ hãi ma quỷ này bám lấy!

Đầu óc hỗn độn suy nghĩ này nọ, khó trách cô phiền lòng như vậy, đi được một lát, Thư Tĩnh liền dựa vào vách tủ kính của một cửa hàng thờ đồ dân dã.

Bên trong cửa kính phản chiếu những bóng người đi tới đi lui, ai nấy đều vội vàng lướt qua, trên gương mặt có buồn đau, có vui vẻ. Cô trừng mắt nhìn hình ảnh của mình trong gương, đây là Thư Nhân, người chị song sinh giống mình như đúc, hay là cô?

Bỗng dưng, cô phát hiện trong kính phản chiếu một bóng người đang đứng nghỉ chân bên kia, nhìn kỹ hơn, cô thiếu chút nữa cho ra hết những hơi thở còn sót lại trong cơ thể.

Huyền Dạ Thần Hành!

Cô vội vàng quay đầu lại, anh ta đang tựa vào cây cột bên kia đường, tiêu sái hút thuốc, nhìn cô chằm chằm.

Thư Tĩnh quay người che giấu tâm tư bất an, không biết là kinh ngạc hay e sợ, cô đứng thẳng lên, giả bộ không nhìn thấy anh, tiếp tục đi về phía trước.

Huyền Dạ Thần Hành đã theo dõi cô từ mười phút trước, anh cười nhạt, chân cô loạng choạng trên đường khác hẳn về gọi cảm, giống hệt người máy, tư thế cứng nhắc, như một cây gỗ, tùy thời bỏ trốn.

Quả nhiên là một người phụ nữ quyền rũ!

Lúc thì xinh đẹp lớn mật, lúc lại thanh thuần vô tà, hai cực chuyển biến như vậy là vì cô trời sinh có thiên phú diễn kịch, hay là sử dụng thủ đoạn?

Anh lắc đầu, lững thững đi theo, trong đầu tự nhiên hiện lên những tin tức và hồ sơ cá nhân điều tra được của cô.

Không có Thư Nhân, con gái riêng của vợ Hắc Vũ Sâm chỉ có một người tên là Thư Tĩnh, hiện hai mươi tư tuổi, người Đài Loan, hai năm trước theo mẹ tái giá chuyển đến Nhật Bản, trước mắt đang giúp Hắc Vũ Sâm kinh doanh một tiệm tranh nghệ thuật chuyên nhập khẩu các tác phẩm.

Tư liệu đơn giản như vậy không đủ để coi bỏ sự mê hoặc của Huyền Dạ Thần Hành, ngược lại càng khiến anh hứng thú hơn. Bởi vì thanh danh của Thư Tĩnh trong giới xã giao Nhật Bản không phải tốt cho lắm, giống như lời của Mi Trí Từ, cô lúc thì thánh thiện không thể xâm phạm, lúc lại dâm dăng không kềm chế được, rất nhiều người đều bị sự biến đổi của cô chinh cho đến khổ sở. Mọi người truyền miệng với nhau rằng cô lúc nào cũng quyền rũ đàn ông khiến dục vọng của họ bùng bùng phản chấn, sau đó lại một cước đá văng người ta đi, bằng không chính là vô tội khốc rất thâm, giống như bị ép buộc, người đàn ông nào tiếp cận cô cũng đều tức đến hộc máu, mà những người này lại sợ đặc tội Hắc Vũ Sâm nên cũng chỉ còn cách dễ dàng tha thứ cho cô, không so đo, chỉ có thể cảnh giác không để mình rơi vào bẫy lần nữa mà thôi.

Chuyện như thế Huyền Dạ Thần Hành cũng đã lĩnh giáo qua rồi, tốc độ biến đổi sắc mặt của cô chẳng khác gì thờ nhệ một hơi.

Chẳng qua anh vẫn luôn suy nghĩ, vì sao cô lại xưng là Thư Nhân mà không phải Thư Tĩnh? Nếu lí do là vì cô muốn thoái thác, thì lúc cô là Thư Nhân

sẽ có vẻ phóng đáng, khi biến thành Thư Tĩnh lại nhất gan e lệ, tất cả những chuyện này là trò chơi cô nhất thời hứng thú, hay vì tinh thần có vấn đề?

Vừa đi vừa nghĩ, không lâu sau, anh thấy Thư Tĩnh đi vào một tiệm tranh nghệ thuật tên là “Sao song tử”, anh không chút do dự theo vào.

Thư Tĩnh nhìn trong kính thấy anh ta thật sự theo mình vào, cô sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, nhưng cô là chủ nhân của tiệm tranh này, không thể đóng cửa không cho ai vào được, vì vậy Thư Tĩnh chỉ còn cách trốn trong văn phòng không dám ra ngoài.

Huyền Dạ Thần Hành đi vào trong “Sao song tử”, cũng không vội vã bức Thư Tĩnh ra, anh ưu nhã lịch lãm xem xét từng bức tranh và tác phẩm nghệ thuật bên trong tiệm, cố ý kéo dài sự sợ hãi của Thư Tĩnh đang tránh sau cánh cửa.

Một bức họa treo trong góc vô tình hấp dẫn ánh mắt vô tâm của anh, anh liếc mắt một cái liền nhận ra trong tranh là Thư Tĩnh, đây là một bức tranh vẽ cô với gương soi nên trong đó có đến hai Thư Tĩnh, nhưng mà hai Thư Tĩnh này có chút không giống nhau.

Người đang soi gương có vẻ thanh lệ thoát trần, ưu sầu thần nhiên; còn người bên trong gương không chỉ có vẻ ngoài thông minh mà còn giáo hoạt lanh lợi như hổ tinh môi, cùng một gương mặt nhưng biểu lộ cá tính khác nhau, bức tranh khiến người xem có cảm giác quý dị, rờn rợn tóc gáy.

Huyền Dạ Thần Hành lặng lẽ chăm chú nhìn bức họa, trong lòng nghĩ đến đêm đó cùng với Thư Tĩnh, không khó để nhận ra người trong gương chính là Thư Nhân phong tình vạn chủng, mà người đang soi gương chính là người liên tục kêu anh là kẻ háo sắc – Thư Tĩnh.

Bức tranh tên là “Mộng kính”!

Người vẽ là Thư Tĩnh.

Hai người con gái trong tranh, rốt cuộc người nào mới chân chính là cô thật sự?

Bức tranh này khiến nội tâm anh rung động không nhỏ, anh lẳng lặng đứng đó, trong đầu đảo qua một gương mặt khác giống hệt mình.

“Có thể mời người vẽ bức tranh này tới gặp mặt tâm sự được không?” Một lát sau, Huyền Dạ Thần Hành hỏi nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ lập tức đi vào văn phòng mời Thư Tĩnh ra, Thư Tĩnh tự biết tránh không khỏi, đành phải hít một hơi thật sâu rồi mới đi đến trước mặt anh, cố gắng nặn ra một nụ cười.

“Xin chào, anh cần tôi giúp đỡ sao?”

“Xin chào, Thư tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.” Anh đương nhiên nhìn ra sự khân trương của cô, nhưng anh muốn biết vì sao cô khân trương như vậy?

“Phải không? Thật xin lỗi, tôi không nhớ rõ chúng ta đã từng gặp qua.” Cái gì cũng đừng thừa nhận, chuyện trong mộng cũng được, chuyện mất mặt đêm hôm đó cũng thế, dù sao cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì!

“Vậy thì cô đúng là người bận rộn nhiều việc a, ngay cả loại gặp mặt nóng bỏng như lúc chúng ta cùng một chỗ cũng có thể quên mất.” Anh cười mờ ám, ánh mắt chăm chú đánh giá đáng về hôm nay của cô.

Mái tóc đen dài dùng kẹp bạc kẹp thành đuôi ngựa chỉnh tề, không son phấn, áo trắng dài tay đơn giản cùng âu phục đem dáng người gợi cảm của cô che giấu kĩ càng, ngoại trừ đôi tay cân xứng lộ ra cho người nhìn thấy, ngay cả cổ cũng được cô bao quanh bằng một chiếc khăn lụa trắng muốt. Sự bảo thủ này khiến cô có một vẻ đẹp quyến rũ khác hẳn với sự gợi cảm yêu mị ngày đó.

Hôm nay nhìn cô hết như một bông hoa bách hợp thuần khiết.

“Có lẽ anh đã nhìn lầm người, tiên sinh, tôi không biết anh đang nói cái gì.” Hai má Thư Tĩnh ửng hồng nhưng vẫn cố gắng không để ý đến ngôn từ trêu đùa của anh.

“Nhìn lầm người?” Đôi lông mày anh tuấn của anh nhíu lên, nở nụ cười: “Muốn tôi nhìn nhầm thật sự rất khó khăn, tôi ngay cả người gặp trong mộng cũng sẽ không quên.” Anh một lời hai nghĩa, muốn thử phản ứng của cô.

Mộng? Lòng của cô nhún nhảy như đang múa.

“Vậy thì trí nhớ của anh thật là tốt.” Cô cố gắng ổn định tâm tình, không để về sợ hãi bị tiết lộ qua ánh mắt.

“Cho nên, đối với một người phụ nữ xinh đẹp như cô tôi càng không thể quên được.”

“Có thể được anh nhớ kĩ là vinh hạnh của tôi, nhưng tôi thật sự không nhớ rõ, nếu anh không còn chuyện gì khác, tôi đây.” Cô hạ thấp người, muốn nhanh chóng rời khỏi anh.

“Bức tranh này vẽ thật đẹp.” Anh thông minh đối đề tài.

“Ách? A, tranh... cảm ơn, đây chẳng qua là tùy tiện vẽ một chút...” Người ta nói tới bức tranh của cô, cô đành phải lưu lại.

“Cô đem cảm giác trong mộng vẽ rất khá.” Đây là lời ca ngợi chân thành, Huyền Dạ Thần Hành so với bất luận kẻ nào càng hiểu rõ sự hư ảo trong

mộng hơn, Thư Tình đem loại cảm giác thực ảo đối lập miêu tả thật sinh động.

“Phải không?” Nghe anh nói như vậy, tâm Thư Tình không khỏi động đây, anh ta đối với cảnh trong mộng cũng có cái nhìn giống như cô sao?

“Người bình thường đều nghĩ rằng mộng là giả, không ai biết đó kỳ thật mới là thế giới chân thực nhất, bởi vì nó phản ánh khát vọng chân chính và sự sợ hãi của mỗi người, ở trong mơ, mọi suy nghĩ đều không có nguy trang, tâm tư mỗi người đều trắng trợn hiện rõ, không như thế giới thật, mọi người đều mang mặt nạ để sống.” Huyền Dạ Thần Hành cảm khái nói.

Thư Tình ngây ngẩn cả người, anh đã phân tích đúng nỗi lòng của cô, từ ngày cô tỉnh lại trong mơ, lúc nào cũng đối với thế giới thật này có cái nhìn khó chịu.

“Nhưng mà, thế giới kia tuy rằng chân thật, song cái suy nghĩ quá mức rõ ràng lại làm cho người ta bất an, trong mộng tràn ngập nhân cách đáng ghê tởm và tham lam, ngược lại khiến người ta cảm thấy sống trong thế giới thực thoải mái hơn nhiều, ít nhất cô sẽ không lập tức nhìn thấy đục vọng dưới mỗi lớp mặt nạ, mà mọi người cũng biết cách bảo vệ mình, biết cách kéo giãn khoảng cách với kẻ khác, mà khoảng cách đó, vừa vặn có thể làm cho người ta thờ ơ được.” Anh quay đầu nhìn cô kinh ngạc, mỉm cười.

Thư Tình càng mở to hai mắt, lời của anh vừa vặn nói trúng mâu thuẫn trong lòng cô, giống như một cây kim cắm vào suy nghĩ hỗn loạn, thay cô làm rõ những xáo trộn trong nhiều năm qua.

“Anh..... Vì sao nói với tôi những chuyện này?” Cô yếu ớt như muỗi hỏi.

“Bởi vì tôi cho rằng em cùng tôi có cảm thụ giống nhau.” Anh mặt đối mặt nhìn cô, vừa nhìn vào bức tranh ấy, anh liền lập tức khẳng định một trăm phần trăm cô chính là người trong mộng mình đã gặp!

“Tôi.....” Cô cảm thấy hô hấp lại không thông.

“Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt hẳn là không phải ở tiệc rượu của Đại Dã Chính Cát, mà là trong mộng của Trung Xuyên Hùng Nhị, đúng không?” Anh lạnh lùng tra hỏi.

Anh ta nhận ra cô? Thư Tình nghẹn họng nhìn trân trối, lui từng bước.

“Anh đang nói gì vậy...”

“Em đã nhìn thấy tôi giết Trung Xuyên Hùng Nhị, không phải sao?” Anh bước từng bước về phía trước, bất ngờ bắt lấy cơ thể lung lay như sắp đổ của cô.

“Không! Tôi không có!” Cô kinh hô.

“Em thấy tôi giết người, cho nên mới sợ nhìn thấy tôi như vậy, có phải không?” Mặt kẻ sát cô, ánh mắt sắc bén của anh hoàn toàn không phù hợp với vẻ ôn hòa trên mặt.

“Không! Tôi chưa từng gặp anh, chưa từng, bất kể ở tiệc rượu của Đại Dã Chính Cát hay trong mộng, tôi cũng chưa từng gặp qua anh.....” Cô giãy dụa muốn lui về sau, nhưng cánh tay rắn chắc có lực của anh đã gắt gao ôm cô lại.

“Bằng không em ở trong mộng gặp qua ai chứ?” Anh cười đến mức làm cho người ta trong lòng run sợ.

“Tôi không biết, có đôi khi tỉnh lại sẽ không còn nhớ rõ những gì trong mộng nữa.....” Cô cố đẩy anh ra, thân thể vẫn phát run không ngừng.

“Phải không? Em thật sự quên được?”

“Đúng vậy! Đúng vậy, tôi đã hoàn toàn quên rồi! Anh đừng quán lấy tôi nữa, tôi cái gì cũng không phát hiện!” Vội vã bỏ chạy, cô không hề phát hiện lỗi sai trong chính lời nói của mình.

“Em đang sợ cái gì?” Anh ghé miệng lại gần bên tai cô, nhẹ giọng hỏi.

Cô phản xạ tính quay đầu tránh đi hơi thở gần trong gang tấc của anh, lồng ngực phập phồng khó có thể hô hấp. “Tôi..... Tôi không có.....”

“Em sợ tôi sẽ giết em? Ở trong mộng?” Anh vươn tay nâng cằm cô lên, nhìn đôi mi sụp xuống che giấu sự hãi của cô.

“Tôi.....” Cô bị buộc nhìn gương mặt tuấn dật của anh, trước mắt đều là vẻ mê người và đôi môi mấp máy.

“Cho nên đêm đó em dụ hoặc tôi, chỉ vì muốn trừ bỏ sự nghi ngờ của tôi? Nhưng tôi không hiểu, vì sao em không quán triệt kế sách của mình, ngay lúc tôi gần như sắp bị em làm cho mê mẩn, em lại thay đổi một bộ mặt khác, rồi giống như con chim nhỏ bị kinh hãi chạy khỏi người tôi..... Biểu hiện của em rất kỳ quái, Thư tiểu thư, kỳ quái làm cho tôi không thể không muốn làm rõ dụng tâm của em.” Anh híp mắt, môi mím thành một đường thẳng tắp.

“Tôi không hề quyến rũ anh..... trước giờ đều không có!” Vì kháng cự sự mỉa mai của anh, cô dứt khoát cúi thấp đầu xuống.

“Phải không?” Nhìn động tác trẻ con của cô, anh bỗng nhiên muốn cười.

“Tôi không phải loại phụ nữ như thế, anh... đừng nghĩ...” Cô áp ứng nghĩ xem nên làm thế nào để mọi chuyện rõ ràng.

“Nghĩ cái gì? Chẳng lẽ người phụ nữ rên rỉ trong lòng tôi không phải em? Thân thể trắng như tuyết, dưới sự vuốt ve của tôi toàn thân hưng phấn lại rên rỉ không thôi căn bản không tồn tại?”

Thư Tĩnh bỗng dưng mở mắt ra, gương mặt đột nhiên nóng lên, đỏ bừng, cô luống cuống quát anh dừng lại: “Đừng nói nữa!”

Huyền Dạ Thần Hành nhướn mày, cười nhẹ nói: “Thế nào, tôi đã giúp em khôi phục trí nhớ rồi đúng không?”

“Tôi đã nói với anh người đó không phải tôi!” Cô rút cuộc nhìn không được, sống chết đẩy anh ra, tức giận kêu lên: “Đó là chị tôi! Là chị ấy quyến rũ anh, chị ấy rất biết cách lợi dụng thân thể tôi đi quyến rũ từng người đàn ông một, mà tôi thì chỉ có thể ở trong mộng lo lắng. Anh có hiểu hay không? Cô gái ở cùng một chỗ với anh căn bản không phải tôi!”

Hết lên xong, cô bắt chập những ánh mắt kinh ngạc của người trong tiệm, xoay người tông cửa chạy ra ngoài.

Huyền Dạ Thần Hành giật mình đứng tại chỗ nhớ lại lời cô nói, mơ hồ bắt được một điểm mấu chốt, anh quay đầu, nhìn chăm chăm bức tranh có tên “Mộng kính”, phảng phất đã tìm được đáp án của chuyện này.

Hoặc là, Thư Nhân cùng Thư Tĩnh căn bản là hai người?

Các cô là chị em?

Chị em cùng chung một cơ thể?

Điều này có khả năng sao?

Nghi hoặc đi ra khỏi “Sao song từ”, anh đứng lặng ở đầu đường, đốt một điếu thuốc.

Xem ra anh phải thể hiện bản lĩnh của mình mới có thể thấy rõ con người Thư Tĩnh được.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Một lần nữa gặp được Thư Tĩnh ở pub này, Huyền Dạ Thần Hành tuyệt không ngoài ý muốn, anh đã sớm hỏi thăm được lộ tuyến chơi đêm của cô, ban ngày cô thường ở tiệm tranh, ban đêm cô là khách quen ở các phòng khiêu vũ cùng quán bar, bởi vậy muốn tìm cô cũng không khó.

Chỉ là, anh không nghĩ tới lại “nhìn thấy” Thư Nhân nhiệt tình cuồng dã kia!

Anh lẳng lặng ngồi một góc trong pub ồn ào, nhìn cô mặc váy ngắn đỏ rực lộ lưng lộ ngực nhảy trong đám đàn ông, đôi mắt câu hồn, môi đỏ tươi, cô tựa như ánh sáng duy nhất trong pub, che mất vẻ đẹp của những cô gái khác.

Cô cùng Thư Tĩnh nhỏ nhắn cảm lại thanh lệ ban ngày kia hoàn toàn khác biệt, loại thay đổi cực đoan này trong mắt bác sĩ nhất định bị coi là chứng “nhân cách phân liệt”, nhưng nghe Thư Tĩnh kịch liệt cãi lại, Huyền Dạ Thần Hành chợt nhìn ra manh mối nào đó trên người cô.

Cô không phải Thư Tĩnh!

Anh khẳng định nhìn người đang nhảy trên sàn, không khỏi nhớ đến bóng dáng mặc âu phục trắng.

Thư Nhân nhảy đến mồ hôi đầy người, khi cùng một người đàn ông ôm nhau trở lại chỗ ngồi, mắt sắc phát hiện Huyền Dạ Thần Hành trong góc, kinh hi nhích lại gần, cái mông ngồi xuống cạnh bàn, nũng nịu cười nói: “Huyền Dạ! Thật sự là anh!”

“Hi!” Anh miễn cưỡng chào hỏi.

“Ngày đó thật sự có lỗi, làm anh mất hứng, không có cách nào, khi cảm xúc của em không ổn định sẽ xảy ra tình trạng như vậy, đừng để ý nha!” Tay cô phồng lên vai anh, chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Cảm xúc không ổn định?” Nhìn bộ ngực của cô cơ hồ rớt khỏi cổ áo, anh liền thở dài. Cô thật đúng là biết dùng tiền vốn của mình!

“Đúng vậy! Đây là tật xấu của em.” Cô nhún nhún vai.

“Vậy đêm nay em bồi thường tôi như thế nào?” Bóp đùi cô, suy nghĩ trong đầu anh đều là một người khác, nếu đổi thành Thư Tĩnh, sợ không phần nợ bẻ gãy tay anh mới là lạ.

“Như vậy, chúng ta hãy làm xong chuyện lần trước chưa làm đi!” Thư Nhân lười biếng tựa vào bên tai anh thấp giọng lẩm bẩm.

“Em nói đó.”

“Ừm.”

“Tốt lắm! Lần này tôi phải đòi lại gấp đôi!” Anh đứng lên, thanh toán tiền, ôm lấy cô bước ra khỏi pub.

“Hắc, giờ đi đâu đây?” Thư Nhân dựa vào lòng anh, chơi đùa nút áo anh.

“Nhà em?” Anh có ý nói.

“Nhà em?” Cô sùng sốt.

“Không được sao? Sợ Hắc Vũ Sâm biết?” Anh giọng điệu khiêu khích.

“Không. ai sợ ông ta? Dù sao ông ta cũng ít khi về, mẹ em lại xuất ngoại, tới nhà em đi!” Thư Nhân cười lạnh, đêm nay vô luận như thế nào cô tuyệt đối sẽ không để Thư Tĩnh cản trở.

“Chúng ta đi thôi!” Anh vẫy xe taxi ngồi vào đi.

Qua ba mươi phút, bọn họ về tới biệt thự của Hắc Vũ Sâm, Thư Nhân kéo anh vào trong, xuyên qua hoa viên, trực tiếp đi vào nhà nhỏ thuộc về cô.

Huyền Dạ Thần Hành nhanh chóng nhìn quanh nhà, phong cách tươi mát, sắp xếp gọn ghẽ, nhà này vừa thấy liền biết người ở là một cô gái điềm đạm, Thư Nhân trước mắt cùng mọi thứ trong nhà này thật sự không hợp.

“Đến phòng ngủ đi!” Thư Nhân kéo anh đi vào một gian phòng ấm áp, chăn nệm bên trong được xếp chỉnh tề biểu hiện sự tỉ mỉ của chủ nhân.

“Căn nhà nhỏ này rất đẹp.” Anh tán dương.

“Đây là ông già Hắc Vũ tặng em, ông ta vì lấy lòng em, đem căn nhà thanh u nhất này cho em ở, ông ta cùng mẹ em ở căn nhà lớn đằng trước.” Thư Nhân khinh thường cười cười, kéo rèm cửa sổ lại.

“Ông ta đối với em thật không tệ.”

“Rất tốt với em? Quên đi, ông ta muốn không phải em.” Thư Nhân cười thầm trong lòng, cô đã sớm biết Hắc Vũ Sâm coi trọng là Thư Tĩnh, những thứ này đều cho Thư Tĩnh, không phải cô.

“Cái gì?”

“Không có gì. Đến, lại đây đi, để em bồi thường tổn thất hôm đó của anh.” Thư Nhân khoát tay, cười kéo anh đến bên giường, cầm lấy tay anh đặt lên bộ ngực mình.

“Cô bao lâu ra một lần?” Anh nhìn chăm chăm cô, đột nhiên hỏi.

“A?” Cô tròn to mắt, ngây dại. Anh ta. nói cái gì?

“Thư Tĩnh cùng cô bao lâu trao đổi một lần?” Mắt lạnh của anh xuyên qua mặt nạ của cô, thẳng vào linh hồn cô.

“Anh. đang nói cái gì? Em là Thư Nhân, cũng là Thư Tĩnh, em thích dùng hai tên để tăng lạc thú cuộc sống.” Cô bất an cười. Anh ta đã biết? Làm sao có thể? Thư Tĩnh dám nói chuyện này với người khác mà không bàn bạc cùng cô! Phản đồ!

“Oh?” Anh bất động, lẳng lặng cười.

“Đừng nhiều lời, đêm nay chúng ta không thể lại lãng phí thời gian.” Cô nói xong ôm lấy anh, hôn lên cánh môi anh, muốn mượn kích tình ôm hôn để đòi đi sự hoài nghi của anh.

Lần này hôn không có mê người như lần đầu tiên, bởi vì anh hôm nay không có tâm tình cùng cô vòng vo, anh là đến điều tra rõ một việc.

Không sôi nổi hôn trả cô, tay anh chậm rãi đặt trên trán cô, nhẹ giọng nói: “Đêm nay tôi không có hứng, ngủ đi!”

“Cái gì.” Thư Nhân chỉ cảm thấy một sức mạnh to lớn bức cô về cảnh trong mơ, trước khi cô kịp chống cự, cô đã bị Thư Tĩnh hút ra khỏi thân thể.

Huyền Dạ Thần Hành theo sát phía sau tiến vào trong mộng, anh ẩn trong bóng tối, nhìn Thư Nhân hôn hên oán hận rít gào.

“Tĩnh! Mày ra đây cho tao! Vì sao mày cứ phá hư chuyện của tao?”

Thư Tĩnh nghe tiếng chị mình bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô, kinh ngạc nói: “Thư Nhân, chị tự trở lại sao?”

Hai Thư Tĩnh! Huyền Dạ Thần Hành mắt lạnh nhìn các cô, rồi cục xác mình phỏng đoán của anh.

“Không phải mày kéo tao về sao? Tao thấy là mày ghen tị với tao, mỗi lần tao ở bên Huyền Dạ Thần Hành mày sẽ phá hư chuyện tốt của tao!”

“Em chỉ muốn bảo vệ bản thân, chị không cần sự đồng ý của em liền đoạt cơ thể em, còn ác tính không thay đổi lại chạy đi quyến rũ đàn ông..... Nhân, em thật sự chịu đủ rồi, em không bao giờ muốn gặp chị nữa!” Thư Tĩnh trong lòng tức giận, về mặt không vui trách cứ Thư Nhân.

“Có ý gì?” Gương mặt xinh đẹp của Thư Nhân biến đổi.

“Em sẽ không cho chị mượn thân thể nữa, tôi muốn có cuộc sống bình thường.....” Thư Tĩnh thống khổ nói.

“Bình thường? Hừ! Quái thai như mày có thể có cuộc sống bình thường? Vô dụng thôi, ý thức của mày đã gắn chặt với cảnh trong mơ, mày càng lúc càng không phân rõ mộng hay thật, thay vì về sau sẽ trở nên điên dại, tao khuyên mày không bằng hãy an phận ở trong mộng, giao thân xác cho tao đi!” Thư Nhân đùa cợt nói.

“Chị nói cái gì?” Thư Tĩnh cả kinh nói

“Mày không phát giác sao? Từ khi mày bắt đầu cho tao ra ngoài, mày liền càng lúc càng bị cảnh trong mơ trói lại, mà tao càng lúc càng có sức mạnh để ra thế giới thật, nói đơn giản, địa vị của chúng ta đang trao đổi, đợi cho cô bị hãm trong mộng, thân thể mày chính là của tao.” Thư Nhân ha ha nói ra mưu kế ban đầu của cô ta.

“Thì ra chị đã sớm tính như vậy.....” Thư Tĩnh rùng cả mình.

“Mày đã sống lâu hơn tao mười năm, đem những ngày còn lại trả cho tao, vậy mới công bằng.”

“Chị.....”

“Tao đã làm u hồn trong mộng đủ rồi, giờ đổi lại mày hãy ném thử thống khổ mười mấy năm qua tao đã chịu đi!” Thư Nhân lộ vẻ mặt dữ tợn.

“Không! Em không muốn! Nơi này rất tốt! Em không muốn ở lại đây, em muốn trở về!” Thư Tĩnh hoảng sợ kêu to.

“Hừ! Tao sẽ không cho mày đi, thân thể của mày tao muốn chắc rồi.” Thư Nhân cười lạnh, giơ tay lên, rút ra một cái lưới chụp lấy cô, xoay người chạy về phía xa xa có ánh sáng.

“Đừng như vậy, Thư Nhân!” Thư Tĩnh bị lưới vây khốn, kinh hãi phát hiện sức mạnh của Thư Nhân đã lớn hơn cô.

Phút chốc, một ánh đao chém đứt lưới trên người cô, cô kinh ngạc trừng mắt nhìn Huyền Dạ Thần Hành từ trong bóng tối đi ra, chỉ thấy anh vươn tay về phía Thư Nhân, Thư Nhân tựa như bị nam châm hút bắn trở về.

“Ồ!” Cô ta ngã xuống.

“Như vậy hơi quá đáng rồi?” Huyền Dạ Thần Hành lạnh nhạt đứng giữa hai người bọn họ.

Thư Tĩnh mở to mắt, cái gì cũng không dám nói.

“Là anh?” Thư Nhân lấp bắp kinh hãi, sao ngay cả Huyền Dạ Thần Hành cũng đến đây? Anh ta đến tốt cùng là loại người nào?

“Thì ra các cô thật sự là chị em song sinh, nhưng lại cùng chung một cơ thể, đây thật sự là trái lẽ thường.” Anh liếc Thư Nhân một cái, ánh mắt bình tĩnh dừng trên người Thư Tĩnh.

“Anh vào bằng cách nào, dựa vào cái gì quản chuyện của chúng tôi?” Thư Nhân oán giọng chất vấn.

“Tôi cũng lười quản chuyện các cô, chẳng qua, tôi cùng Thư Tĩnh có chút việc cần phải giải quyết.” Hiện tại anh biết ai là người đã gặp anh trong mơ.

“Thư Tĩnh? Thì ra anh thích loại con gái yếu đuối.....” Thư Nhân châm biếm liếc Thư Tĩnh.

“Nhân!” Thư Tĩnh sợ cô ấy chọc giận Huyền Dạ, liên tục ngăn lại.

“Nói cả nửa ngày, mày đã sớm câu anh ấy đến tay, còn giả mù sa mưa nói không muốn gặp lại anh ấy.....” Thư Nhân hừ lạnh một tiếng.

“Không..... không phải.....” Thư Tĩnh vội vàng định giải thích, lại bị Thư Nhân liếc đầy xem thường.

“Làm trò! Bằng không anh ấy sẽ ra tay cứu mày sao?”

“Em.” Cô cũng không biết vì sao.

“Tôi cứu cô ấy là vì tôi còn có việc muốn hỏi cô ấy.” Huyền Dạ Thần Hành lạnh lùng cắt ngang lời các cô.

“Hỏi nó? Có chuyện gì hỏi em không phải được sao? Huyền Dạ, chẳng lẽ anh tình nguyện đổi mặt với con bé nhảm chán ngu ngốc này, cũng không muốn ở cạnh em sao?” Thư Nhân bước tới ôm lấy cánh tay anh, hờn dỗi hỏi.

“Việc này.....” Anh vuốt cằm, ra vẻ suy nghĩ.

Thư Nhân lợi dụng lúc này, bắn một thanh dao nhỏ về phía Thư Tĩnh.

Huyền Dạ Thần Hành nhanh tay lẹ mắt, thân hình nháy mắt che trước mặt Thư Tĩnh, tiếp được lưỡi dao, tiếp đó nhảy lên đánh mạnh về phía Thư Nhân, đá cô ta ngã tại chỗ.

Thư Tĩnh không nghĩ tới Huyền Dạ Thần Hành cô vẫn sợ hãi lại giúp cô, trong khoảng thời gian ngắn ngốc đương trường, không thể nhúc nhích.

“Đi nhanh đi! Chẳng lẽ cô đợi cô ta tỉnh lại?” Anh thúc giục cô, nắm tay cô rời khỏi cảnh mơ.

Trở lại thế giới thật, Thư Tĩnh chuyển tỉnh, từ trên giường thức dậy, bất ngờ thấy Huyền Dạ Thần Hành đang ở bên giường, liền nhảy xuống giường, áp vào tường, ngập ngừng hỏi: “Anh. vì sao lại giúp tôi?”

“Tôi cũng không biết.” Anh hai tay cắm vào túi, thật sự không biết mình suy nghĩ cái gì. Ban đầu, tiếp cận Thư Tĩnh là vì điều tra rõ năng lực đi vào giấc mơ của cô, cũng diệt trừ người đã tận mắt thấy anh giết người, nhưng tình trạng ly kỳ của cô lại đem đến cho anh một bí ẩn khác, khiến anh không thể không ra tay giúp cô.....

Nhưng, vì sao anh không giúp Thư Nhân, mà giúp Thư Tĩnh?

“Tôi. tôi vẫn nghĩ là..... anh tới giết tôi.....” Thư Tĩnh lại nhìn anh một cái, mới cố lấy dũng khí nói.

“Tôi muốn giết cô!” Anh mặt không chút thay đổi.

Cô hít một hơi, nói không nên lời. Anh muốn giết cô, lại giúp cô, vì sao?

“Người thấy tôi giết Trung Xuyên là cô, không phải Thư Nhân, theo lý thuyết tôi ở trong mộng giết cô là được, nhưng mà.....” Anh bước đến gần cô, nhìn thẳng đôi mắt hắc bạch phản mình của cô.

Cô không dám động, bị khí phách của anh ép tới khó thở.

“Nhưng tôi cũng không hy vọng cô biến mất như vậy.....” Anh nói nhỏ, nắm cầm cô, bắt buộc cô ngẩng đầu đối mặt anh.

So với vẻ lạnh lùng của Thư Nhân, cô hướng nội càng làm anh động tâm, cô thường toát ra vẻ mặt ưu sầu cùng bối rối lơ đãng lay động lòng anh, sợ hãi, mê loạn, bất an, vẻ mặt của cô tràn ngập bất lực, tựa như chìm nổi không chừng trong biển lớn, chờ đợi ai đó có thể kéo cô lên, chính là ánh mắt yếu ớt này đã hấp dẫn trái tim thích chơi đùa giữa các bụi hoa của anh.

Cô cùng anh rất giống nhau, bọn họ đều là người ngoại tộc đứng sát ranh giới giữa mơ và thật!

“Anh.....” Cô nhìn anh, bị lửa nóng trong mắt anh làm sợ hãi.

Anh chậm rãi cúi đầu, hôn cánh môi run rẩy của cô.

Cùng một thân thể, Thư Nhân gây cho đàn ông là kích tình, cảm xúc đối với Thư Tĩnh lại là nhu tình thấm người, anh nhẹ mút cô môi, nhắm nháp hương vị hoa bách hợp nhàn nhạt phát ra từ miệng cô, đắm chìm vào, không thể tự kiềm chế.

Đây là người đàn ông ngày đó dùng phương thức đáng ghét đùa bỡn cô sao? Thư Tĩnh có chút mờ mịt, hơi thở quấn quanh giữa nụ hôn, lên men thành rượu thorn làm người ta mê say, anh hôn sự trúc trắc, bối rối của cô, đem tất sự quyến rũ nữ tính tự nhiên của cô mút ra.

Cô vô lực dựa lưng vào tường, giữa đầu tiếp nhận nụ hôn chính thức đầu tiên trong hai mươi tư năm qua, Huyền Dạ Thần Hành đối với cô rõ ràng còn rất xa lạ, nhưng cô lại cảm thấy như đã sớm bị anh hôn qua vô số lần, mỗi một tế bào đều thần phục trong miệng anh.

Anh hôn từ môi cô dần xuống dưới, từ cổ đến ngực cô, tay kéo vạt áo trên vai cô xuống, vừa kéo, nửa người trên mềm mại lỏng lẻo của cô ở trước mặt anh, bộ ngực tốt tươi dưới cái nhìn chăm chú của anh trở nên thẳng đứng, anh cúi người hôn hai núm hoa làm người ta nhớ nhung, nhìn không được rên rỉ: “Em thật đẹp.....”

Có người nào bị hôn nở thành mảnh nhỏ hay không? Thư Tĩnh nghĩ lung tung, cô bị anh hôn tựa như sắp phát nổ, mà cô cũng không hy vọng anh dừng tay.

Ngay lúc dục vọng sắp bùng phát, anh bỗng nhiên buông cô ra, khàn khàn nói: “Kế tiếp, cô muốn nói tất cả mọi chuyện cho tôi nghe, hay là cùng tôi lên giường?”

Thư Tĩnh đang híp mắt nghe đến những lời này của anh, thần trí lại trở về trong đầu cô, cô đỏ bừng mặt ôm lấy nửa thân trần của mình, cúi đầu, ngẫm trách hành vi của mình sao lại trở nên phóng dăng giống Thư Nhân vậy.

“Anh muốn nghe cái gì?” Cô run chân, từ ngăn tủ lấy ra một cái áo somi khoác lên vai.

“Chuyện của cô.” Anh cười nhẹ ngồi xuống mép giường, châm một điếu thuốc để bình ổn dục vọng trong cơ thể. Thiếu chút nữa, anh đã liều lĩnh muốn cô! Đây là lần đầu tiên trong nhiều năm qua anh không khống chế được mình.

“Chuyện của tôi? Tôi không có gì chuyện gì..... tôi chỉ là bỗng dưng thấy được, cũng đi vào được cảnh trong mơ.....” Tiếp đó cô đem chuyện lạ sau khi mình bị tai nạn xe cộ thuật lại một lần.

“Tìm được đường sống trong chỗ chết, ngược lại có được linh lực, thật sự là chuyện kỳ lạ.” Anh trầm ngâm.

“Tôi cũng biết rất khó tin, Nhân nói tôi là mộng môi, có năng lực đi vào giấc mộng, hơn nữa có thể nối giữa thế giới giấc mơ và thật.”

“Mộng môi?” Huyền Dạ Thần Hành nhìn chăm chăm cô, nếu cô thật sự là mộng môi, vậy linh lực của cô hẳn không chỉ như thế mới đúng.

“Anh biết đó là gì sao?” Cô mờ mịt hỏi.

“Điều đó có nghĩa cô là tín đạo nối giữa giấc mơ và thế giới thật.” Anh nghiêm túc nói.

“Tín đạo?” Đây là ý gì?

“Mơ và thế giới thật là hai không gian khác biệt, mà cô chính là cánh cửa nối, giờ tôi đã biết vì sao Thư Nhân chết đi còn có thể xuất hiện, cô ta lợi dụng năng lực của cô từ cảnh trong mơ đi vào thế giới thật, cũng muốn tiến thêm một bước thay thế linh hồn cô.” Anh về mặt ngưng trọng nhìn cô.

“Là thế này sao?” Có chuyện như vậy à?

“Đương nhiên, cô mềm lòng là nguyên nhân làm cho cô ta càng lúc càng hung hăng, đối phó một u linh đã tâm quá lớn, không cần quá khách khí với cô ta, nếu không cô thật sự sẽ bị cô ta chiếm ưu thế.”

“Nhưng..... tôi còn có thể làm sao đây?” Cô đối với Thư Nhân thật sự bó tay chịu trôi.

“Nếu tôi là cô, tôi sẽ hủy diệt linh hồn cô ta, khiến cô ta hồn phi phách tán.” Anh lạnh lùng nói.

“Không!” Thư Nhân là chị cô a! Cô làm sao có thể làm như vậy?

“Cô quả nhiên mềm lòng, như vậy đi! Nếu cô không ra tay được, có thể mời người làm giúp, thay cô trừ bỏ Thư Nhân.” Anh cười dập tắt điếu thuốc.

“Ai? Ai có thể giúp tôi?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Tôi!”

“Anh?” Đúng vậy, cô nhớ đến anh cũng có sức mạnh kỳ lạ mà người bình thường không có, tỷ như, ở trong mộng giết người.....

“Hoàn thành hy vọng của mọi người là công việc của tôi, mà tôi chưa bao giờ khiến khách hàng thất vọng.” Anh bình tĩnh nhìn cô.

“Tôi đến bây giờ còn chưa rõ đến tột cùng anh là ai!” Cô tò mò ngẩng đầu nhìn anh chăm chú.

“Tôi à? Tôi tên là Huyền Dạ Thần Hành, ở câu lạc bộ linh lực tôi có danh hiệu là ‘Truy Mộng’.” Anh mỉm cười, đường cong trên mặt có vẻ sức quyến rũ mười phần.

“Câu lạc bộ linh lực? Truy Mộng?” Cô chưa từng nghe qua nơi như vậy và danh hiệu này.

“Đó là một nơi bán hy vọng, tôi là hội viên nơi đó, chỉ cần cô trả giá cao, chúng tôi có thể giúp cô hoàn thành bất cứ hy vọng gì.”

“Hy vọng? Hy vọng cũng có thể mua bán sao?” Cô thê lương lại cô đơn cười.

“Đương nhiên.” Vì sao vẻ xinh đẹp cùng sâu bi của cô luôn tác động tim anh? Huyền Dạ Thần Hành nhú nhú mày, không quá thích loại cảm giác khác thường này.

“Chỉ cần tôi hy vọng Thư Nhân biến mất, anh có thể làm được?” Cô buồn bã nhìn mặt đất.

“Đúng vậy, nhưng trước đó, cô phải trả giá cao.” Anh cố gắng áp chế ý niệm ôm cô vào lòng.

“Tôi nghĩ giá nhất định rất đắt.....”

“Đất hay không mỗi người một ý, có người cả đời chỉ vì đạt được thứ gì đó hoặc là hoàn thành chuyện gì đó, vì đạt được mục tiêu, thậm chí có thể dùng tất cả mọi thứ để đổi lấy, đây là lòng người!”

“Như vậy, nếu tôi nhờ anh làm Thư Nhân biến mất, anh muốn lấy bao nhiêu?”

Anh lại nhìn cô một cái, mới nói: “Chờ cô thật sự muốn mua hy vọng rồi nói sau!”

Cô ngẩn ra, hiểu được lại một lần bị anh nhìn thấu mình mềm lòng.

Anh nói xong liền xoay người chuẩn bị rời đi.

“A.... anh phải đi?” Trong lòng cô có chút hoảng, thấy anh phải đi, cảm giác mất mát kia lại mạnh mẽ đến ngay cả cô cũng không hiểu vì sao.

“Chẳng lẽ cô muốn tôi lưu lại?” Anh nhếch khóe miệng, ném cho cô một nụ cười ái muội.

“Không, tôi không có.....” Cô chớp mắt mấy cái lại lắc mạnh đầu, chặt vật tránh đi ánh mắt đốt người của anh.

“Tôi là sắc quỷ, nếu không đi, nói không chừng sẽ ‘cưỡng bức’ cô.” Anh chế nhạo nói.

“Thực xin lỗi..... khi đó tôi rất sợ hãi..... mới có thể.....” Cô xấu hổ bẽ bẽ tay.

“Đừng xin lỗi, thật sự tôi không tốt lành gì, bởi vì tôi làm việc không thích sơ suất, cô trùng hợp thấy tôi giết người, tôi còn chưa nghĩ ra nên làm gì cô đây.....” Anh đi đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô.

Cô ngẩng đầu, nghe ra trong lời nói của anh có do dự cùng chần chừ, bất tri bất giác thốt ra: “Tôi sẽ không nói! Chuyện có liên quan đến anh tôi tuyệt đối sẽ không nói cho bất kì ai!”

Huyền Dạ Thần Hành bỗng nhiên nở nụ cười, xúc động cúi đầu hôn cô, mới nói: “Bởi vậy, tôi càng không lý do gì giết cô diệt khẩu.”

“Anh thật sự muốn giết tôi sao?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Muốn giết cô sao?

Không! Huyền Dạ Thần Hành biết khi mình từ trong mộng nhìn thấy cô đã không có địch ý với cô, ngược lại có loại cảm giác khó nói nên lời, đó là một loại vui sướng cùng ngạc nhiên vì tìm được đồng loại và..... bất an không xác định.

“Nếu tôi muốn, cô sẽ không sống đến bây giờ.” Ngón cái nhẹ xoa cằm cô, trong mắt anh tất cả đều là ý cười lạnh nhạt.

Anh là người đàn ông đồng thời có được ma lực chính tà, loại ma lực này có thể dễ dàng mê hoặc lòng mọi người.

Thư Tĩnh yên lặng nghĩ, lại không phát hiện trong khoảnh khắc này, trái tim cô đã lặng lẽ đeo lên người Huyền Dạ Thần Hành.

“Tôi sẽ còn ở lại Nhật Bản ba ngày, cô có thể nghỉ kỹ xem muốn mua hy vọng hay không. Chị cô xem ra không phải nhân vật dễ đối phó, nếu cô mềm lòng, chịu khổ chỉ có bản thân cô! Tôi đi đây, ngủ ngon.” Anh vỗ vỗ hai má cô, ra khỏi phòng cô.

Thư Tĩnh kinh ngạc đứng ở chỗ cũ, thẳng đến anh đi rồi hồi lâu vẫn không thể gọi tâm thần đã đi theo anh trở về.

Ngắn ngủi vài ngày, cảm giác của cô đối với Huyền Dạ Thần Hành người này đã thay đổi một trăm tám mươi độ, anh không phải là sát thủ lãnh khốc trong tưởng tượng của cô, mà là cao thủ tiêu sái phóng khoáng có thể dễ dàng bắt lấy lòng phụ nữ.

Nhưng mà, ông trời phù hộ, đối với một cô gái mà nói, dạng người sau hần là còn đáng sợ hơn người trước đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Mộng Cảnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Thư Tĩnh có một đoạn thời gian đều không có tinh thần vẽ vời, ở tiệm tranh cả ngày nhìn bức tường ngăn người, mặc kệ ngồi đứng đều không che được vẻ u sầu, cô không biết mình có phải bị bệnh hay không, ngực rõ ràng nặng trĩu, rồi lại trống rỗng, tìm đường như không còn, nhưng rốt ở nơi nào cô lại không muốn nghĩ đến, cũng không dám nghĩ, bởi vì chỉ cần cô theo phương hướng tìm mất tích truy tìm, tất sẽ nghĩ đến khuôn mặt mê người của Huyền Dạ Thần Hành.

Đây không phải tình yêu!

Cô nói với mình lần nữa.

Nhưng mà, không phải tình yêu thì là cái gì đây?

Cái dạng tình cảm gì sẽ làm một cô gái hai mắt mông lung, trong sâu oán có e lệ và ngọt ngào, trong đầu đều là hình ảnh một người đàn ông?

Nhưng Thư Tình sợ dĩ không dám thừa nhận cô rơi vào lưới tình nguyên nhân là, đây căn bản là cô đơn phương yêu mến!

Huyền Dạ Thần Hành đối với cô chưa từng hẹn hò, lại chưa nói yêu thương, hai người bất quá bởi vì một lần không cẩn thận gặp nhau mà ngẫu nhiên xảy ra kích tình, sau đó chuyện đã được giải quyết, cô có mặt mũi nào mà yêu người ta.....

Quả nhiên cô cùng Thư Nhân dù sao cũng là chị em, trong cá tính hai người đều có gen phóng túng.

Qua hôm nay, còn hai ngày, Huyền Dạ Thần Hành có thể sẽ rời khỏi Nhật Bản, cô có nên đi tìm anh hay không?

Nhưng mà, cô đối với chuyện Thư Nhân vẫn chưa có quyết định, cứ như vậy tùy tiện đi tìm anh, anh có thể hay không nghĩ cô chủ động yêu thương nhưng nhớ?

Cả một ngày cô đều ở đây do dự, kỳ thật cô cũng chỉ là muốn gặp lại anh một lần mà thôi, mời anh ăn một bữa cơm, xem như cảm ơn anh ngày hôm qua giúp đỡ, mượn cớ như vậy hẳn là vô cùng hợp lý nhỉ?

Nghĩ nghĩ, lại qua nửa giờ, nhân viên tiệm tranh đã bắt đầu thu thập chuẩn bị đóng cửa, cô hít một hơi, lấy túi xách, vẫn quyết định đến khách sạn Huyền Dạ Thần Hành ngủ lại tìm anh.

Đi vào khách sạn, nhân viên lễ tân nói anh đã đi ra ngoài, cô có chút thất vọng đi đến sô pha bên cạnh ngồi xuống nghỉ ngơi, nhìn mưa phùn bay bay ngoài cửa sổ, đứng khì thật vất vả mới có được cũng chậm rãi bay đi.

Thư Nhân nói đúng, cô là một cô gái nội tâm lại không thú vị, bởi vì hướng nội, hai mươi bốn năm qua chưa từng yêu ai, hiểu biết của cô đối với đàn ông ít càng thêm ít, cuộc sống ngoại trừ Thư Nhân cùng của tranh vẽ của cô, cơ hồ không có việc gì khác.

Quan hệ kỳ quái giữa cô và Thư Nhân đã duy trì sắp mười năm, cho nên nếu Thư Nhân biến mất, tương đương cắt đi một nửa của cô, cô không có khả năng nhẫn tâm tiêu diệt chị ấy, cũng không thể làm như vậy, biết rõ chị ấy đối với thân thể cô như hồ rình mồi, tùy thời chờ thay thế cô, nhưng cô vẫn không có cách nào làm theo lời đề nghị của Huyền Dạ Thần Hành, khiến chị ấy hỗn phi phách tán.

Coi như cô lòng dạ đàn bà đi!

Có đôi khi con người không thể dứt bỏ một số thứ, thế giới của cô đã muốn đủ nghèo nàn, lại thiếu Thư Nhân, cô sẽ càng tích tịch.....

Ý niệm này vừa mới động, cô liền mơ hồ nghe thấy tiếng Thư Nhân cười lạnh, từ khi bị Huyền Dạ đánh lui, Thư Nhân tựa hồ an phận hơn, không đi ra quây, cũng không nói chuyện với cô, lẳng lặng ngủ đông ở một góc trong mơ, không biết suy nghĩ cái gì.

Nhà? Cô trong lòng gọi chị ấy.

Thư Nhân không có hưởng ứng, im lặng có chút kỳ lạ.

Thư Tình nghiêng nghiêng đầu, cảm thấy không đúng lắm, nhưng không truy đến cùng. Thư Nhân có thể bất phóng túng một chút đối với cô là chuyện tốt, có lẽ chị ấy đã bỏ được ý tưởng điên cuồng muốn thay thế cô rồi.

Đang đắm chìm trong an ủi, tiếng nói trầm thấp mê người của Huyền Dạ Thần Hành đột nhiên truyền đến bên tai cô, cô ngẩng đầu tìm, thấy anh cùng một cô gái xinh đẹp ôm nhau đi vào đại sảnh khách sạn.

Nụ cười tươi sáng cùng ánh mắt nồng nàn của anh đều dành cho cô gái bên người, chợt nhìn, tựa như một đôi nam nữ yêu nhau cuồng nhiệt, song phương đều nung tình mật ý.

Thư Tình lòng càng chìm xuống. Ánh đèn rực rỡ bốn phía bỗng dưng trở tối, muốn kêu anh nhưng không thể lên tiếng được, cô lui vào trong sô pha, hận không thể giấu mình đi.

Giấu đi.....

Xem đi! Tự mình đa tình rồi? Loại con gái không lạnh không nóng lại không có cá tính như mày làm sao được đàn ông yêu thích chứ, mày cho là Huyền Dạ đối tốt với mày là coi trọng mày à? Đừng nằm mơ! Anh ấy chỉ là thương hại mày thôi! Không nghĩ tới đứa ngốc như mày coi sự thương hại của đàn ông như tình yêu, thật buồn cười! Lời nói châm chọc của Thư Nhân lại xuất hiện.

Thư Tình chấn động, bị lời nói không chừa đường sống của chị mình hoàn toàn đánh gục.

Mày căn bản không thích hợp sống tại thế giới này! Mày chỉ thích hợp sống ở trong mộng! Sống ở trong mộng của mày!

Thư Nhân không ngừng giẫm lên vết thương của cô, thừa cơ làm tan rã ý chí của cô.

Là vậy sao? Cô không thích hợp với thế giới này? Thư Tĩnh choáng váng nhìn chằm chằm phía trước, dường như sắp mê man.

P phía trước có một cái động đang chờ mày, đi vào đi, mày có thể trốn, có thể không đau lòng.

Đúng! Chính là như vậy! Vào đi thôi! Nơi đó mới là thế giới của mày, nơi này liền giao cho tao đi. Thư Nhân liếc mình giựt giây, chỉ còn chờ nó chủ động đem thể xác giao cho mình.

Huyền Dạ Thần Hành vốn đang tràn ngập ý cười khi nhìn thấy Thư Tĩnh bỗng biến mất, anh cảm giác được một hấp lực mãnh liệt dẫn đường Thư Tĩnh đi vào, toàn bộ từ trường ở đại sảnh loạn lên, mà trung tâm của sự nhiễu loạn này chính là Thư Tĩnh!

“Thư Tĩnh!” Anh hét lớn một tiếng, đẩy cô gái bên người ra, xông về phía cô.

Thư Tĩnh thân mình run lên, cứng ngắc quay đầu nhìn anh, ánh mắt mê loạn.

“Cô muốn đi đâu? Trở về!” Anh ôm cô, ngăn cản cô tiếp tục mất phương hướng.

“Huyền Dạ.” Hỗn loạn trong đầu dần dần biến mất, nháy mắt mấy cái, tiếng ong ong bên tai thanh âm đinh chỉ.

“Cô đang làm gì? Cô thiếu chút nữa không quay về được!” Bắt lấy hai vai cô, anh nhìn không được bật ra lời trách cứ, trong khoảnh khắc vừa rồi anh mất thấy hồn cô muốn đi vào một cách cửa vô hình, chỉ cần đi vào, có lẽ cô sẽ vĩnh viễn bị phong trong mộng.

“Tôi? Tôi làm sao?” Thư Tĩnh xoa thái dương, đầu thật đau.

“Cô thiếu chút nữa đã chấp tay tặng cơ thể cho Thư Nhân!” Anh tức giận nói.

“Phải không?” Mới vừa rồi cô chỉ cảm thấy đầu chóng váng, cái gì cũng không nhớ rõ.

“Cô chạy đến đây làm gì?”

“Tôi.” Cô nghĩ đến mục đích mình đi tìm anh, mới muốn mở miệng, một giọng nữ yêu kiều liền chen vào.

“Huyền Dạ, chuyện gì vậy?” Cô gái đi cùng Huyền Dạ Thần Hành đến bên người anh, ôm lấy tay anh hỏi.

Thư Tĩnh giống như bị người đánh vào tim, sắc mặt bỗng trắng xanh, cô nhìn cô gái kia, lúng ta lúng túng nói: “Tôi. tôi đến bàn chuyện. tôi đi trước.”

“Đợi chút, cô đến tìm tôi sao?” Thấy dáng vẻ như gặp khó khăn trong mắt cô, Huyền Dạ Thần Hành vươn tay giữ chặt cô.

“Tôi. không phải! Trùng hợp đi đến đây. thật xin lỗi, quý rầy.” Cô cố gắng mỉm cười, rất phong độ lui lại.

“Thư Tĩnh.”

“Huyền Dạ! Anh làm gì thế? Cô ta muốn đi thì để cô ta đi đi!” Cô gái kia không vui giữ chặt Huyền Dạ Thần Hành người cùng tâm đều bay đến cô gái nhu lệ trước mắt này.

Thư Tĩnh đợi không nổi nữa, cô xoay người chạy ra khỏi đại sảnh khách sạn, trong lòng không ngừng vọng lại lời Thư Nhân nói.

Tự mình đa tình! Tự mình đa tình!

Mưa bụi tạt vào thân thể cô, cảm giác mát tận tim.

Huyền Dạ Thần Hành nhíu mi, không còn tâm trí để ý tới người bên cạnh, đuổi theo sát ra ngoài.

Thư Tĩnh đã chạy đến phố đối diện, anh phóng qua lan can, nhanh chóng đuổi theo bóng dáng mảnh mai làm anh không buông tay được.

Vì sao tôi luôn phải đuổi theo cô? Là số mệnh, hay là đuổi đến nghiện? Anh nói thầm trong lòng, cũng không dừng chân.

Thư Tĩnh vấp chân ở bậc thang cầu vượt, cả người rơi xuống, cô chưa kịp la thành tiếng, một cánh tay mạnh mẽ liền từ phía sau ôm lấy cô, Huyền Dạ Thần Hành thở ra đem mặt tựa vào vai cô, nói: “Nhìn cô nhỏ nhắn yếu ớt, không ngờ lại biết chạy đến thế!”

Cô ngẩn ngơ, lập tức dùng sức tránh anh ra, khẽ nói: “Buông tay! Ai cần anh đuổi theo tôi?”

Anh bị cô đẩy, ngã xuống, giả bộ kêu to: “Ây da!”

“Huyền Dạ!” Cô nghĩ rằng anh bị té, vươn tay bắt lấy anh, nhưng quá mức vội vàng, chân không đứng vững, lại ngã vào người anh.

Anh dựa lưng vào tay vịn cầu vượt, đứng vững, đem cô ôm chặt lấy, nhin không được cười nói: “Cô làm gì vậy? Dụ dỗ tôi ôm cô sao?”

“Anh.....” Gục vào người anh, cùng anh ngực dán ngực, cô xấu hổ đến vội vàng muốn đẩy anh ra bảo trì khoảng cách, nhưng tay anh không định buông ra.

“Nếu tôi tìm tôi, vì sao lại chạy?” Nghe hương thơm phát ra từ cô, anh dứt khoát không muốn rời ra.

“Tôi không phải tìm anh.....” Cảm giác hơi thở anh thổi bên tai, cô miễn cưỡng co người,

“Không phải?” Kéo gần một chút khoảng cách, anh nhìn thấy ánh mắt nói dối của cô.

“Không phải.” Nghiêng đầu, cô bước trên các bậc thang, cúi đầu nói: “Anh trở về cùng bạn gái đi.”

“Cô ta không phải bạn gái tôi, tôi chỉ mới quen cô ta lúc uống cà phê chiều mà thôi.” Anh cười châm một điếu thuốc, sớm ngửi ra vị “đám chua” cô cố gắng che giấu.

Uống cà phê có thể kết giao bạn gái? Anh cũng thật giỏi!

Cô âm thầm thở dài trong lòng, lại không thể nói gì, chỉ đành gật gật đầu, lên tiếng: “Như vậy a!”

“Cho nên, đừng để ý.” Anh hít một ngụm khói, vẫn đang cười.

“Ai nói tôi để ý?” Cô liếc anh một cái, khẩu thị tâm phi nhỏ giọng nói.

“Thì ra cô không thêm để ý, là tôi đa tâm.”

“Anh ở cùng cô gái nào là tự do của anh, không liên quan đến tôi, tôi chỉ tới cảm ơn anh, muốn mời anh ăn bữa cơm mà thôi.” Cô vội vàng thay bản thân tìm bậc thang leo xuống.

“Cô muốn mời tôi ăn cơm?”

“Anh nói anh phải rời khỏi Nhật Bản..... cho nên tôi mới.....” Cô giải thích quanh co.

Huyền Dạ Thần Hành nhìn cô, quăng điếu thuốc, dắt tay cô đi: “Vậy đi thôi! Tôi đói bụng lắm!”

“Anh thật sự muốn ăn? Còn cô gái kia.....” Thư Tĩnh hoảng sợ, bị anh kéo theo, vội vàng đuổi kịp.

“Cô ta đã về rồi.”

“Không có gì chứ?” Cô nhìn anh.

“Còn rầy rà ngay cả cô tôi cũng ăn!” Anh nghiêng mặt nhìn cô, nở nụ cười xấu xa.

Cô bỗng im lặng, trong lòng tràn đầy vui sướng, cúi đầu lộ ra nụ cười e lệ.

Huyền Dạ Thần Hành có chút bối rối.

Cô nhạy cảm không phải đối tượng chơi đùa của anh, cô tính tế xinh đẹp, khí chất tao nhã, nhưng tìm cô dễ vỡ, ở cùng loại con gái này không phải làm đau lòng cô, chính là phải bảo vệ cô cả đời, mà hai loại này anh đều không muốn làm, vậy tại sao anh còn trên chọc cô?

Nhưng trời mới biết lần này anh phát bệnh gì, anh quyến luyến cô ngay cả anh cũng không cách nào giải thích, tựa như giữa chúng sinh phát hiện một viên thủy tinh, sau khi cầm lên xem, như thế nào cũng không bỏ được.

Aiz! Đây cũng là một loại tình kiếp sao?

Lại thất bại!

Đều là Huyền Dạ Thần Hành làm hại! Đều là anh ta!

Thư Nhàn ở trong mộng rít gào, kế hoạch của cô lần nữa bị Huyền Dạ Thần Hành quấy nhiễu, anh ta đến tốt cùng là coi trọng Thư Tĩnh ở điểm nào? Con bé không thú vị như đầu gối kia chẳng lẽ tốt hơn cô?

Không! Cô không thể chịu được chuyện như vậy, Thư Tĩnh đã đủ hạnh phúc, nó không thể ngay cả người đàn ông của cô cũng đoạt!

Đúng vậy, Huyền Dạ Thần Hành là người đàn ông của cô, không phải Thư Tĩnh! Anh ta là cô cậu dính, nếu không phải Thư Tĩnh phá rối, nói cái gì Huyền Dạ Thần Hành là người đáng sợ, muốn cô đừng tới gần anh, cô đã sớm ở bên Huyền Dạ Thần Hành!

Mà nay nó lại ý vào ưu thế có được thân thể, dùng sự nhu nhược đáng thương bất lực khiến cho Huyền Dạ Thần Hành chú ý, sau đó nhảy vào lòng

anh.

Ta không bao giờ chịu đựng nữa!

Ta muốn thân thể của nó!

Ta muốn Huyền Dạ Thần Hành!

Không kẻ nào có thể ngăn cản, ta sẽ đem Thư Tĩnh đi tiện kia vĩnh viễn nhốt trong mộng mới được!

Nhưng. mình nên làm thế nào đây?

Một dòng điện kỳ lạ tiến vào bóng tối quanh cô, cùng với dòng điện, một giọng nói lạnh lạnh như từ máy tính xuất hiện.

“Muốn tôi giúp cô hay không?” Không có bằng trắc, âm điệu kia nghe quý dị đến cực điểm.

Thư Nhân quay đầu lại, nhìn không thấy bất kì kẻ nào, cô kinh hãi quát: “Là ai?”

“Một người có thể giúp cô.”

“Giúp tôi?”

“Tôi có thể giúp cô có được thứ cô muốn.” Người nọ trốn trong bóng tối cười lạnh.

“Có thể giúp tôi?” Cô không tin nhìn chằm chằm vào nơi phát ra tiếng nói.

“Đúng vậy, cũng chỉ có tôi giúp được cô.”

“Vì sao? Ông giúp tôi nhất định có mục đích.” Thư Nhân bỗng hoài nghi lui về phía sau từng bước.

“Cho dù có mục đích, cô cũng sẽ không có tổn thất, bởi vì thứ tôi muốn là linh hồn Thư Tĩnh!” Người nọ âm hiểm cười nói.

“Ông muốn linh hồn của nó để làm gì?” Cô ngạc nhiên nói.

“Cô đã quên? Cô ta là ‘mộng môi’ a! Có cô ta, kế hoạch của tôi có thể thành công. Ha ha ha.”

“Kế hoạch của ông? Ông đến tốt cùng là ai?” Thư Nhân bỗng nhiên mở to mắt, giọng nói này nghe qua có chút quen tai, nhưng cô vẫn không nghĩ ra là ai.

“Tôi là ai về sau cô sẽ biết, chẳng qua, kế hoạch của tôi không thể thiếu cô.”

“Cái gì?” Cô sững sờ.

“Cô là lợi thế để tôi không chế Thư Tĩnh, cô cùng cô ta có cùng tần suất, huyết thống giống nhau, tôi truy tìm hai năm, cuối cùng cũng đột phá khó khăn, tiến vào thế giới của các cô.”

“Ông đang nói cái gì? Sao tôi một chút cũng không hiểu?” Cô nhíu mày nhìn bốn phía, không có bóng ai, chỉ có tiếng nói, người nọ là trốn ở nơi nào nói chuyện?

“Hừ! Cô không hiểu cũng không sao, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe tôi, sẽ không phải chịu khổ.” Giọng nói kia chợt xa chợt gần, làm người ta khó đoán ra.

“Tôi ghét nhất là bị hạn chế, bị ra lệnh, mặc kệ ông có kế hoạch gì, tôi cũng không muốn dính tới.” Cô hừ lạnh.

“Ngay cả cái giá được trả là thể xác của Thư Tĩnh cũng không đồng ý?”

“Tôi sẽ dùng cách của mình để đoạt được.”

“Quên đi, cô còn chưa hiểu à? Cô không thắng được Thư Tĩnh, sức mạnh của cô ta so với tưởng tượng của cô còn lớn hơn, cô căn bản không thể động tới cô ta, hiện tại là vì cô ta không muốn đối phó cô, chờ chọc giận cô ta, cô nhất định sẽ biến mất!” Giọng nói kia mang theo uy hiếp.

“Tôi không tin!” Cô cá giận nói.

“Tin hay không tùy cô, tóm lại, chỉ khi cô nghe lời tôi mới có thể được như ý nguyện.”

“Cút! Mặc kệ ông là ai, tôi cũng sẽ không nghe lời ông!” Cô quát lớn.

“Phải không? Chỉ sợ điểm ấy cô sẽ không có khả năng quyết định.” Giọng nói kia bật cười vài tiếng, ngay sau đó một dòng điện từ những góc độ

khác nhau đánh tới, vây chặt cô.

“Làm cái gì vậy?” Cô cả kinh nói.

“Tôi muốn đem cô hút đến phòng nghiên cứu của tôi.”

“Cái gì? Tôi không—” Thư Nhân còn chưa tỉnh ngộ, ý thức của cô đã bị dòng điện kia hút vào một cái động đen.

Đau nhức làm cho cô mất đi tri giác, cả người mờ mịt, hoàn toàn không biết giờ phút này mình đã bị hút vào bên trong một bộ máy tính.

Trong phòng nghiên cứu, một ông già nhìn chăm chăm số liệu biểu hiện trên màn hình máy tính, biết mình đã được một linh hồn ông ta muốn, không khỏi đắc ý nở nụ cười.

“Vì phải bắt được tần suất của các cô, đã mất không ít thời gian của ta, giờ chỉ việc đem Thư Tĩnh mang đến, ‘kế hoạch giải mộng’ của ta sẽ hoàn thành..... ha ha ha.....”

Giải mộng a! Đây chính là sáng kiến của cả đời ông, có ai có thể giống ông dùng dụng cụ máy tính giải mã huyền bí trong đầu óc con người? Chỉ cần mở tin đạo nổi với mộng của Thư Tĩnh, ông có thể đạt được 97% năng lượng não bị con người che dấu, đến lúc đó, mỗi người đều bị ông khống chế, từng cảnh trong mơ đều do ông thao túng..... không ai là ngoại lệ!

Bởi vì quần áo bị mưa thấm ướt, Huyền Dạ Thần Hành không mang cô đến nhà ăn, lại đem cô về khách sạn anh ngủ lại, muốn cô thay quần áo, để nhân viên phục vụ hong khô mặc lại.

Thư Tĩnh mặc áo tắm của anh, đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng, nhìn mưa mềm như tơ bay ngoài cửa sổ, chờ anh dùng điện thoại gọi khách sạn đem thức ăn lên.

“Mười phút nữa đồ ăn sẽ đưa đến, muốn uống chút rượu trước hay không?” Huyền Dạ Thần Hành rót hai ly rượu, đi đến cạnh cô, đưa cô một ly.

“Thật sự muốn ăn ở đây?” Cô lo lắng uống một hớp rượu.

“Bằng không, cô muốn mỗi người trong nhà ăn đều nhìn chăm chăm chúng ta ướt đầm sao?” Anh nhìn cô, ánh mắt cũng không cách nào dời.

Mái tóc dài hơi ẩm ướt làm nổi bật gương mặt trắng nõn mềm nhỏ, ngũ quan tinh mỹ giống như hoa sen mới nở thanh dật thoát trần, cổ trắng như tuyết, áo tắm trắng bao quanh thân hình có đường cong động lòng người nhất mà anh đã thấy tới qua, cho dù cô hiện tại đem chính mình bao như bánh chưng, anh vẫn có thể tưởng tượng ra mỗi một tác da thịt của cô.....

Anh thật sự đối bụng muốn chết!

Đói đến muốn lấy cô làm món khai vị.....

Huyền Dạ Thần Hành thu hồi tâm thần phóng túng, tự giễu nở nụ cười.

Tình yêu của anh tan vỡ, dường như không còn một cô gái nào có thể khơi gợi dục vọng của anh mãnh liệt như vậy. Thư Tĩnh này rốt cuộc có điểm nào làm anh mê muội?

Người đứng là đẹp, nhưng những cô gái anh gặp lúc trước có người nào xấu đâu? Nếu nói phong tình, cô còn lâu mới bằng một phần mười của Thư Nhân, ngược lại Thư Nhân còn có vẻ am hiểu phát huy sức quyến rũ thân thể hơn cô; Về phần thủ đoạn ứng phó đàn ông, cô căn bản là người ngốc trong phương diện này.....

Cô gái không có mỹ mạo như vậy vì sao có thể làm cho Huyền Dạ Thần Hành anh thương yêu chứ?

Là ánh mắt xa xăm của cô?

Hay là vẻ mặt vĩnh viễn mang theo ý sợ?

“Như vậy sẽ không quá.....” Cô bị anh nhìn chăm chăm đỏ bừng mặt cúi đầu.

Ở trong phòng một người đàn ông dùng cơm, còn mặc áo tắm, nhân viên phục vụ đưa cơm đến sẽ nghĩ như thế nào?

“Quá cái gì?” Anh nhướn mi, lắc đầu nói: “Cô thật sự là cô gái nhất gan nhất tôi biết.”

“Anh thích cô gái lớn mật?” Cô nghe không ra anh khen chê, bất giác hỏi lại.

“Không..... tôi thích cô gái biết điều.” Cô rất nhạy cảm! Anh cười.

“Biết điều?”

“Đối với đàn ông mà nói, hai chữ biết điều cũng không phải hiểu theo mặt chữ hạn hẹp như vậy, mà là hiểu được tiến thoái, hiểu được có chừng có mực,

hiểu được thu phóng.”

“Vậy anh muốn là cô gái hoàn mỹ, loại con gái này không tồn tại.” Cô lập tức tiếp lời.

“Phải không?”

“Một khi rơi vào tình yêu, cô gái biết điều đến cỡ nào cũng trở nên không hiểu chuyện, đạo lý ấy chẳng lẽ anh không biết?”

“Quả thật, tôi cùng những bạn gái trước tách ra đều là bởi vì dạng này.” Anh thân nhiên nói. Phụ nữ ở cạnh anh lúc đầu đều biết điều sau đó dần thay đổi, yêu cầu ngày càng nhiều, lòng chiếm giữ càng ngày càng mạnh, tình cảm tới cuối cùng trở thành gánh nặng, mất mỹ cảm.

“Tôi cho rằng anh muốn tìm cô gái biết điều, là vì anh vẫn chưa rơi vào tình yêu, chuyện tình cảm nếu thật sự đã động, sẽ không nói ra những lời lý trí như vậy.” Cô bộc phát cảm xúc.

“Nhưng tôi không cho rằng tình yêu chân thành nhất định phải nồng nhiệt điên cuồng.”

“Tình yêu chân thành không nhất định phải nồng nhiệt điên cuồng, mà phải là toàn tâm toàn ý!” Cô nhìn anh, bỗng nhiên hiểu ra anh kỳ thật là người đàn ông sợ tình yêu, anh đem thâm tình của mình giấu đi nơi nào?

“Nhưng đối với tôi mà nói, mọi việc thoải mái là tốt rồi, bình thường là được, cho dù nam nữ kết giao cũng như thế.” Thoải mái yêu đương so với thể non hèn biến dễ dàng hơn, trong trò chơi tình yêu bỏ ra quá nhiều tình cảm sẽ chỉ khiến người ta mất đi lý trí, mà anh, không muốn nhất chính là mất đi lý trí.

Một khi mất đi lý trí, anh sẽ không khống chế được sức mạnh của mình.

“Anh đang sợ cái gì?” Cô bỗng nhiên thốt ra những lời này.

Khuôn mặt tươi cười của Huyền Dạ Thần Hành bỗng giật mình. “Cái gì?”

“Tôi cảm thấy anh giống như đang sợ hãi cái gì đó, tuy rằng nhìn anh xem luôn thành thoi không lo.” Cô lại uống một ngụm rượu, mượn cơ hội trộm nhìn ánh sáng chột lóe lên trong mắt anh.

“Vậy cô đoán xem, tôi đang sợ cái gì?” Anh nhìn chăm chăm cô.

Thư Tĩnh cảm nhận được sự căng cứng trong không khí, xoay người đi về phía bàn tròn trong phòng khách nhỏ, thay đổi đề tài nói: “A! Tôi có chút đói bụng, sao phục vụ còn chưa đưa cơm lên thế?”

Huyền Dạ Thần Hành hít mắt, bước về phía cô, nhẹ nhàng nắm vai cô. “Tôi đang đợi đáp án của cô.”

“Chúng ta đừng nói đến việc này.” Cô nặn ra một nụ cười, sợ lại rơi vào trường hợp không khống chế được, đến lúc đó, bữa tối cô tiễn đưa anh có thể sẽ không bệnh mà chết.

“Nói!” Một chữ, cắt ngang nụ cười của cô.

“Huyền Dạ.” Cô bất an nhìn anh.

“Tôi muốn nghe cô nói, Thư Tĩnh, tôi muốn nghe một người ngoài nói cho tôi biết rốt cuộc tôi đang sợ cái gì.” Đôi mắt của anh tối sầm lại.

Dưới mặt nạ dịu dàng của anh, tựa hồ đang nổi phong ba.

“Anh đang sợ chính mình! Sợ anh thật sự đang giấu trong cơ thể!” Cô nhẹ giọng nói ra cái nhìn của cô.

Huyền Dạ Thần Hành dính chặt tại chỗ, hai tay khoác lên vai cô nhin không được dùng sức xiết chặt.

Cô nói đúng!

Anh sợ chính là bản thân!

Đây là chuyện anh vẫn không dám thừa nhận với người khác.

“Tôi biết anh sợ hãi, bởi vì tôi cũng thế, thỉnh thoảng tôi vẫn hoài nghi Thư Nhân căn bản không phải chị tôi, chị ấy là một cái tôi khác! Một cái tôi mà mình sợ hãi nhất! Anh cũng như vậy.” Cô lại nói tiếp, trong mắt tràn ngập lí giải cùng đồng tình.

Giống như bị một ngọn đèn đột nhiên chiếu ra vết nứt được che giấu rất tốt trong linh hồn mình, Huyền Dạ Thần Hành xúc động ôm cô, cuồng dã hôn cái miệng nhỏ của cô, ngăn cô nói thêm gì nữa.

Trong câu lạc bộ linh lực chỉ có quản lý cùng Lô Xiết biết quá khứ của anh, Tước Lợi Nhi cùng Cừ Liệt mới tới cũng không biết trong cơ thể ôn hòa nho nhã của anh có lực bộc phát đáng sợ đến mức nào.

Bởi vì từ nhỏ có năng lực đi vào giấc mộng, anh luôn không rõ sự khác biệt giữa mộng cùng thật, “Cuộc đời như giấc mộng, mộng như cuộc đời” những lời này anh có thể hiểu rõ, bởi vì trước khi gặp quản lý, anh có một nửa thời gian là vượt qua trong mộng.

Không có cha mẹ, anh em, bạn bè, anh cô đơn vốn lạnh lùng, chỉ có cảnh trong mơ là nơi anh chơi đùa, hàng đêm anh đều du hành trong mộng của mọi người, từ lúc bắt đầu chơi rất vui đến cuối cùng lại kinh hãi, anh càng lúc càng hiểu được mình lưng đeo vận mệnh kỳ lạ, anh có thể ở trong mộng thao túng sinh mệnh của mỗi người, anh có thể làm người ta sống, làm người ta chết! Có thể làm người ta vui vẻ, làm người ta thống khổ!

Anh là thần trong mộng!

Nhận thức sai lầm này khiến anh thương tổn rất nhiều người, ở trong mộng vô pháp vô thiên, như bá vương đùa bỡn cảnh trong mơ của mỗi người.

Sau đó, có một ngày, anh gặp gỡ một cô gái trường kỳ ốm đau trên giường mà bất tri bất giác ý thức xuất ra đi vào trong mộng.

Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời anh có bạn, cũng hăm sâu trong ma pháp tình yêu, anh cùng cô gái kia nhờ cảnh trong mơ mà mến nhau, nhưng cô gái kia dù sao cũng là ảo ảnh, cô thật sự là một người bệnh không thể xuống giường, không ngừng bị bệnh tật tàn phá.

Sau đó cô gái kia rốt cuộc chịu không nổi thân thể ốm đau tra tấn, cũng mệt mỏi dạo chơi trong mơ, cô yêu cầu anh chấm dứt đau đớn không bao giờ dừng lại của cô, cô không sống nổi nữa. Khi đó anh mới tỉnh ngộ, anh tự nhận là thần cũng có chuyện làm không được, anh bảo hộ không được cô, không cứu được mối tình đầu của anh.

Ý chí của anh trong khi giao chiến với ông trời đã tan rã, cuối cùng, vì đạt thành hy vọng của cô, vì làm cho cô rời xa bệnh tật, vì giải thoát cho cô, anh như cô mong muốn ở trong mộng tự tay giết cô.

Đó là lần đầu tiên anh hoàn thành hy vọng của người khác, mà cái giá anh có được là – chết tâm!

Từ khoảnh khắc đó, anh thống hận siêu linh năng lực này của mình, căm ghét tất cả, không muốn tiếp thu ý niệm cùng rác rưởi của bất luận kẻ nào quăng ra trong mộng, anh dần dần không thể thừa nhận chính mình, anh muốn giải thoát khỏi vận mệnh kỳ lạ này, anh muốn thành người bình thường!

Ý tưởng mãnh liệt này không ngừng khuếch tán trong cơ thể anh, sau đó lại khiến anh một phần thành hai.

Trong mộng anh là tên côn đồ cuồng điên; Ngoài đời anh là thiếu niên tao nhã, hai loại cá tính cực đoan xấu xí trong cùng một linh hồn.

Khi anh gặp quản lý, chính là bị vây trong trạng thái như vậy, quản lý mời anh vào câu lạc bộ linh lực, anh thành hội viên thứ nhất của câu lạc bộ, lúc ấy nhiệm vụ đầu tiên quản lý giao cho anh là — rửa sạch tâm linh mình!

Mộng cùng sự thật, chính cùng tà xung đột, anh ở trong mộng cùng bản thân đánh nhau, hai Huyền Dạ Thần Hành không ai nhường ai, sau cùng anh cũng phân không rõ ai đúng ai sai, ý nghĩ trở nên điên cuồng, thác loạn trong kịch chiến.

Lưỡng bại câu thương (cả hai đều bị thương).

Trong lúc chỉ mình treo chuông, là quản lý ngăn anh tự mình hại mình, gọi anh từ lần ranh thất tâm về, ông nói với anh, chỉ có thừa nhận bản chất tà ác của mình mới có thể cứu được mình!

Những lời này như đánh thức anh, anh đánh bại Huyền Dạ Thần Hành cuồng tứ trong mộng, phong bế ‘anh’ ở sâu trong lòng, chỉ dùng mặt nho nhã lễ độ của mình để đối diện với thế giới này.

Nhưng nội tâm anh vẫn còn xung đột, vì phòng ngừa sức mạnh tà ác trong cơ thể, anh trở nên thật cẩn thận, không dễ dàng tức giận, đối với bất kì kẻ nào, chuyện gì đều chỉ lấy ra ba phần tâm ý, anh nghĩ chỉ có rời xa mặt đen tối của mình, anh mới không bị cuốn vào sự điên cuồng một lần nữa.

Đây là anh hiện tại, Huyền Dạ Thần Hành trong mắt người khác.

Nhưng, vì sao Thư Tĩnh nhìn ra được anh sợ hãi?

Nhiều năm như vậy, anh đối với bản thân vẫn không giảm cảnh giác, anh không biết lúc nào thì Huyền Dạ Thần Hành khi thiếu niên sẽ lại xuất hiện, anh để tránh đụng mặt với ‘anh’, dùng coi thường cùng trốn tránh đến che dấu lo lắng.

Nhưng một câu của Thư Tĩnh lại nói ra chỗ đau của anh!

Cặp mắt nhu hòa u tĩnh kia của cô giống như hai mặt gương chiếu ra mặt thật của anh!

Anh cảm thấy kinh sợ, động tâm.

Vào lúc này, cô gần anh như thế, gần đến làm cho anh bất an.

Hôn càng trở nên cuồng dã, anh đem tất cả giận dữ vì bị thao mặt nạt trút lên người cô, không chút dè dặt bỏ đi áo tắm trên người cô, anh đi thêm vài bước đem cô đặt trên giường, đẩy miêng cô ra, ở trong miêng mềm mại của cô tàn sát bừa bãi, phảng phất như muốn hút lấy linh hồn của cô để trừng phạt việc cô vạch trần vết thương của anh.

Thư Tĩnh bị anh dọa sợ.

Huyền Dạ Thần Hành này thật xa lạ, nhả nhặn cùng tiêu sái vốn có đều không thấy, anh hiện tại giống như mảnh thú bị thương, vội vã tìm một sào huyết có thể an ủi anh để trốn.

Kim lòng không được, cô vươn hai tay nhẹ vỗ về tóc anh, giống người mẹ dùng sự thương yêu để mang lại ấm áp cho con mình.

Huyền Dạ Thần Hành chỉ cảm thấy sự ấm áp từ lòng bàn tay cô tiến vào đầu óc anh, anh ngây ngốc khởi động thân trên, lẳng lặng chăm chú nhìn cô vài giây, sau đó nắm lấy tay cô hôn, liếm, nụ hôn của anh nhẹ nhàng rơi xuống, dùng một loại nhu tình trước nay chưa từng có che cánh môi cô.

Hơi thở của cô cơ hồ bị nụ hôn của anh rút sạch, tay anh chậm rãi trượt xuống eo mỏng cô, như thưởng thức trần phàm sờ soạng da thịt cô, như tìm bảo vật trên thân hình nhấp nhô của cô.....

“Huyền Dạ.....” Cô có chút choáng váng, ni non tên anh, cảm thấy thân thể như bị một đám bông vây quanh.

Nụ hôn anh càng sâu, càng dài, hô hấp của hai người càng lúc càng loạn, tay anh từ bộ ngực cao ngất của cô thăm dò xuống dưới, đi vào trung tâm nóng bỏng mẹ người, cô vội vàng nhắm mắt, nhìn không được um, giờ mỏng tiếp nhận đầu ngón tay của anh.....

“Tĩnh.....” Thân thể anh buộc chặt như cung, bị hương thơm đặc biệt của con gái treu chọc làm toàn thân tê dại, hôn đầu ngực run rẩy như nụ hoa của cô, lý trí anh bị đục vọng phá tan, lâm lâm vui đầu ở bộ ngực nõn nà của cô.

“Huyền Dạ..... Huyền Dạ.....” Cô không biết còn tiếp tục có thể bốc cháy hay không, mầm lửa từ dưới bụng bốc lên làm nóng toàn thân, anh là người đốt lửa, ý đồ dùng nụ hôn của anh đốt cháy cô.

Tiếng đập cửa làm bừng tỉnh hai người đang rơi vào ái dục, phục vụ đưa bữa tối tới tựa hồ không đúng lúc, Huyền Dạ Thần Hành dùng ánh mắt như lửa nhìn cô, chậm rãi đứng lên, đi ra cửa, sau khi kéo xe thức ăn vào liền bảo phục vụ rời đi.

Thư Tĩnh còn chưa bình ổn từ cơn kích thích, cô ngại ngần kéo chăn phủ người, xuống giường đi đến phòng tắm.

Sao có thể biến thành như vậy? Nói là đến mời người ta ăn bữa tối, sao lại thành lên giường.....

Huyền Dạ Thần Hành xoay người nhìn bóng lưng hốt hoảng run rẩy của cô, anh nhanh chóng đuổi tới phía sau cô, trước khi cô mở cửa phòng tắm đã ngăn cô lại.

“Chúng ta còn chưa chấm dứt! Thư Tĩnh.” Ôm eo cô, kéo cô lại gần, anh cố ý để cô cảm thụ đục vọng của anh.

“Tôi..... chúng ta nên ăn bữa tối.....” Cô lắp bắp cúi đầu.

“Chúng ta không phải đang ăn sao?” Anh cười nâng cằm cô lên, bức cô nhìn anh.

Trong nháy mắt toàn bộ máu trong người dồn lên mặt cô, cô xấu hổ đến muốn chui vào lòng đất.

“Tôi đói bụng.....” Anh trêu đùa môi cô.

“Vậy ăn cơm a.....” Cô cố bình tĩnh nói.

“Trước khi ăn cơm, tôi thích ăn chút đồ khai vị.....” Anh nói xong một tay ôm lấy cô, song song ngã lên giường.

“Đừng nào loạn.....” Cô vừa thẹn vừa vội giãy dụa.

“Ai nháo? Tôi chỉ muốn một ngụm nuốt cô vào.....” Anh đã sớm cởi bỏ áo sơ mi cùng quần dài xốc xếch, thân hình kiện mỹ đầy uy thế từng bước đến gần cô.

“Tôi ăn không ngon đâu!” Cô lui về phía sau, ngây thơ nhắm chặt mắt, sợ nhìn thấy nơi không nên thấy trên người anh.

“Phải không? Tôi cảm thấy em cực kỳ ngon miệng.” Anh cười đến gần, đem cô bao trong ngực.

“Huyền Dạ.....” Cô thật sự chỉ là điểm tâm ngon miệng anh nhất thời hứng thú muốn ném thử sao? Cô tràn đầy nghi hoặc.

“Đừng nói nữa, khi ăn nói chuyện sẽ dễ bị nghẹn.” Anh khẽ cười một tiếng, cúi đầu của môi cô, khẽ cắn món điểm tâm ngọt như hoa hồng kia.

Cô lại khó thở rồi, hương vị nam tính của anh lại nổi lên kích thích bị gián đoạn.

Anh cởi bỏ chiếc chăn vướng víu kia, cũng không nhả nhặn nữa, điên cuồng chiếm lấy đôi môi hé mở của cô, hơi thở trở nên nặng nhọc.

“Tối gần tôi! Để tôi yêu em.....” Anh gầm nhẹ một tiếng, hôn như mưa rào quét ngang thân thể mềm mại của cô, tay cũng bắt đầu ở giữa hai chân cô treu chọc, anh muốn dùng cô để bổ khuyết chỗ hổng trên linh hồn, dùng cô để an ủi trái tim trống rỗng nhiều năm của anh.

“A.....” Cô dựa vào anh, không tự giác vịn vẹo dưới thân anh, như dòng thác cuồng nhiệt không kiềm nhẫn làm loạn, cô cần anh đến giải phóng cô, đưa tình cảm bị giam cầm lên tận trời.

Vào lúc cô đạt đỉnh khoái cảm anh đã cùng cô tương hợp, làm cho đầu óc của cô ở trong miệng anh hóa thành một tiếng thờ dài, sau đó, anh dẫn theo cô vọt vào bóng tối của cõi mơ, trong tiết tấu mạnh mẽ tâm linh kết hợp lên đến cực đỉnh.....

Lúc này đây, Huyền Dạ Thần Hành không còn là một người đơn độc trong mộng, anh tìm được đồng bọn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Thì ra mộng của Huyền Dạ Thần Hành lại tiêu điều như vậy!

Sau khi Thư Tĩnh tỉnh lại, trong đầu vẫn nhớ rõ khi cao trào Huyền Dạ Thần Hành đã mang cô vào thế giới khác, nơi đó là cảnh mơ của anh, nơi thể lương cùng âm nhạc khác hẳn về ngoài của anh, cô không nghĩ tới cảnh mơ của anh lại buồn khổ như vậy, nó giống như hoa viên hoang vu thiếu người sửa sang lại, cỏ mọc rối loạn, khô hạn thiếu nước, không chút sức sống.....

Anh rốt cuộc giấu bao nhiêu tâm sự? Vì sao cảnh mơ của anh lại lạnh lẽo như vậy?

Thư Tĩnh đau lòng đỏ mắt, gắt gao dựa vào vai anh, thật hy vọng có thể mang đến một ít ánh mặt trời cho cảnh mơ của anh.....

Chỉ là, mộng của cô cũng đồng dạng tối tăm như thế!

Nơi đó cũng hoang vu.

Huyền Dạ Thần Hành đã tỉnh lại rất sớm đang lẳng lặng ôm lấy Thư Tĩnh, không lên tiếng.

Vì sao anh lại cho cô tiến vào cảnh mơ của anh?

Nơi đó luôn là cấm địa của anh, ai vào nhất định phải chết! Nhiều năm qua anh không cho bất kì kẻ nào mở cánh cửa phiền có thể nhìn trộm nội tâm của anh ra, anh gấp rút khóa lại Huyền Dạ Thần Hành không muốn người khác biết kia, bất luận kẻ nào, bao gồm chính anh cũng không thể nhìn thấy ‘hắn’.....

Nhưng, vì sao anh lại không cảnh giác với Thư Tĩnh? Chẳng lẽ anh không sợ cô phát hiện một mặt khác của anh?

Anh đối với cô, đến tột cùng là dạng tình cảm gì?

Rất dễ nhận thấy, cô cùng những cô gái lúc trước anh quen không giống nhau, ở trong lòng anh, anh sớm phân biệt giữa cô và những cô gái bình thường, cho nên anh mới để cô tới gần tâm anh!

Nhưng ai tới nói cho anh biết, anh đối với cô ngoại trừ động tâm, còn có gì nữa?

Một chữ đơn giản xẹt qua đầu anh, anh bỗng mở mắt, quay đầu nhìn Thư Tĩnh nằm bên người anh, vừa vặn nhìn rõ thâm tình trong mắt cô.

Có thể sao? Anh đã chết tâm một lần có thể lại yêu người khác sao?

Thư Tĩnh không hiểu kinh ngạc trong mắt anh là vì cái gì, cô chỉ biết mình sợ đi lại đem lần đầu tiên giao cho anh tất cả đều bởi vì cô yêu người đàn ông tuần vĩ này!

Đây là tình yêu!

Đây là tình yêu có thể cứu vớt cô khỏi bóng tối bất lực trong mơ!

Cô cảm thấy tâm được lấp đầy, so với phát hiện Thư Nhân tồn tại còn làm cô cảm động hơn.

“Tôi nên làm sao với em đây?” Huyền Dạ Thần Hành mềm nhẹ hôn mí mắt cô.

“Em không phải là cô gái biết điều.....” Cô cười khổ.

“Nhưng em lại thật sâu thu hút tôi.....” Dò vào ngực cô, anh dùng tay bao phủ tuyết phong của cô, cúi đầu vùi vào cổ cô.

“Em yêu anh!” Cô bật thốt.

Lưng anh cứng ngắc, ngẩng đầu, dùng ánh mắt hoàn toàn mới nhìn cô.

“Có thể anh không tin, nhưng đây là sự thật.” Yêu anh giống như là chuyện xảy ra rất lâu trước kia.

“Em.” Anh thật sự chấn động.

“Nhưng anh yên tâm, cho dù anh không yêu em cũng không sao.” Cô thống khổ nhắm mắt lại.

Mặc kệ anh yêu cô hay không, phần tình cảm này của cô đã vô pháp thu hồi.

Huyền Dạ Thần Hành không nói gì thêm, chỉ ngẩn ra hồi lâu, sau đó điên cuồng hôn cô, thẳng đến khi cô thở gấp không ngớt, thẳng đến khi cô ở trong lòng anh gọi lớn tên anh.

Lưu luyến qua đi, Thư Tĩnh một lần nữa ngủ lại, Huyền Dạ Thần Hành lại ngủ không được.

Anh đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ngắm cảnh đêm Tokyo sau cơn mưa, bầu trời đêm trong suốt được rửa qua trở nên nhẹ nhàng mát mẻ, nhưng lòng anh từ này giờ vẫn nặng nề.

Mặc kệ anh có thừa nhận sức nặng của cô trong lòng anh hay không, Thư Tĩnh cũng đã làm rối loạn cuộc sống anh, anh luôn phóng khoáng nay đã có vướng bận nhỏ, ánh mắt cô là sợi tơ vô hình, quấn chặt lấy bước chân muốn đi anh.

Không thể như vậy, anh cùng phụ nữ không nên dính líu quá sâu, Huyền Dạ Thần Hành phải là một người nâng lên được, bỏ xuống được, vì sao sau khi gặp được cô lại trở nên do dự chứ?

Cuộc chiến với bản thân của anh còn chưa kết thúc, nên anh không thể, cũng không dám yêu, anh cùng cô có cùng vấn đề khó giải quyết, Thư Tĩnh trong cơ thể cô cùng một Huyền Dạ Thần Hành khác trong cơ thể anh đều là đối thủ của bọn họ, trước khi tâm linh trong sạch, anh không tự tin có thể hứa hẹn gì với cô, cũng không đủ sức thừa nhận thâm tình của cô đối với anh.

Yêu một người với anh mà nói so với giết một người còn khó khăn hơn.

Sắc trời dần sáng, anh cần phải đi.

Khi chia tay phụ nữ anh không bao giờ nói lời từ biệt, đây là thói quen của anh, nhưng chưa có lần nào cảm thấy bất lực như đêm nay, bởi vì lời tỏ tình của cô, anh không thể không đi trước một ngày, vụng về sắm vai “đào binh”.

Mặc áo khoác âu phục vào, anh lại nhìn dung nhan khi ngủ của cô một lần nữa, đem gương mặt xinh đẹp của cô nhất nhất ghi vào đáy lòng, quyết định để mình bình tĩnh một thời gian trước, mới từ từ suy nghĩ những chuyện có liên quan đến cô.

Có lẽ, về câu lạc bộ linh lực cùng quản lý nói chuyện có thể làm rõ mọi vấn đề gút mắc của anh.

Cửa mở lại quan, một đoạn cảm tình còn chưa nảy sinh đã bị chôn sâu.

Vì thế, khi Thư Tĩnh lim dim tỉnh lại, Huyền Dạ Thần Hành đã sớm rời đi, không để lại một lời, chỉ lưu lại hơi thở của anh trên những món đồ trong phòng.

“Huyền Dạ?”

Trong phòng trống rỗng chỉ có tiếng cô vọng lại bốn bức tường.

Cảm giác bị bỏ rơi nháy mắt xâm nhập vào Thư Tĩnh, cô lẳng lặng rơi lệ, nhìn bữa tối đầy bàn để cách đêm đã sớm lạnh, không nghĩ tới tình yêu mặc dù khiến cô cảm động, nhưng cũng đồng thời làm cô đau lòng!

Có lẽ đối với Huyền Dạ Thần Hành mà nói cô căn bản không khác gì những người phụ nữ khác, sau một đêm kích tình, anh lại đi tìm người mới, để người cũ một mình đau khổ.

Chậm rãi mặc quần áo vào, cô lau nước mắt nơi khóe mi, sau khi rửa mặt chải đầu qua loa liền rời khỏi khách sạn.

Đi tới cầu vượt đêm qua, tình cảnh anh ôm cô lại hiện lên trong đầu, hơi nước dưới ngực cuối cùng nén không được, từ hốc mắt tràn ra.

Đừng khóc! Mây đã sớm biết đây là tính cách của anh ấy, cho nên mới nói cho dù anh ấy không thương mày cũng không sao! Mây nên sớm biết.

Cô nhắc nhở mình như thế, nhưng trời mới biết tình yêu là thứ sắc bén như vậy, vừa tiếp xúc đã bị cắt trúng, mọi người lại liều mạng tới gần, cam tâm tình nguyện vì nó mà tổn thương.

Ngơ ngẩn đi trở về nhà, cô ở cửa lớn gặp được Hắc Vũ Sâm đang muốn ra ngoài, Hắc Vũ Sâm hơn bảy mươi tuổi, trên gương mặt tuyệt không có chút già nua, thân thể ông ta thoát nhìn cường tráng, cao quý, rất có uy nghiêm của chuyên gia tài chính.

“Tĩnh, con làm sao vậy?” Giọng điệu hòa ái hoàn toàn giống người cha hiền lành.

“Hắc Vũ tiên sinh!” Thư Tĩnh ngạc nhiên lui về phía sau từng bước, trong lòng rùng mình. Cô không quen kêu cha, luôn xưng hô với ông ta như vậy, may mắn mẹ cùng ông ta cũng không để ý điểm ấy.

“Đêm qua con không trở về?” Ánh mắt khôn khéo của Hắc Vũ Sâm đảo qua quần áo hơi nhăn của cô.

“Ách..... đúng vậy, qua đêm ở nhà một người bạn.” Cô nói dối.

“Phải không? Sắc mặt thoát nhìn rất kém, không ngủ được à?” Ông quan tâm hỏi.

“Vẫn..... rất tốt.” Cô cúi đầu, không biết vì sao vô cùng sợ hãi cặp mắt sắc bén kia.

“Lát nữa hãy ăn chút gì đi, hôm nay mẹ con về, ta phải ra sân bay đón bà ấy..... A ải!” Hắc Vũ Sâm dặn dò một nửa, lại đột nhiên ngã xuống.

“Hắc Vũ tiên sinh!” Thư Tĩnh kinh hô một tiếng, lập tức đỡ lấy ông ta.

“Ta.....” Hắc Vũ Sâm thở phì phò, sắc mặt tái nhợt.

“Ông sao vậy?”

“Đại khái là bệnh cũ lại tái phát.....” Ông ta thống khổ nhắm mắt lại.

“Chờ chút, tôi gọi tài xế lái xe đưa ông đến bệnh viện.” Cô kinh hoàng không thôi, cũng trách mình luôn nghi ngờ ông ta là quái nhân.

“Phiền..... phiền con.....” Hắc Vũ Sâm ôm ngực nói.

Thư Tĩnh xóc lại tinh thần, gọi lái xe tới, cùng Hắc Vũ Sâm đang ngồi vào trong xe. Hắc Vũ Sâm dặn lái xe đưa ông ta đến bệnh viện tư nhân ông ta mở, xe liền lao nhanh đi.

Không lâu sau, xe dừng ở cửa bệnh viện, Thư Tĩnh đỡ Hắc Vũ Sâm vào bệnh viện, cô không biết nên tìm bác sĩ nào, khi đang chần chờ, Hắc Vũ Sâm chỉ vào thang máy ở góc khuất nói: “Đó..... thang máy đó là..... thang máy đến bác sĩ riêng của ta ở lầu 9.....”

Cô gật gật đầu, dìu ông ta vào thang máy, bên trong chỉ có nút lầu một cùng lầu chín, cô không rảnh nghĩ nhiều, bấm lầu 9.

Thang máy liền nhanh chóng đi đến một tầng không có nhân viên y tế nào.

“Nơi này sao?” Cô hồ nghi nhìn quanh tầng lầu một cái, quay đầu hỏi Hắc Vũ Sâm.

“Đúng vậy.” Ông chậm rãi ra khỏi thang máy, cười với cô.

“Nhưng nơi này không có nhân viên điều trị.....” Cô tổng cảm thấy không thích hợp.

“Ta chính là nhân viên điều trị duy nhất ở nơi này.” Hắc Vũ Sâm trung khí mùi phần nói xong.

Thư Tĩnh xoay người nhìn Hắc Vũ Sâm vừa rồi mới còn có vẻ yếu ớt, kinh ngạc phát hiện ông ta đang cười quỷ quyết nhìn cô, hơn nữa thần thái sáng láng.

“Hắc Vũ tiên sinh.....” Đây là có chuyện gì?

“Hoan nghênh cô đến phòng nghiên cứu của ta, Thư Tĩnh.” Hắc Vũ Sâm từ trong túi lấy ra một cái điều khiển từ xa, nhẹ nhàng nhấn một cái, một bức tường trắng mờ ra, xuất hiện một gian phòng lớn rộng rãi, các thiết bị máy móc bên trong rất tinh vi, trong không khí tràn ngập cảm giác lạnh lùng.

“Ông cố ý..... cố ý mang tôi tới nơi này?” Cô lui về sau, chột cảnh giác.

“Bằng không cô luôn trốn ta thật xa, giống như sợ bị ta ăn thịt vậy.” Hắc Vũ Sâm cười đi vào phòng nghiên cứu, cởi áo vét, đổi thành áo khoác trắng.

“Ông có mục đích gì?” Sớm nên tránh xa ông ta! Cô thật sự nên tin tưởng trực giác của mình, Thư Tĩnh cố gắng trấn định sự sợ hãi.

“Mục đích? Mục đích đương nhiên là nào..... cô!” Ông ta cười meo meo đi đến trước máy tính khởi động máy.

“Cái gì? Nào..... tôi?” Đây là ý gì?

“Sóng não của cô không tầm thường, khi ta gặp cô ở Đài Loan đã nhìn ra, cho nên ta mới trăm phương nghìn kế cưới mẹ cô, mục đích muốn đem cô khóa bên người tôi, cho ta nghiên cứu.” Ông ta thuần thục gõ bàn phím, màn hình liền xuất hiện một chuỗi số liệu.

“Ông..... ông nói cái gì?” Cô thật sự chấn động, thì ra ngay từ đầu Hắc Vũ Sâm đã nhắm trúng cô? Nhưng vì sao?

“Từ trước kia ta đã rất hứng thú với mộng, luôn tìm người có sóng não khác hẳn người thường đến giúp ta nghiên cứu, nhiều năm trước ta từng gặp một thiếu niên tư chất tốt lắm, đáng tiếc sau đó lại không thấy cậu ta, khiến ta đánh mất cơ hội hợp tác với cậu ta, thật trùng hợp hơn hai năm trước một người bạn ở Đài Loan nói cho ta biết ông ta từng xem qua tư liệu của cô ở bệnh viện, phát hiện sau tai nạn xe cô sóng não có vô cùng mạnh, vì thế ta đặc biệt đến Đài Loan, xem báo cáo ở bệnh viện, quyết định đem cô về Nhật Bản nghiên cứu.” Hắc Vũ Sâm ngồi trên ghế, nhìn vật thí nghiệm bảo bối của ông ta mà mỉm cười.

“Ông cười mẹ tôi, vì nghiên cứu tôi?” Cô cảm thấy sống lưng thoáng lạnh.

“Đây là kỹ xảo cho cô chủ động theo ta về, hai năm nay, trong quần áo và đồ dùng phòng cô ta đều trang bị máy dò xét, không ngừng tiếp thu sóng não mạnh yếu của cô, vì muốn giải đáp sự kì lạ trong cảnh mơ mà não cô tạo ra.”

“Mộng tôi có gì kì quái chứ?” Cô oán hận mắng, nhưng trong lòng hồi hộp không thôi, ông ta không được sự cho phép của cô lại tùy ý ra vào trong phòng cô ở sao?

“Mẹ cô nói cô từng có người chị song sinh, khi cô nằm viện hôn mê, cô thường xuyên giật mình tỉnh lại, hành vi cùng cách nói chuyện đều khác thường, mẹ cô bị cô làm sợ tới mức không biết như thế nào cho phải, bà ấy liếc mắt một cái liền nhìn ra người kia không phải cô, là người chị đã chết nhiều năm trước của cô.”

“Mẹ tôi biết?” Cô càng kinh hãi, không nghĩ tới khi cô hôn mê Thụ Nhân từng xuất hiện.

“Đáng thương bà ta bởi vậy mà suy nhược tinh thần, sau khi cô khỏi hẳn nhấc cũng không dám nhấc, nhưng tình huống đó đều có ghi lại trong tài liệu của người thôi miên, ta vừa xem tư liệu liền biết cô là vật thí nghiệm ta tìm nhiều năm.” Ông ta cao hứng nói.

“Vật thí nghiệm?”

“Trước kia ta chuyên nghiên cứu mộng, danh hiệu chuyên gia tài chính bắt quá là xưng hô nhằm chán kẻ thừa từ gia tộc, tài phú to lớn này vừa vặn cho ta dùng để nghiên cứu não bộ con người và liên hệ với cảnh mơ, ta lợi dụng người trong bệnh viện để dò xét hoạt động của não bộ, nhưng đến nay không có chút tiến triển, thẳng đến khi ta tiếp xúc với cô. sóng não của cô làm ta hưng phấn cực kỳ, mỗi ngày tiếp thu sóng não này chuyển đổi thành số liệu, ta biết ban đêm cô thường nằm mơ, hơn nữa là giấc mơ của hai người, Thụ Nhân, cũng chính là chị song sinh của cô vẫn tồn tại trong mộng cô, đây là nguyên nhân sóng não cô so với người thường mạnh hơn. Hai năm, ta đã tính ra tần suất sóng não cô, sau đó ta phát hiện một chuyện phi thường thú vị.” Ông ta đứng lên, chậm rãi đến gần cô.

“Chuyện gì?” Cô lui về phía sau vài bước, đứng ngay cửa thang máy.

“Cô có thể nói giữa đời thật và cảnh mơ, cô là tín đạo, chỉ cần mở tín đạo này của cô ra, ta liền có thể từ cô tiến vào giấc mộng của mỗi người, ở trong mơ chi phối buồn vui của mỗi người.” Ông ta cười càng thêm kỳ dị, hai mắt tròn to, ngọn lửa đã tâm cháy rực trong đồng tử mắt.

“Toàn nói bậy! Làm gì có chuyện này?” Cô không muốn tin, cũng từ chối thừa nhận.

“Có phải nói bậy hay không chờ chút cô sẽ biết, bởi vì ta còn phải làm một thí nghiệm cuối cùng mới có thể biết cách phát huy sức mạnh của cô đến tận cùng, cũng cho cô cùng máy tính kết hợp.” Ông ta xoay người đi về phía máy tính.

Thụ Tinh lợi dụng cơ hội này ấn nút xuống lầu muốn chạy trốn, tiếc rằng cửa thang máy không nhúc nhích, cô tức giận đến liều mình đánh vào cửa kêu to: “Mở cửa! Cho tôi đi!”

“Đừng nóng vội, máy điều khiển cửa thang máy kia ở trên tay ta, trừ phi ta muốn nó mở ra, nếu không nó vẫn đứng yên ở đó.” Hắc Vũ Sâm cười nhẹ liếc cô một cái.

“Rốt cuộc ông muốn thế nào? Cảnh mơ của mỗi người không phải người khác có thể nắm trong tay, tôi cũng không có sức mạnh này.” Cô lo âu kêu to.

“Không có sao? Vậy Thụ Nhân xuất hiện thế nào?” Ông ta cười lạnh.

“Đó là. đó là.” Nói thật, điểm ấy cô cũng không rõ lắm.

“Là cô phóng thích ra, cô không chỉ có thể phóng thích cô ta, còn có thể làm cảnh mơ của mỗi người biến thành sự thật, cô có sức mạnh đó!” Ông ta bình tĩnh nói.

“Vớ vẩn! Nếu có thể, tôi sẽ không thống khổ như vậy!” Ông ta nghĩ cô là tiên nữ à? Chuyện gì cũng làm được?

“Đó là bởi vì cô không biết khả năng của bản thân. Chỉ cần ta đem phần sức mạnh của cô bị Thụ Nhân áp chế kia trả lại cho cô, cô sẽ là nữ vương trong mộng.” Hắc Vũ Sâm lạnh lẽo cười.

“Áp chế?”

“Đúng vậy, Thụ Nhân luôn áp chế cô, cô ta vì muốn thoát khỏi bóng tối, càng không ngừng muốn thay thế cô, sự tồn tại của cô ta kỳ thật đã quấy nhiễu cô rất nhiều, bởi vì cô ta là một người tương phản với cô, các cô là gương hai mặt, rõ ràng cùng một khuôn mặt, lại như hai bên trái phải, cá tính hoàn toàn khác biệt.”

Cô không phản bác được, chỉ ngẩn ra.

“Vi hòa hợp, các cô áp chế sức mạnh của đối phương, mâu thuẫn làm cô yếu đi, thế cho nên cô vẫn không thấy rõ tính quan trọng trong vai trò của mình.” Ông ta nói đầu ra đây.

“Như vậy chỉ cần Thư Nhân tồn tại, tôi liền không giúp được ông, không phải sao?”

“Cô ta đã không quấy nhiễu được cô.”

“Cái gì?” Cô giật mình.

“Ta đã rút cô ta từ trong mơ của cô ra!” Ông ta nở nụ cười.

“Không có khả năng!” Cô mới không tin.

“Máy tính của ta tính ra tần suất sóng não cô, đem qua ý thức của cô yếu ớt, vừa vặn để ta có cơ hội, cô ta đã muốn bị ta nhốt vào máy tính.” Ông ta chỉ chỉ máy tính tạo hình kỳ lạ kia, trên màn hình mơ hồ xuất hiện bóng dáng một cô gái đang giãy dụa.

Thư Tĩnh thờ hốt vì kinh ngạc, khó có thể tin nhìn hình người thống khổ kia.

“Đây là.....”

“Đây là Thư Nhân, ta vừa vận cần lực phá hoại của cô ta, làm cho cô ta buồn càng lâu, cô ta liền càng thô bạo, đến lúc đó cô ta sẽ là vũ khí công kích tốt nhất của ta.” Ông ta vuốt ve máy tính kia.

“Ông điên rồi.....” Thư Tĩnh lắc đầu, đối với ông ta càng sợ hãi mãnh liệt.

“Lại đây, chính là cô..... chỉ cần ý thức của cô liên kết cùng máy tính của ta, ta có thể từ màn hình máy tính thấy mỗi một cảnh mơ cô chứng kiến, giải đáp những vấn đề về giấc mơ của mọi người!” Ông ta nói xong bước một bước dài kéo cô về phía thiết bị trói người.

“Không cần! Buông! Ông muốn làm gì?” Cô hoảng sợ kêu.

“Tôi sẽ cho cô biết thứ cô giấu trong cơ thể này là lãng phí cỡ nào, cô là mấu chốt để ta giải mộng, ta cần cô thay ta dẫn đường.....” Ông ta bỗng lấy ra một cây châm, trực tiếp đâm vào cánh tay cô.

“Ông làm gì?” Cô giãy dụa muốn hét ông ta ra.

“Chờ ta biết rõ sự liên hệ giữa cảnh mơ và sóng não, ta sẽ cho chị em các cô vĩnh viễn không chia lìa.” Ông ta cao giọng cười to.

Thư Tĩnh chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt đều biến hình, Hắc Vũ Sâm mở lớn miệng giống một cái động tởm, không ngừng mở rộng, rốt cục đem cô cắn nuốt.

Huyền Dạ Thần Hành tới nay trầm mặc hơn bình thường, ở tổng bộ lầu hai của câu lạc bộ linh lực, thái độ của anh rất khác thường, hơi thờ ơ dột từ toàn thân anh phát ra, lạnh lùng giống như bức tường ngăn cách, làm cho Tước Lợi Nhi cùng Cừ Liệt không dám lỗ mãng xâm nhập.

“Huyền Dạ làm sao vậy? Quản lý, anh ấy hôm nay rất kỳ quái!” Tước Lợi Nhi che miệng lại, nhỏ giọng hỏi quản lý.

“Cậu ta kỳ quái sao? Tôi lại cảm thấy hôm nay cậu ta giống cậu ta nhất.” Ánh mắt quản lý sau kính chợt lóe sáng, cười cười.

“Sao chứ? Bình thường anh ta không phải như vậy! Xem bộ dáng hiện tại của anh ta rất giống thất tình!” Cừ Liệt hừ lạnh.

“Thất tình? Đây, đừng đùa, Cừ Liệt, anh ấy mà là người thất tình à? Đều là anh ấy làm người ta thất tình.” Tước Lợi Nhi khoát tay cười nói.

“Làm người không phải lúc nào cũng suôn sẻ, sẽ có lúc gặp được đối thủ, anh ta tám phần là gặp cường địch.” Cừ Liệt vui sướng khi người gặp họa hừ lạnh.

“Sẽ sao?” Cô ngạc nhiên lại nhìn Huyền Dạ Thần Hành một cái, trong đầu bắt đầu tưởng tượng.

“Em quan tâm anh ta như vậy, trực tiếp đến hỏi anh ta đi.” Cừ Liệt không vui nhướn mắt.

“Cũng đúng.” Tước Lợi Nhi ung dung đến bên người Huyền Dạ Thần Hành, xoay người nhìn mặt anh, nói: “Từ khi anh vừa vào cửa, đã có một giờ bảy phút lẻ chín giây không mở miệng, uống ba ly rượu, hút mười điều thuốc, xin hỏi, anh đang buồn phiền việc gì à?”

Cừ Liệt không nghĩ tới cô sẽ thật sự đến hỏi, tức giận đến dùng sức đặt mạnh ly rượu cuống quảy bar, trừng cô cùng Huyền Dạ Thần Hành.

“Anh phiền cái gì? Có sao?” Huyền Dạ Thần Hành ngược mắt nhìn cô, lộ nụ cười nhạt.

“Không có sao?” Cô hỏi lại.

“Đại khái là có!” Anh liền như vậy rồi đi, không biết Thư Tình nghĩ thế nào, bảy ngày, anh không có một khắc không nghĩ tới gương cô, hơi thờ cô, anh rất ít nghĩ nhớ một cô gái như vậy, mà cô không chỉ ngoại lệ chiếm cứ tâm tư anh, còn làm anh vương bận không thôi.

Thấy anh thừa nhận, Tước Lợi Nhi nhướn mi nhỏ, lại ghé sát vào hỏi: “Chuyện gì? Có liên quan tới phụ nữ không?”

“Cái đầu nhỏ của em có thể nghỉ ngơi một chút hay không? Đừng giống như thám tử luôn nhìn chăm chăm anh được không?” Anh bị ánh mắt của cô chọc bật cười, thờ dài, đến bên quầy bar, lại rót ly rượu thứ tư.

“Người nào hay là chuyện gì khiến anh trở nên nặng nề như vậy? Huyền Dạ, hiện tại anh thoát nhìn quả thực rất giống người đã đánh mất thứ mình yêu thích, vừa đau khổ lại không đành.” Tước Lợi Nhi rạp khuôn theo đuôi phía sau anh.

Huyền Dạ Thần Hành sững sốt, sắc mặt trở nên càng thâm trầm.

Đã đánh mất thứ yêu thích? So sánh của Tước Lợi Nhi vì sao giống một quyền đánh thẳng vào trái tim anh làm anh vừa đau lại thờ không nổi?

“Làm không tốt bị phụ nữ bỏ, thật mất mặt.” Cừ Liệt ở bên cạnh bắn lên.

“Liệt!” Tước Lợi Nhi trừng anh ta, cảnh cáo anh ta câm miệng.

“Cậu gặp cô gái trong mộng?” Quản lý tùy ý lau chén, lại có thể nói ra được nguồn gốc mọi chuyện.

Huyền Dạ Thần Hành nhìn quản lý, anh tiêu rồi, trước giờ, tâm tư anh chưa bao giờ thoát được mắt thần của ông ta.

“Phải.”

“Thật sao? Cô ấy là ai? Là địch hay bạn?” Nhắc tới cô gái thần bí kia, tinh thần Tước Lợi Nhi đều phấn chấn.

“Ai là địch hay bạn?” Lôi Xiết đến muộn đẩy cửa đi vào, tiếp lời hỏi.

“Huyền Dạ gặp cô gái trong mộng kia!” Tước Lợi Nhi lập tức trả lời.

“Phải không? Cô ta là loại người nào?” Lôi Xiết cũng trưng đối tò mò.

“Cô ấy tên Thư Tình, một cô gái giống tôi có thể đi vào giấc mơ.” Huyền Dạ Thần Hành cúi đầu nhìn chất lỏng màu vàng trong ly, tổng cảm thấy người được mùi hương hoa bách hợp.

“Vậy cô ấy cũng có siêu linh lực hả?” Tước Lợi Nhi không bỏ qua chút nghi vấn nào.

“Chắc vậy.”

“Oa! Vậy cô ấy cùng anh không phải vừa vặn một đôi sao?” Tước Lợi Nhi thuận miệng nói đùa.

“Vì sao cô ấy xuất hiện trong mộng của Trung Xuyên?” Lôi Xiết ngồi xuống bên cạnh anh.

“Thân thể của cô ấy cho người ta mượn, cho nên cô ấy thường xuyên du dương trong mộng.” Huyền Dạ Thần Hành lại châm một điếu thuốc.

“Cái gì cái gì? Cái gì cơ thể cho mượn?” Tước Lợi Nhi xen miệng tra hỏi.

“Trong cơ thể cô ấy còn một linh hồn của người chị song sinh, các cô ấy cùng chung một cơ thể.” Huyền Dạ Thần Hành nói đơn giản, ánh mắt trong khời có vẻ mơ hồ.

Lôi Xiết cùng quản lý nhanh chóng trao đổi ánh mắt, bọn họ cùng nghĩ chung một chuyện: tình huống của Thư Tình cùng Huyền Dạ Thần Hành tương tự như nhau!

“Có chuyện này à?” Tước Lợi Nhi ngây ngẩn cả người.

“Vậy anh biết rõ người mình thích là chị hay là em chứ?” Mỗi lần Cừ Liệt mở miệng đều mang giọng điệu khiêu khích.

Huyền Dạ Thần Hành liếc cậu ta một cái, mới nói: “Đương nhiên.”

Anh thừa nhận anh thích Thư Tình! Quản lý cùng những người khác hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới rốt cục cũng có cô gái làm cho Huyền Dạ Thần Hành động chân tình.

“Thích cô ấy thì có gì mà hoang mang?” Cừ Liệt tiếp tục nói.

“Đúng vậy! Thích liền thích, sao anh trở nên kỳ quái, một chút cũng không giống Huyền Dạ em biết.” Tước Lợi Nhi lăm bằm.

“Em thật sự biết anh sao?” Huyền Dạ Thần Hành đột nhiên hỏi cô, đôi mắt sắc bén ngưng kết thành hai đốm ánh sáng lạnh không có độ ấm.

Tước Lợi Nhi giật mình, bị câu hỏi của anh làm chấn động.

“Chúng tôi biết Huyền Dạ Thần Hành mà anh muốn chúng tôi biết, về phần anh không muốn chúng tôi biết kia, chúng tôi đương nhiên xa lạ.” Cừ Liệt đi đến bên người Tước Lợi Nhi, ôm cô, dùng ngôn từ sắc bén đáp trả.

Huyền Dạ Thần Hành biến sắc, ý cười ở khóe miệng biến mất, Cừ Liệt tuy rằng thích cùng anh tranh cãi, nhưng cậu ta quả thực không phải động vật tứ chi phát triển đầu óc đơn giản, liếc mắt một cái liền nhìn ra anh nguy trang.....

“Nếu cậu vẫn không đối mặt với chính mình, tâm cậu vĩnh viễn sẽ không sống lại.” Quản lý nhẹ nhàng nói.

Những lời này lại nặng nề đánh Huyền Dạ Thần Hành một cái.

“Mặt nạ này anh mang đủ lâu rồi, Huyền Dạ, đến lúc cởi nó ra rồi.” Lôi Xiết cũng hiểu rõ quá khứ của anh ta, thành khẩn khuyên bảo.

Huyền Dạ Thần Hành không hé răng, anh mặt không chút thay đổi cúi đầu nhìn mặt quầy bar sạch như mặt kính, nơi đó có ảnh phản chiếu của chính anh.

Tước Lợi Nhi bỗng cảm thấy có chút cô đơn, nhiều năm qua anh thủy chung chưa từng thiết tình đối đãi bọn họ, ngay cả đồng bọn như bọn họ cũng không thể đi vào tim anh, chẳng lẽ anh vẫn coi bọn họ là bạn?

“Nếu tôi tháo mặt nạ, rất có thể.....” Anh ngẩng đầu nhìn người chung quanh anh, tạm dừng một lát mới nói: “Rất có thể sẽ khiến mọi người không nhận ra tôi.....”

“Sẽ không, mặc kệ anh biến thành bộ dáng gì đi nữa, anh vẫn là Huyền Dạ Thần Hành!” Tước Lợi Nhi vội vàng nói.

“Anh hoài nghi!” Anh nở nụ cười, một nụ cười bất đắc dĩ.

“Vì sao? Vì sao anh đối với bản thân lại không tin tưởng?” Cô lại hỏi.

“Bởi vì một anh khác so với mọi người tưởng tượng còn đáng sợ hơn, Tước Lợi Nhi.” Anh đứng lên, đi đến bên cửa sổ, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ không hề có bốn mùa khác nhau.

“Phải không?” Tước Lợi Nhi dùng ánh mắt hỏi quản lý.

Quản lý không trả lời, nhưng ánh mắt cẩn thận kia của ông đã nói lên tất cả.

“Nhưng anh không thể cứ trốn tránh chứ? Tôi nghĩ, cô gái tên Thư Tinh kia cho anh kích thích không nhỏ, anh cảm thấy nội tâm của anh cũng bắt đầu rục rịch rồi, đúng hay không?” Lôi Xiết nói.

“Có lẽ!” Anh thản nhiên hưởng ứng. Bức tranh “Mộng kính” Thư Tinh vẽ là hình dung anh chính xác nhất.

“Anh sẽ không bị cô ấy làm sợ tới mức chạy trốn chết chứ?” Cừ Liệt không sợ chết tiếp tục kích thích.

Huyền Dạ Thần Hành mặt lạnh liếc cậu ta một cái, rất muốn khâu chặt cái miệng luôn có thể sử dụng lời nói móc để biểu đạt ý kiến của cậu ta.

“Tôi không phải trốn, chỉ là.....” Anh có thể nói cho bọn họ anh không dám yêu cô sao?

“Chỉ là cái gì?” Cừ Liệt không buông tha anh.

“Cái đó và cậu không liên quan mà?” Anh lạnh lùng thốt.

“Ha! Không nghĩ tới anh là người nhất gan, ngay cả nói yêu một cô gái cũng không dám, thật buồn cười!” Cừ Liệt liếc mắt một cái liền nhìn ra trọng điểm làm Huyền Dạ Thần Hành do dự, anh rất hiểu cái về muốn yêu mà không dám yêu này.

“Tôi có từng nói cậu rất hiểu tôi chưa nhỉ?” Huyền Dạ Thần Hành nhú mào, đi qua chỗ cậu ta.

“Loại khen tặng này tôi rất ít để trong lòng.” Cừ Liệt nhún nhún vai, anh muốn dùng đạo của người để trị người, lúc trước Huyền Dạ Thần Hành người này chưa bao giờ cho anh xem sắc mặt tốt.

“Như vậy lúc này đây tôi nên cho cậu nhớ kỹ kết cục của việc nhiều chuyện.” Huyền Dạ Thần Hành thật sự bị chọc giận, ma mới dám bắt kính với ma cũ, anh không giáo huấn con báo đen này một chút nói không chừng sẽ bị ngồi lên đầu!

“Tôi chờ xem anh cho tôi kết cục gì!” Cừ Liệt đứng lên, tay phải đánh vào lòng bàn tay trái, thể hiện rõ tùy thời tiếp chiêu.

“Các anh!” Tước Lợi Nhi như thế nào cũng không nghĩ tới hai người này lại không nói một lời mà vọt tới, vội vàng ngăn cản.

Lôi Xiết lúc này lại kéo nhẹ tay cô, ý bảo cô bình tĩnh.

Cô mặt nhẩn nhai, vẫn không rõ ráp tâm của Lôi Xiết chỉ nhìn thấy hai thiên địch kia đang hăng say chuẩn bị chiến đấu.

Bản lĩnh của Huyền Dạ Thần Hành không chỉ có đi vào giấc mộng, cô biết thân thủ của anh cũng vô cùng tốt, nhưng vẫn chưa có cơ hội tận mắt thấy, lúc này xem như để cô nhìn rõ rồi.

Bay lượn, đá xoáy, cộng thêm di chuyển cấp tốc, tổng bộ nho nhỏ phút chốc mẫn tràng đều là bóng dáng màu trắng.

Phong đao của Cửu Liệt cũng không dễ chọc, anh ta có thể lợi dụng không khí lưu động hóa thành đao sắc, đối phó với tay không của Huyền Dạ Thần Hành, hai người cứ như vậy anh tới tới đi, đánh đến bản lệch vị trí, linh khí kích động.

Có lẽ là trong tiềm thức muốn phát tiết! Huyền Dạ Thần Hành nương theo Cửu Liệt để biểu đạt hoang mang và buồn bực trong lòng, mỗi một lần công kích của anh đều không chứa lối thoát, càng đánh càng nhanh, khoái cảm giết chóc dần dần tràn ngập tâm linh anh, đột nhiên, cái kia không gian bị phong bế trong lòng anh tựa hồ có xu thế mở ra, anh chỉ cảm thấy cả người chấn động, một cỗ sức mạnh khổng lồ từ một Huyền Dạ Thần Hành khác sống lại mà va chạm trong cơ thể anh.

Cửu Liệt bỗng cảm thấy linh lực anh ta trong nháy mắt đã tăng gấp đôi, hoảng sợ nhảy về sau, khó thể tưởng tượng tránh đi thế công sắc bén của anh ta, kêu to: “Tôi không đánh nữa!”

Một chút cười lạnh nổi lên nơi khóe miệng Huyền Dạ Thần Hành, ánh mắt anh có sự âm ngoan mà Tước Lợi Nhi thấy xa lạ, tiếng la của Cửu Liệt anh một chút cũng không nghe thấy, ngược lại đứng thẳng người, vươn tay phải, chuẩn bị phát ra linh lực dồn Cửu Liệt vào chỗ chết.

“Dừng tay! Huyền Dạ!” Tước Lợi Nhi sợ hãi, cô di động đến trước người Cửu Liệt, giang hai tay che giữa anh cùng Cửu Liệt.

Ánh mắt Huyền Dạ Thần Hành khế híp, ý cười càng thêm mờ rộng, cũng không định thu tay lại, linh quang chói mắt tụ trong tay anh, giờ phút này, trong đầu anh chỉ có dục vọng giết người.

“Đủ rồi!” Lôi Xiết bỗng đi đến bên người anh ta, cầm cổ tay anh ta quáat khế.

Một dòng điện đánh vào tay Huyền Dạ Thần Hành, ý thức anh lại từ vực sâu kéo lại, khi anh lại mở mắt ra, chỉ nhìn thấy Tước Lợi Nhi, Cửu Liệt đang kinh hãi nhìn anh, Lôi Xiết nhui chặt mi, vẻ mặt lo lắng.

Anh lập tức biết đã xảy ra chuyện gì, Cửu Liệt cùng Lôi Xiết là cố ý thử anh, bọn họ muốn nhìn một chút xem một Huyền Dạ Thần Hành khác làm anh sợ hãi là như thế nào.

“Tôi không làm ai bị thương chứ?” Anh trầm giọng hỏi. Quả nhiên vẫn không được! Anh đối với sức mạnh của một nửa khác trong cơ thể căn bản không thể khống chế.

“Không có, nhưng có thể anh đã dọa Tước Lợi Nhi rồi.” Lôi Xiết thở dài.

Anh ghen hòng nhìn trần trối Tước Lợi Nhi, cười khỏ nói: “Hiện tại, em sẽ không muốn nhìn một anh khác nữa chứ?”

“Huyền Dạ.” Tước Lợi Nhi xác thực rất sợ hãi, vừa rồi anh đối mặt với cô và Cửu Liệt ra tay cơ hồ không có chút chần chờ.

Cửu Liệt cũng bị đá kích không nhỏ, anh vẫn nghĩ linh lực của anh và Huyền Dạ Thần Hành sản sản như nhau, nhưng không nghĩ tới sức mạnh anh sử dụng chẳng qua chỉ là một nửa mà thôi.

Đáng chết! Như vậy căn bản đánh không thắng anh ta! Cửu Liệt âm thầm bóp cổ tay trong lòng.

“Anh nghĩ, anh vẫn làm Huyền Dạ Thần Hành lúc trước có vẻ tốt hơn, đúng không?” Huyền Dạ Thần Hành đến trước mặt Tước Lợi Nhi, sờ sờ đầu cô.

Tước Lợi Nhi hốc mắt đỏ lên, lác đầu. Nếu thật sự so sánh, vẫn là Huyền Dạ Thần Hành trước mắt đáng yêu hơn, cô bỗng nhiên không hy vọng anh dờ xuống mặt nạ của mình.

“Được rồi, anh cũng nên đi.” Huyền Dạ Thần Hành lấy áo khoác, ngâm điều thuốc, định một mình về nhà lẳng lặng suy nghĩ.

“Quyết định đi tìm Thư Tĩnh sao?” Cửu Liệt hỏi.

“Còn chưa quyết định.”

“Xi, đồ nhất gan!” Cửu Liệt hai tay ôm trước ngực, cười nhạo một tiếng.

“Có lẽ tôi đúng là người nhất gan!” Anh nhún vai, không bị chọc giận.

Anh thật sự sợ Thư Tĩnh quá tiếp cận anh, cái bộ dạng đáng sợ này phơi bày trắng trợn trước mặt người khác không phải ai cũng có thể chấp nhận, cho dù anh không quản được tình yêu của cô, nhưng anh chỉ là không muốn đi đối mặt cô vào lúc này.

Anh đang toàn tâm nghĩ đến Thư Tình, sau đó, anh nghe thấy được tiếng kêu cứu của cô!

Cứu em!

Huyền Dạ! Cứu em!

Một tiếng gọi xa xôi nhưng rõ ràng truyền đến tai anh, anh bỗng đứng thẳng, ngây người vài giây.

Là Thư Tình! Cô gọi anh!

Cô xảy ra chuyện gì sao?

“Làm sao vậy?” Tước Lợi Nhi nhìn anh mở to mắt, nghi hoặc hỏi.

“Thư Tình đã xảy ra chuyện, anh đi xem.” Anh ngay cả hẹn gặp lại cũng không kịp nói liền chạy ra khỏi câu lạc bộ.

“Này! Này, Huyền Dạ.....” Tước Lợi Nhi lần đầu tiên thấy anh kích động cuồng cuồng như thế, đuổi theo vài bước liền quay lại hỏi: “Đây là Huyền Dạ sao? Là Huyền Dạ kia sao?”

Ba người đàn ông lắc đầu, nhất trí phủ nhận.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Cô đã bị nhốt tại không gian đáng sợ này bảy ngày!

Bốn phía đều là dòng điện cùng rất nhiều con số tạo thành tư liệu hình vẽ, Hắc Vũ Sâm không biết dùng cách gì chia cắt linh hồn cùng thể xác của cô, cô cứ như vậy bị nhốt vào một nơi có thể là trung tâm của máy tính.

Bảy ngày, cô thường bị điện giật thống khổ không chịu nổi, Hắc Vũ Sâm dùng máy tính thao túng không gian này, ông ta muốn thông qua cô nhìn trộm cảnh mờ của mỗi người, cho nên không ngừng nghiên cứu sóng não của cô, máy tính dưới sự điều khiển của ông ta tựa như nhà tù lúc nào cũng muốn giải phẫu suy nghĩ của cô, những dòng điện kia là tay của Hắc Vũ Sâm, ông ta dùng máy tính phân tích mỗi một suy nghĩ của cô.....

Làm sao có thể có chuyện như vậy? Ông ta điên cuồng muốn dùng khoa học để giải mã bí mật của não và linh hồn con người, mà cô lại trở thành đối tượng thí nghiệm của ông ta!

Mất thấy Thư Nhân bị nhốt ở một lưới điện khác đã đến gần trạng thái cuồng loạn, Thư Tình liền khó nén sầu não trong lòng, cuối cùng, chị em các cô ai đều không chiếm được thân thể kia, thân thể của cô đang nằm trong phòng nghiên cứu của Hắc Vũ Sâm, chờ mục nát.....

“Ha ha ha..... Các cô có khỏe không?” Giọng nói của Hắc Vũ Sâm xuyên qua máy tính vô cùng máy móc.

“Ông muốn nhốt chúng tôi tới khi nào?” Cô yếu đuối vô lực hỏi.

“Đừng lo lắng, ta đã phát hiện cách để kích phát sức mạnh của cô.....” Hắc Vũ Sâm vô cùng vui vẻ.

“Cách kích phát sức mạnh của tôi?” Thư Tình có dự cảm không lành.

“Đúng vậy, ta vẫn nghĩ Thư Nhân áp chế cô, nhưng qua biểu hiện trên máy tính, ngược lại là cô kháng cự cô ta, chỉ cần ta cứng rắn đem hai người các cô dung hợp lại, một cô hoàn toàn mới sẽ sinh ra!”

“Dung hợp? Ông nói dung hợp hai chúng tôi? Điều này sao có thể?” Cô kêu lên sợ hãi, nhìn thoáng qua Thư Nhân hung mãnh đã mất đi lý trí.

“Đương nhiên có thể, máy tính không gì không làm được, nó đã tìm ra khả năng các cô có thể dung hợp đạt tới 80%, đương nhiên, muốn đem hai bộ não hợp thành một sẽ rất đau đớn, nhưng chỉ cần chịu đựng được, Thư Tình hoàn toàn mới sẽ sinh ra, khi đó cô sẽ có được cả tính tích cực của Thư Nhân cùng siêu linh lực vốn có của cô, trở thành trợ thủ đắc lực nhất của ta! Ha ha ha.....” Hắc Vũ Sâm cao hứng cười to.

Vừa nghĩ đến cùng với Thư Nhân biến thành một người, trong lòng Thư Tình liền sợ hãi.

Đến lúc đó, cô cùng Thư Nhân đều mất đi chính mình, không còn tồn tại!

“Không! Ông không thể làm như vậy! Tôi không muốn biến thành Thư Nhân, không muốn!” Cô bịt tai sợ hãi kêu to.

“Cũng có thể là Thư Nhân biến thành cô a.....”

“Đều không muốn! Không muốn!”

“Kêu cũng vô dụng, trình tự ta đã đưa vào, vài phút nữa mệnh lệnh sẽ được chấp hành.”

“Ngừng lại! Tôi xin ông, dừng lại!” Cô đau khổ cầu xin.

“Dừng không được đâu! Ha ha ha..... chờ biến thành Thư Tĩnh hoàn toàn mới đi! Đến lúc đó cô sẽ trở nên mạnh hơn, hiểu không?”

Hắc Vũ Sâm vừa nói xong, Thư Tĩnh liền thấy Thư Nhân bị một đồng ống lớn cắm vào trong cơ thể, cô ấy đau đớn vặn vẹo, không ngừng vặn vẹo: “Tôi chịu không nổi! Thả tôi ra ngoài!”

“Nhân!” Thư Tĩnh kêu to, nhin không được muốn xông ra khỏi lưới điện, lại bị bắn trở về, sau đó máy tính bắt đầu đối phó với cô, những dây nhợ giống hàng vạn con rắn ròi hang, tiến vào đầu và tay chân cô, cùng với dòng điện, sóng não của Thư Nhân trong nháy mắt cũng mạnh mẽ tiến vào cơ thể cô, cô không chịu được năng lượng quá lớn như vậy, đau đến té trên mặt đất khóc la.

“Đau quá! Cứu em! Cứu em, Huyền Dạ..... cứu em—” Cô bật thốt lên tên Huyền Dạ Thần Hành làm, biết rõ chỉ là phí công, nhưng cô cũng chỉ có thể cầu cứu với anh.

“Huyền Dạ?” Hắc Vũ Sâm ở ngoài máy tính nghe cô la lên, nghĩ nghĩ đến cái tên quen thuộc này.

Tên này dường như đã nghe qua ở đâu! Hắc Vũ Sâm trầm ngâm.

“Huyền Dạ..... cứu em.....” Giọng nói của Thư Tĩnh càng lúc càng yếu, cô chỉ cảm thấy thân thể sắp nổ tung, Sóng não Thư Nhân chạy vào não cô, bước sóng hai người khác biệt, sinh ra bài xích, sự đau đớn kia giống như xé nát linh hồn cô, khiến cô hóa thành bột phấn.

“Oh? Năng lượng thật mạnh a!” Hắc Vũ Sâm phát hiện Thư Tĩnh có dấu hiệu phản kháng lại máy tính, không khỏi lấp bắp kinh hãi.

Thư Tĩnh kề cận cái chết, chịu đựng thống khổ, nhưng trong thời khắc mấu chốt, cô nghĩ đến Huyền Dạ Thần Hành dịu dàng và do dự, cùng với anh không từ mà biệt, vô cùng thương tâm bỗng nhiên có ý niệm muốn chết trong đầu, cho nên lực phản kháng giảm mạnh, cô yếu đuối nghĩ, dù sao sống sót Hắc Vũ Sâm cũng sẽ không thả cô.....

Nhưng sóng não Thư Nhân đã có dự định muốn sống mãnh liệt, cô ta vốn rất mạnh, trong quá trình dung hợp, cô ta chết cũng không nguyện bỏ qua cơ hội sống sót, nếu không cô ta liền thật sự hôn phi phách tán.

Ý chí của hai người cuối cùng cũng quyết định ai mạnh ai yếu, khi hai người nhập lại, Thư Tĩnh biến mất, Thư Nhân chiếm thể thượng phong, gen tổ hợp một lần nữa, sóng não cũng có tần số cao khác thường.

Thư Tĩnh mới thật sự hình thành!

Khi máy tính truyền đến chữ “dung hợp xong”, Hắc Vũ Sâm đã khẩn cấp muốn biết Thư Tĩnh ông ta mới chế tạo ra có cả tính ra sao.

“Thư Tĩnh! Thư Tĩnh! Cô có khỏe không?”

Thư Nhân chậm rãi tỉnh lại mở mắt ra, nhìn Thư Tĩnh biến mất trong một lưới điện khác, không khỏi cười lạnh, “Đừng gọi sai, phụ thân đại nhân, tôi là Thư Nhân.”

“Cô là Thư Nhân?” Hắc Vũ Sâm không nghĩ tới bị hấp thu là Thư Tĩnh, theo lý thuyết, sức mạnh Thư Tĩnh lớn hơn a! Ông tra ngẩn ngơ, cảm thấy kết quả so với mong đợi của ông ta có chút khoảng cách, Thư Nhân khó có thể không chế hơn Thư Tĩnh, ý thức chủ đạo là Thư Nhân, ông ta phải cẩn thận một chút.

“Thư Tĩnh bỏ cuộc, đại khái là Huyền Dạ Thần Hành đã tạo cho nó đã kích không nhỏ!” Thư Nhân lạnh lùng nói. Cô đứng lên, cúi đầu nhìn mình, tuy nói cô biết mình là Thư Nhân, nhưng trong cơ thể có 60% là Thư Tĩnh, tỷ như siêu linh lực của nó cùng phần cá tính không quyết đoán.

“Huyền Dạ Thần Hành!” Hắc Vũ Sâm nghĩ đến tên này. Năm đó thiếu niên có linh lực đã trốn thoát khỏi tay ông ta có tên này. “Huyền Dạ Thần Hành cô vừa mới nói là thế nào?” Ông tra hỏi.

“Tĩnh yêu anh ta, thể xác và tinh thần đều cho anh ta, có điều, anh ta tựa hồ không hưởng ứng, là anh ta làm cho Tĩnh vỡ tim tuyệt vọng, tôi còn thật sự nể cảm ơn sự bạc tình của anh ta!” Cô bĩu môi.

“Cậu ta cùng Thư Tĩnh mến nhau?” Thật tốt quá! Ông vì sai lầm năm đó mà tiếc nuối rất lâu, không nghĩ tới còn có cơ hội gặp lại cậu ta!

“Có phải mến nhau hay không tôi không rõ lắm, nhưng ta, tôi đối với anh ta vẫn vô cùng hứng thú, tôi muốn anh ta!” Thư Nhân bình tĩnh nói.

“Ha ha a, thật tốt quá, ta cũng muốn cậu ta!” Hắc Vũ Sâm trầm giọng nói.

“Ông muốn làm gì anh ấy?” Cô nhướn mi.

“Cậu ta từng là con cá lớn chạy thoát khỏi tay ta, hiện tại ta muốn tự tay bắt cậu ta trở về nghiên cứu.”

Nghiên cứu? Hừ! Anh ấy là người tôi muốn, ai dám giành giật anh ấy với mình? Thư Nhân hừ lạnh trong lòng.

“Muốn tôi hỗ trợ thì thả tôi ra, tôi cần thân thể của Tĩnh.” Cô không chút thay đổi.

“Được, cô xuất hiện đi!” Hắc Vũ Sâm ấn nút giải trừ.

Thư Nhân chỉ cảm thấy một sức mạnh hút cô ra khỏi điện tử không gian này, đợi cô tỉnh lại, cô đã trở lại cơ thể người.

“Cảm giác này thật tốt!” Cô hưng phấn mà nhìn hai tay mình, xoa xoa mặt mình, từ giờ trở đi, cô là chủ nhân của thân thể này.

“Hiện tại mọi việc cô đều phải nghe lời ta, nếu không ta sẽ một lần nữa nhốt cô vào lưới điện.” Hắc Vũ lạnh lùng cảnh cáo.

“Dạ.” Cô đáp cung kính, kỳ thật trong lòng đã bắt đầu phản cảm.

“Ta muốn cô trong vòng ba ngày đưa Huyền Dạ Thần Hành đến nơi này, có thể không?”

“Đương nhiên.”

“Tốt, như vậy.” Hắc Vũ Sâm đột nhiên đâm một cây châm thật nhỏ vào cánh tay cô.

“Làm gì vậy?” Khi cô phát giác đã nhảy tránh, nhưng châm đã cắm vào thịt.

“Đây là vô hình xuyên, chỉ cần trong vòng ba ngày cô không trở về, cô sẽ bị độc phát mà chết. Thư Nhân, ta sẽ không ngốc như vậy, nếu cô chạy mất, nghiên cứu của ta phải làm sao đây?” Hắc Vũ Sâm giảo hoạt cười cười.

“Độc? Đây là độc?” Lão già chết tiệt!

“Đúng vậy! Muốn sống thì làm theo lời ta nói, ba ngày, ta chờ cô mang Huyền Dạ Thần Hành về lấy thuốc giải.” Ông nói xong ấn một nút, cửa thang máy mở.

“Chờ xem!” Tiểu nhân ti bì, xem ba ngày sau tôi thu thập ông như thế nào! Thư Nhân ngoan độc nghĩ trong lòng.

Nhìn cô ta ra khỏi phòng nghiên cứu, trong đầu Hắc Vũ Sâm đều nghĩ đến Huyền Dạ Thần Hành, hơn mười năm trước trong lúc vô tình gặp thiếu niên cuồng vọng, tự xưng có được sức mạnh vô hạn, am hiểu nhất chính là thao túng cảnh mơ của người khác, có thể ở trong mộng an nhân tự tại, tùy ý làm mọi việc.

Ông tìm rất nhiều kế dụ cậu ta mắc câu, dẫn cậu ta đến phòng thí nghiệm của ông để thí nghiệm sóng não cậu ta, kết quả máy tính lại bị chặn đứng, ông bị hoảng sợ, mà thiếu niên kia cũng thừa cơ trốn, từ đó về sau không còn xuất hiện, chỉ để lại một chuỗi dài số liệu kinh người mà máy tính phân tích ra.

Thiếu niên kia chính là Huyền Dạ Thần Hành!

Một thiếu niên có siêu linh lực!

Vừa nghĩ đến có thể sẽ tìm thấy cậu ta, máu trong người Hắc Vũ Sâm đều sôi trào, có chị em Thư Tĩnh, Thư Nhân, lại thêm Huyền Dạ Thần Hành, “kế hoạch giải mộng” của ông nhất định sẽ hoàn thành, đến lúc đó, còn ai là đối thủ của ông đâu?

Giấc mộng của ông sẽ được thực hiện!

Không thấy Thư Tĩnh!

Huyền Dạ Thần Hành tìm cô cả một ngày, cô không ở nhà, cũng không đến tiệm tranh, các quán bar và vũ trường Thư Nhân từng thường lui tới cũng không có tung tích cô, cô tựa như biến mất khỏi thế giới này, trong bóng đêm hỗn loạn của Tokyo, chỉ có bóng dáng vô cùng lo lắng của một mình Huyền Dạ Thần Hành.

Cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao kêu cứu?

Nghĩ vẩn đến cuối cùng biến thành kinh hoàng, vừa nghĩ đến cô có thể gặp chuyện không may, lòng Huyền Dạ Thần Hành liền xoắn cả lên.

Anh không nên không liên lạc với cô, rõ ràng lo lắng, lại nhấn tâm lạnh lùng, nay tìm không thấy cô, phần đau lòng này hoàn toàn là tự làm tự chịu!

Hít vào thật sâu, anh tựa vào lưng vào cửa tiệm tranh sao song tử hút thuốc, xe cộ cứ tới lui không ngừng, đám đông xuôi ngược cơ hồ nuốt chửng anh, vào lúc này, anh càng nhớ đến cặp mắt dịu dàng của Thư Tĩnh.

Không biết đứng bao lâu, đám đông tan tằm đã qua, anh vẫn đứng dưới đèn, giống như một pho tượng bị sương khói bao quanh.

Cách đó không xa, tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi tới gần, anh từ từ ngẩng đầu, bóng dáng thanh lệ của Thư Tĩnh đập vào mắt anh.

“Thư Tĩnh.” Anh lấy điều thuốc ra khỏi miệng, vui mừng nhìn cô mặc âu phục trắng, sóng tình trong lòng thoáng chốc cuộn cuộn dâng trào.

Tiểu biệt trùng phùng mới làm cho anh phát giác tình cảm đối với cô chẳng những không giảm mà còn gia tăng, cả một ngày tâm thần bất ổn, trong đầu tất cả đều là mỗi cái nhăn mày mỗi một nụ cười của cô, nói cái gì rồi khỏi cô để bình tĩnh lại chứ? Chẳng qua là càng mê loạn mà thôi.

“Huyền Dạ.” Cô nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy lưng anh.

Phục sức như Thư Tĩnh, ngay cả vẻ mặt Thư Nhân cũng bất chợt giống như đúc, có lẽ là do Thư Tĩnh trong cơ thể cô, lần nghiên cứu này của Hắc Vũ Sâm đã khiến cô thấy rõ tâm tư Thư Tĩnh, bởi vậy diễn không tốn sức chút nào.

“Thư Tĩnh! Chuyện gì xảy ra? Anh nghe thấy tiếng em cầu cứu, lại tìm khắp nơi mà không thấy em.” Ôm lấy bà vai mảnh khảnh của cô, Huyền Dạ Thần Hành mới thả tâm.

Thư Tĩnh hướng anh cầu cứu? Thư Nhân khẽ nhún mi, có điều vậy cũng đỡ tốn công cô đi tìm anh.

“Em rất sợ!” Mặt cô chôn trước ngực anh, hấp thu sự ấm áp của Huyền Dạ.

“Xảy ra chuyện gì?” Anh cúi đầu, nâng mặt cô lên.

“Nhân chị ấy.” Cô lả chã nói: “Nhân thiếu chút nữa đã giết em.”

“Anh đã nói với em cô ta rất nguy hiểm.” Anh lo lắng nhìn cô.

“Em biết, nhưng em không đành lòng. chị ấy dù sao cũng là chị ruột của em.” Đây là nhược điểm của Thư Tĩnh, hôm nay có kết quả như vậy đều là nó tự tìm! Thư Nhân cười lạnh trong lòng.

“Vậy sau đó? Em thoát khỏi cô ta như thế nào?”

“Sau lại em thật sự chịu không nổi, lại không có ai cứu em, đành phải đánh nhau với chị ấy, cũng không biết sao lại thế này, đánh đánh, bỗng nhiên không thấy chị ấy.”

“Không thấy?” Anh nhăn mày, cảm thấy kỳ quái.

“Đúng vậy, biến mất, em bối rối trở lại cơ thể, vẫn không cảm nhận được hơi thở của chị ấy.” Cô bịa đặt.

“Có chuyện này sao? Là tiềm thức của em làm cô ta biến mất?”

“Em nghĩ thế, cho nên, em đã trở thành hung thủ.” Cô lại che mặt khóc nức nở.

“Đừng khổ sở, như vậy không phải tốt lắm sao, cô ta không gây phiền phức nữa.” Anh ôm lấy cô, cầm đề đầu cô.

Vấn đề của cô đã giải quyết, vậy còn anh?

Quả thật, Thư Tĩnh biến mất, tôi không còn phiền phức gì nữa. Thư Nhân dán trong ngực anh mỉm cười.

Mưa phùn lại lất phất rơi, đều rơi xuống người bọn họ, Huyền Dạ Thần Hành quay đầu nhìn sao song tử, nói: “Vào trong trú mưa trước đi!”

“Được.” Cô lấy chìa khóa từ túi xách ra, mở cửa tiệm tranh.

Đi vào bên trong, mở đèn và máy điều hòa, mỗi một bức tranh trên tường đều như phong cảnh ngoài cửa sổ, khiến người ta muốn dừng chân thưởng thức

“Em đi tốt hai ly rượu.” Thư Nhân nói xong đi ra phía sau.

Huyền Dạ Thần Hành chỉ cời áo khoác, quay người lại, trùng hợp đối diện với bức tranh “Mộng kính” Thư Tĩnh vẽ.

Lững thững đến trước bức họa, anh nghĩ đến rung động khi lần đầu tiên thấy bức tranh này, sự bất đắc dĩ cùng ưu sầu của Thư Tĩnh tất cả đều biểu hiện trong tranh, sự tỉnh táo của cô, nhẹ nhàng khuấy động cõi lòng sớm cứng ngắt tĩnh mịch của anh.

“Đang nhìn tranh của em à?” Thư Nhân cầm hai ly rượu cùng một chai rượu đi ra.

“Lúc trước vì sao em lại đặt tên này?” Anh nhìn hai chữ “Mộng kính” hỏi.

“Bối vì.....” Thư Nhân ngừng lại, cô nào biết động cơ Thư Tĩnh đặt tên đâu?

Huyền Dạ Thần Hành quay đầu nhìn cô, chờ cô trả lời.

“Đại khái là vì mộng với em mà nói tựa như mặt gương!” Cô rót rượu, tự mình uống trước một ngụm, đưa một ly khác cho anh.

“Phải không?” Anh gật gật đầu, tiếp nhận ly rượu uống một hớp lớn. Mộng là phản ánh chân thật nhất của cuộc sống, quả thực giống mặt gương.

“Mỗi lần em và Nhân gặp mặt tựa như đang soi gương, nhưng chúng em chỉ có thể đối mặt trong mộng, mỗi khi đối diện với gương mặt của nhau, em đều nghĩ, vì sao chị ấy lại ở trong mộng em? Hai cá tính khác biệt vì sao lại thể cùng tồn tại ở một nơi?”

Cô tựa lên vai anh, nhìn cô gái trong kính trên bức tranh.

Thư Tĩnh đã về ra được cá tính của cô, song, hiện tại không ai phân được cô là ai, bao gồm Huyền Dạ Thần Hành trước mắt.

“Tính hướng của em đúng là rất kỳ lạ, ngay từ đầu, anh thật sự nghĩ rằng em là người có chứng nhân cách phân liệt.” Anh nhìn chằm chằm bức tranh nói.

“Nhân cách phân liệt? Đừng đùa, cho tới nay em chính là em, Nhân chính là Nhân, chúng em chưa bao giờ lẫn lộn.....” Cô khẽ cười một tiếng.

Huyền Dạ Thần Hành bỗng giật mình, giải thích của cô không giống!

Anh chậm rãi xoay người, nhìn Thư Tĩnh ngoại hình không thay đổi, quần áo không thay đổi, vẻ mặt không thay đổi, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng không khác, nếu anh nhớ không lầm, Thư Tĩnh vẫn hoài nghi mình là người bị nhân cách phân liệt, cô đối với sự tồn tại của Thư Nhân vừa kinh lại sợ, cho nên không cách nào làm cho cô ta biến mất.....

“Em vừa nói gì?” Anh híp mắt, trong lòng vang lên một giọng nói –

Cô không phải Thư Tĩnh!

Tuyệt đối không phải!

“Em nói cái gì? Em đã quên.....” Hai tay cô ôm lấy anh, cánh môi nhu nhuận ghé vào, hôn nhẹ môi anh. “Em rất nhớ anh, Huyền Dạ.....”

“Anh cũng vậy, ‘Thư Tĩnh’.” Anh thấp giọng gọi tên Thư Tĩnh, hưng hăng hôn cái miệng nhỏ của cô, đem tất cả thất vọng cùng kinh hãi dưới đáy lòng phủ lên.

Người trước mắt chỉ có bề ngoài của Thư Tĩnh, nhưng Thư Tĩnh làm rung động lòng người, chiếm phân lượng trong lòng anh đang ở nơi nào?

Bóng hai người ôm hôn chiếu lên “Mộng kính”, Thư Nhân lòng đầy đắc ý, Huyền Dạ Thần Hành lại vô cùng tức giận.

Thư Nhân dám giả mạo Thư Tĩnh đến tìm anh! Mà anh lại nhìn không ra!

Thư Tĩnh đâu? Cô ta đã làm gì Thư Tĩnh?

“Chúng ta đến phòng nhỏ của em đi.....” Cô ní non bên môi anh.

“Được!” Anh cười nhẹ, ánh mắt đã phục hồi.

Hai người đi vào phòng nhỏ phía sau văn phòng của Thư Tĩnh, Thư Nhân phong tình vạn chủng kéo khóa kéo, bỏ đi âu phục trắng, trên người chỉ còn quần áo lót bằng ren, hai tay cô ôm lấy cánh tay, điềm đậm nói: “Anh muốn em không?”

Huyền Dạ Thần Hành mắt lạnh nhìn dáng vẻ của cô, trong lòng như cũ vẫn nghĩ đến Thư Tĩnh e lệ thâm tình kia, tìm anh vì nhớ nhung và lo lắng đã nứt ra một khe hở, một anh khác lạnh khốc đã rục rịch.

“Muốn! Hơn nữa muốn đến sắp diễn!” Anh nhắm mắt, giọng điệu tha thiết. Những lời này, là nói với Thư Tĩnh.

“Em luôn yêu anh, Huyền Dạ, ngày đó anh cứ như vậy rời đi, em rất đau lòng.....” Dựa sát vào lòng anh, Thư Nhân hưng phấn nói không nên lời. Huyền Dạ Thần Hành cuối cùng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay cô!

“Anh rất xin lỗi, ngày đó anh bị lời em nói khiến tâm tư rối loạn, nhưng hiện tại anh muốn nghe em nói lại một lần.” Anh hôn tóc cô, nhẹ giọng nói bên tai cô.

Thư Nhân ngây ngẩn cả người, ngày đó cô chỉ biết Thư Tĩnh cùng Huyền Dạ Thần Hành qua đêm, về phần nó nói gì với anh cô căn bản không biết.

“Em nói gì với anh?” Cô nhanh nhẹn hỏi lại.

“Em đã quên sao?” Anh lạnh lùng nhếch môi.

“Này.....” Cô ngẹn lời, nhất thời không biết nên nói gì.

“Em nói em yêu anh, hy vọng anh đừng cô phụ em.....”

“A! Thì ra là câu này, anh hy vọng em nói lại lần nữa sao?” Vô vẻ khuôn mặt tuấn mỹ của anh, cô ý loạn tình mê nghĩ, anh thật sự là người đàn ông sức quyến rũ mười phần, người tốt như vậy sao có thể chấp tay tặng cho Thư Tĩnh chứ?

“Đúng vậy.” Anh lẳng lặng chăm chú nhìn cô, đối với việc mình nhìn cô mà không nhận ra cô không phải Thư Tĩnh cảm thấy kỳ quái, lúc trước anh đều có thể rất nhanh nhận ra sự khác biệt của các cô, nhưng hôm nay vì sao thiếu chút nữa bị lừa?

“Em yêu anh! Anh cũng yêu em, được không?” Cô không nghĩ ngờ anh, một chân giẫm vào bẫy của anh.

Huyền Dạ Thần Hành nở nụ cười, chỉ có điều nụ cười anh có thể đông lạnh người ta thành cột băng.

“Anh cười cái gì?” Thư Nhân trong lòng khẽ sợ.

“Cười cô.”

“Cười em?” Cô nhướn mi.

“Thư Tĩnh không nói như vậy với tôi, Thư Nhân.” Anh nhanh kiềm chế tay cô, vạch trần mặt nạ của cô.

Thư Nhân mở to mắt, thật lâu không thể cử động, cô không rõ làm sao anh lại nhìn ra, cô biểu diễn tương đối thành công, không phải sao?

“Anh hồ đồ rồi? Huyền Dạ, em là Thư Tĩnh a!” Vẻ mặt vô tội và ngờ ngàng, cô vẫn cố gắng lần cuối cùng.

“Cô phải sao?” Anh lạnh lùng hỏi lại.

“Đương nhiên, em là Thư Tĩnh anh yêu nhất a!” Cô kéo đầu anh xuống muốn hôn anh.

“Cô vĩnh viễn không có khả năng là cô ấy!” Anh chán ghét quay đầu.

Thư Nhân bị những lời này của anh làm tức giận đến không thềm diễn nữa, cô nhủ mi mở tay anh ra, thềm giận đi đến một bên.

“Được rồi! Sao anh lại nhìn ra?”

“Khí chất cùng ánh mắt của Thư Tĩnh cô học không được.” Anh không khách khí phê bình.

“Hừ! Đáng vẻ yếu đuối của nó tôi mới lười học!” Nếu đã bị vạch trần, vậy cô cũng không cần giả vờ nữa.

“Cô đã làm gì Thư Tĩnh?” Anh chỉ muốn biết Thư Tĩnh có việc gì hay không.

“Anh đoán xem!” Thư Nhân chỉ mặc đồ lót, ngồi ở mép giường trong phòng nhỏ, châm một điếu thuốc. Hành vi này tuy nói chỉ có Thư Nhân lớn mật phóng đảng mới làm ra được, nhưng trong thần thái của cô bên lại có bóng dáng của Thư Tĩnh.

Huyền Dạ Thần Hành nhìn đến sững sờ.

“Cô ấy ở trong mộng?” Không biết vì sao, anh cảm thấy vô cùng bất an.

“Đừng hỏi, anh sẽ tìm không thấy nó đâu!” Thư Nhân phun một vòng khói, ngả ngớn cười.

“Có ý gì?”

“Nó cùng tôi đã tuy hai mà một, hiện tại, nó chính là tôi, tôi chính là nó, chẳng lẽ anh nhìn không ra sao?” Cô mỉm cười nhìn anh.

“Tuy hai mà một?” Đây là đáp án anh không mong muốn nghe nhất.

“Có người đem chúng tôi hợp làm một, trong lúc hợp lại, Thư Tĩnh vì bị anh phụ lòng mà tuyệt vọng, nó lựa chọn biến mất, tôi giành lấy cơ hội, hiện tại chị em chúng tôi xem như cùng tồn tại hòa bình.” Cô ngửa đầu cười to.

Thư Tĩnh biến mất? Anh khiếp sợ nhìn cô ta, chỉ cảm thấy tâm lại sắp đông cứng.

“Tôi không tin! Các cô không thể dung hợp, bởi vì các cô căn bản không phải cùng một người!” Mày anh chau chặt.

“Tôi vốn cũng nghĩ không có khả năng, song, sự thật chứng minh, cha chúng tôi làm được, thiết bị khoa học của ông ta thật đúng là lợi hại, ngay cả Thư Tĩnh cũng vô lực phản kháng.....”

“Cha các cô?” Là Hắc Vũ Sâm? Anh ngạc nhiên mở lớn mắt, Hắc Vũ Sâm không phải chuyên gia tài chính sao?

“Đừng vậy! Ông ta mơ ước Thư Tình thật lâu, ông ta hút cả hai chúng tôi ra khỏi thân thể, đưa vào máy tính tiến hành dung hợp, kết quả, tôi thắng!” Cô đi đến trước mặt anh, âm hiểm cười nói với anh: “Biết vì sao Thư Tình thua không? Là anh! Chính anh làm nó tuyệt vọng! Tôi còn chưa cảm ơn anh đấy, Huyền Dạ Thần Hành!”

Anh như bị đánh mạnh, đứng yên tại chỗ, anh rời đi thật sự gây cho Thư Tình thống khổ lớn như vậy sao? Thống khổ đến mức cô tình nguyện lựa chọn biến mất?

“Không! Cô ấy sẽ không biến mất, tôi muốn đi tìm cô ấy!” Anh lần đầu tiên mất đi sự bình tĩnh la lên.

“Anh tìm không thấy nó đâu, tôi chính là nó, anh còn chưa hiểu à?” Thư Nhân cũng kêu to.

“Cho dù cô ấy ở địa ngục, tôi cũng sẽ tìm được cô ấy!” Anh mất lộ hung quang, vươn tay đối với Thư Nhân quát: “Ngủ đi!”

“Anh..... không thể.....” Thư Nhân bất ngờ không kịp phòng, bị sức mạnh của anh đánh bại, mê man ngã xuống.

Anh không chút do dự tiến vào cảnh mơ của cô, tìm tung tích Thư Tình.

Mộng của cô so với trước kia càng hắc ám hơn! Tín đạo tối tăm không biết thông tới đâu, anh xuyên qua không gian tiêu điều, chung quanh đều không có bóng dáng Thư Tình, ngay cả hơi thở của cô cũng hoàn toàn biến mất.

Cô thật sự không tồn tại sao?

Ý nghĩ này làm cho Huyền Dạ Thần Hành run rẩy, chẳng lẽ anh cứ như vậy mất đi cô?

Không! Không thể! Là cô thức tỉnh lòng anh, nay cô mất đi, bảo anh làm sao còn dũng khí đi đối mặt với một ‘mình’ khác sắp phá kén mà ra?

“Thư Tình!” Anh nhịn không được lớn tiếng gào to.

Tiếng vang vọng lại trong cảnh mơ, lúc này, tiếng cười lạnh như băng của Thư Nhân cũng truyền đến.

“Kêu cũng vô dụng, nó nghe không thấy tiếng anh, cô đã hôn mê trong cơ thể tôi, không tin, anh xem!” Thư Nhân từ trong bóng đêm đi ra, mở hai tay, một hình người trong suốt giống cô như đúc cùng đang ở trong, nhưng hình người này lại nhắm mắt, không nghe không động.

Huyền Dạ Thần Hành thở hắt vì kinh ngạc, đó là Thư Tình! Thư Tình ngủ say bất tỉnh!

“Tôi không lừa anh chứ? Nó chính là tôi, tôi chính là nó, không ai có thể tách chúng tôi ra, anh giết tôi nó cũng sẽ chết, mạng nó chính là mạng tôi..... Ha ha ha.....” Thư Nhân ngửa đầu cười to.

Thư Tình cùng Thư Nhân đã thành một thể?

Không! Anh không muốn nhìn thấy cảnh tượng này! Anh muốn Thư Tình! Anh chỉ cần cô!

“Thư Tình! Tỉnh lại! Tỉnh lại a!” Anh xông về trước, bắt lấy cánh tay Thư Nhân liều mình lay, chỉ vì muốn người yêu tỉnh lại.

Thư Tình không hưởng ứng, bộ dáng ngủ say kia làm Huyền Dạ Thần Hành vừa sợ vừa gấp.

“Cô nói là Hắc Vũ Sâm đem các cô dung hợp?” Phẫn nộ nặng nề kích thích anh, ước số thô bạo trong cơ thể anh đã chậm rãi thức tỉnh rồi.

“Đừng vậy, anh muốn tìm ông ta sao?” Cô hát hằm. Tốt lắm, như vậy cô không cần chờ ba ngày đã có thể đưa anh ta đi đổi thuốc giải.

“Ông ta làm sao có thể biết sự tồn tại của cô?” Nhân vật khả nghi, vì sao anh cảm thấy họ Hắc Vũ này nghe rất quen tai?

“Bởi vì ông ta là người nghiên cứu giấc mơ.”

“Người nghiên cứu giấc mơ?” Anh bỗng rung mình, nghĩ đến người đàn ông điên cuồng hơn mười năm trước dùng trăm phương nghìn kế muốn nghiên cứu anh! Đúng vậy, ông ta họ Hắc Vũ!

Nói cả nửa ngày, thì ra là có quen biết.

“Ông ta đối với anh cũng rất hứng thú nha!” Thư Nhân ở trước mặt anh đi tới đi lui.

“Phải không?”

“Không gạt anh, ông ta muốn gặp anh, muốn tôi mang anh đến phòng nghiên cứu một chuyện.”

“Ông ta muốn gặp tôi?” Anh nhú chặt mi.

“Đúng vậy, khi ông ta biết anh là Huyền Dạ Thần Hành, hưng phấn hai mắt sáng lên, ông ta muốn tôi trong vòng ba ngày mang anh đến gặp ông ta, nếu không.....” Cô dừng một chút. “Nếu không tôi cùng Thư Tĩnh và thân thể này sẽ độc phát thân vong!”

“Ông ta hạ độc trên người cô?” Anh cả kinh.

“Đúng vậy, cho nên nếu anh không muốn Thư Tĩnh biến thành du hồn, tốt nhất đi theo tôi.” Cô hừ cười một tiếng.

Anh bị chuyện này làm dẫn phát lửa giận, Hắc Vũ Sâm cư nhiên dùng cách này phương pháp để uy hiếp anh, mà Thư Tĩnh..... Thư Tĩnh cũng bị ông ta tra tấn không ra hình người, vừa nghĩ đến đó, sát khí trong nháy mắt đã bùng nổ!

“Tốt, tôi cũng rất nhớ ông ta, dẫn đường!” Anh âm trầm nở nụ cười.

Hơn mười năm trước anh buông tha tên Hắc Vũ Sâm kia, lúc này đây, anh sẽ lấy mạng ông ta!

Bạn đang đọc truyện *Mộng Cảnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Khi Huyền Dạ Thần Hành cùng Thư Nhân đi đến phòng nghiên cứu ở lầu chín bệnh viện tư nhân của Hắc Vũ Sâm, Hắc Vũ Sâm đã sớm chờ lâu, ông đối mặt Huyền Dạ Thần Hành cao lớn tuấn đạt, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể liên kết giữa anh cùng thiếu niên hơn mười năm trước.

“Cậu là Huyền Dạ Thần Hành?” Hắc Vũ Sâm kinh ngạc nói. Thiếu niên năm đó sát khí thật mạnh, nhưng người trước mắt rất tao nhã, thấy thế nào cũng thiếu chút nhanh nhẹn dũng mãnh.

“Đúng vậy, nghe nói ông tìm tôi?” Huyền Dạ Thần Hành hai tay cắm vào túi, thản nhiên mỉm cười.

“Cậu thay đổi.....” Hắc Vũ Sâm nhìn chằm chằm anh.

“Phải không?”

“Năm đó cậu không phải cái dạng này.” Hắc Vũ Sâm có điểm thất vọng.

“Ông hy vọng nhìn thấy tôi thế nào?” Anh cười lạnh nhìn những dụng cụ lạnh như băng chung quanh mình.

“Cuồng bạo hơn, hận đời hơn, càng..... làm người ta run sợ.....” Hắc Vũ Sâm kích động nói.

Thư Nhân nghe được tròn tròn mắt, Huyền Dạ Thần Hành trước kia chẳng lẽ không giống như bây giờ?

“Cái tôi kia tạo nghiệt quá nhiều, bị tôi phong lại rồi.” Anh dựa vào mép bàn máy tính, lấy ra một điều thuốc ngậm lên môi.

“Vậy thật đáng tiếc, ta muốn nghiên cứu là cậu lúc trước!” Ánh mắt Hắc Vũ Sâm mãnh liệt quan sát anh.

“Tôi phải cảnh cáo trước, phóng thích cái tôi kia là chuyện vô cùng đáng sợ.” Anh châm thuốc, rầu rĩ cười.

Thư Nhân phát giác anh có chút khác thường, giọng điệu, tư thế kia, hình như có xu hướng mưa gió sắp đến.....

“Ha ha ha! Ta chưa bao giờ biết hai chữ đáng sợ viết như thế nào!” Hắc Vũ Sâm cười nhạo.

“Oh? Như vậy, tôi sẽ dạy ông!” Anh xuất kỳ bất ý bắt lấy áo Hắc Vũ Sâm, lạnh lạnh nói.

“Cậu.....” Hắc Vũ Sâm căn bản không phát hiện anh chuyển động, kinh ngạc nhìn đôi mắt đen bỗng nhiên gần trong gang tấc.

“Tôi muốn Thư Tĩnh! Đem cô ấy trả lại cho tôi!” Anh gằn từng tiếng.

“Không có khả năng! Cô ta đã bị Thư Nhân hấp thu!” Hắc Vũ Sâm cố gắng trấn định, ông không nghĩ tới dưới vẻ ngoài ôn hòa của Huyền Dạ Thần Hành lại giấu sức mạnh khiếp người như vậy.

“Phải không? Cho dù không có khả năng, tôi cũng muốn ông đưa cô ấy trở về!” Anh vung tay, quật tay trái ông ta ra sau lưng.

“A nha!” Hắc Vũ Sâm đau đớn kêu lên một tiếng, vội vàng kêu to: “Thư Nhân!”

Thư Nhân đang ngẩn ra lập tức nghĩ đến thuốc giải còn trên người Hắc Vũ Sâm, lập tức ra tay bỏ vào sau gáy Huyền Dạ Thần Hành, hét lớn: “Buông

ông ấy ra!”

Huyền Dạ Thần Hành nhẹ nhàng lóe lên, xoay người giơ chân đá, nhưng vừa nghĩ đến đánh trúng Thư Nhân tương đương làm cho Thư Tĩnh bị thương, lại đành thu chân về.

Nhìn ra anh do dự Hắc Vũ Sâm lập tức ra lệnh: “Dùng sức công kích hắn, Thư Nhân, hắn không dám động đến cô.”

Thư Nhân cũng biết anh cố kỵ, liều mình đánh vào người anh, anh chỉ phòng thủ, cũng không dám xoay tay lại, đây quả thực giống như đánh nhau với Thư Tĩnh, làm cho anh kinh hồn táng đảm.

Hắc Vũ Sâm hiểu được quan hệ giữa Thư Tĩnh cùng Huyền Dạ Thần Hành không phải tầm thường, vì thế linh cơ vừa động, mở máy tính ra, phát tiếng của Thư Tĩnh lưu trong máy tính ra, bắt chước kêu: “Huyền Dạ! Đừng đánh! Huyền Dạ! Cứu em!”

“Thư Tĩnh?” Huyền Dạ Thần Hành chấn động, nhìn lại.

Ngay lúc này Hắc Vũ Sâm dùng dòng điện mạnh chích vào người anh, thân thể anh co giật, vịn vào cạnh bàn, vẫn dùng linh lực đối kháng với dòng điện.

Hắc Vũ Sâm thấy anh uơng ngàng như thế, liền nghĩ ra một kế, giơ súng lên hướng về phía Thư Nhân, quát lớn: “Cậu còn phản kháng ta, ta sẽ giết cô ấy, phá hủy linh hồn chị em các cô ấy!”

Huyền Dạ Thần Hành sợ ông ta thật sự đã thương Thư Nhân, đến lúc đó ngay cả Thư Tĩnh cũng hóa thành cát bụi, cho nên thu hồi linh lực, mặc cho dòng điện truyền khắp cơ thể, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

“Ha ha ha! Cậu cũng có nhược điểm, nhược điểm của cậu chính là Thư Tĩnh!” Hắc Vũ Sâm cười to.

“Ông thật sự muốn giết tôi?” Thư Nhân hồi hộp nhìn ông ta.

“Để xem cô có nghe lời hay không.” Ông hừ lạnh thu hồi súng.

Lão già chết tiệt! Thư Nhân mắng thầm trong lòng, đi qua dò xét hơi thở của Huyền Dạ Thần Hành.

“Anh ấy không có việc gì chứ?” Cô không muốn anh chết!

“Hắn chỉ ngắt thôi, giờ ta muốn tiến vào trong mộng hắn tìm kiếm sóng não cùng siêu linh lực của hắn, ta tin tưởng anh đối với kế hoạch giải mộng của ta nhất định có ích.” Hắc Vũ Sâm nâng anh lên bàn dài, đội cái nón tròn đặc biệt có gắn nhiều dây dẫn lên đầu anh.

“Đội chút, ông sẽ không giết chết anh ấy chứ?” Thư Nhân vội vàng ngăn ông ta lại.

“Đương nhiên sẽ không, ta chỉ muốn dò xét nơi phát ra sức mạnh của hắn, cô không biết hơn mười năm trước sóng não của tên nhóc này đã gặp một trăm lần người thường, khi đó sóng não hắn còn làm hỏng máy tính của ta, điều này vẫn còn ghi lại trong tư liệu của ta, hiện tại hắn đã đem phong kín phần lớn sức mạnh trong cơ thể mình, ta muốn giúp hắn giải thoát, để nghiên cứu hoàn toàn não hắn.” Ông cắm điện, máy tính bắt đầu vận hành.

“Này, thuốc giải có thể đưa cho tôi chưa?” Thư Nhân vươn tay.

“Không! Ta muốn cô cũng tiến vào trong mộng hắn giúp ta, chờ cô hoàn thành nhiệm vụ, thuốc giải liền cho cô.” Hắc Vũ Sâm cười nói.

“Tôi không muốn rời khỏi cơ thể của mình!” Thư Nhân cá giận nói.

“Không phải do cô quyết định, nếu không cô chỉ có thể chờ chết!” Hắc Vũ Sâm âm hiểm cười.

“Ông.....” Đáng ghét! Lát nữa tôi nhất định sẽ giết ông! Thư Nhân rửa thầm trong lòng.

“Bây giờ, cô cũng nằm xuống đi! Con gái ngoan!” Hắc Vũ Sâm ấn cô ngã vào một cái bàn dài khác, cũng nối nguồn điện vào.

Một lát sau, Thư Nhân đã bị hút ra thân thể, tiến vào một thế giới kỳ dị.

Đây là mộng!

Mộng của Huyền Dạ Thần Hành!

Cô không phát hiện Huyền Dạ Thần Hành, cảm giác quý dị trống rỗng nào đó khiến trương ngưng tụ, cô thấy một xem cánh đồng lớn hoang vu khô héo, bầu trời u ám phủ xuống rất nhiều hài cốt.....

Gió lạnh rợn người không biết từ nơi nào thổi tới, khiến cô lạnh run lên.

“Huyền Dạ Thần Hành đâu?” Giọng nói của Hắc Vũ Sâm xuyên qua máy tính truyền đến.

“Tôi không biết, tôi chưa gặp anh ấy!” Thư Nhân không dám thờ mặt.

“Tìm tiếp đi!”

Cô ghét nhất là bị ra lệnh, nhưng cơ thể ở trong tay ông ta, không thể không bình tĩnh.

Tiếp tục đi về phía trước, một tòa kiến trúc kỳ dị đứng sừng sững trước mắt, cửa sổ và cửa lớn của tòa kiến trúc kia đều bị dán mấy tờ giấy màu trắng, có vài tờ đã rách, vài sợi dây leo từ cửa sổ vuron ra, bầu vịu vào tường, xa xa nhìn lại càng có vẻ u ám.

“Có một tòa nhà kỳ quái, trên đó dán giấy niêm phong.” Cô nói với Hắc Vũ Sâm.

“Đó nhất định là tâm linh Huyền Dạ Thần Hành, vào xem.”

“Đừng đi!” Giọng nói yếu ớt của Huyền Dạ Thần Hành xuất hiện.

Thư Nhân quay đầu, nhìn bốn phía, ngoại trừ giọng nói, vẫn không thấy bóng dáng anh.

Cô tiếp tục đi về phía trước.

“Đừng đi! Tĩnh! Đừng mở cánh cửa đó.....” Huyền Dạ Thần Hành tiếp tục nói.

Thư Nhân cảm thấy Thư Tĩnh trong cơ thể cô dường như giật mình, cô cả người cứng đờ, có vài giây không thể cử động.

“Hừ! Đến bây giờ còn muốn tác quái! Mấy vĩnh viễn ngủ cho tao, chờ tao mở chân tâm của Huyền Dạ Thần Hành ra sẽ cho mày nhìn một cái!” Tránh khỏi sự phản đối của Thư Tĩnh, cô bước đến trước cửa.

Cánh cửa kia tuy rằng cũ nát, nhưng rất cứng rắn, cô từ từ xé giấy niêm phong, đẩy cửa ra, rồi đi vào. Bên trong là một không gian trống rỗng, đầy cây cối đáng sợ và cô đại, tiếp đó ở chính giữa tòa nhà, trên một hòn đá hình vuông, cô thấy một thiếu niên chừng mười lăm tuổi ngồi đó, lạnh lùng nhìn cô.

“Cậu..... cậu là ai?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Cô xâm nhập kết giới! Giúp ta mở cửa!” Giọng nói của thiếu niên không lớn, nhưng có sức mạnh khiếp người.

“Kết giới?”

“Ta bị nhốt hơn mười năm, cuối cùng cũng có thể ra ngoài.....” Thiếu niên đứng lên, nhảy khỏi hòn đá, từng bước một đi về phía cô.

“Ta bị nhốt hơn mười năm, cuối cùng cũng có thể ra ngoài.....” Thiếu niên đứng lên, nhảy khỏi hòn đá, từng bước một đi về phía cô.

“Cậu rốt cuộc là ai?” Thư Nhân cảm thấy tâm thần không yên như đã mở ra bí mật không nên biết.

“Cô còn không biết sao?” Cậu ta nở nụ cười.

Thư Nhân nhìn chăm chăm cậu ta, lui về phía sau từng bước.

Ánh mắt thiếu niên này cùng Huyền Dạ Thần Hành rất giống, đáp án đã quá rõ ràng, nhưng cô lại sợ hãi không dám nghĩ.

“Ta là ai? Ha ha a..... Ta là thượng đế trong mộng a!” Thiếu niên cười như điên lướt qua cô lao ra cửa.

Thư Nhân phát hiện tòa nhà biến mất trong nháy mắt, cô vội vàng xoay người, thấy thiếu niên kia chạy về phía Huyền Dạ Thần Hành không biết đã xuất hiện từ khi nào đang đứng cách đó không xa, thiếu niên càng chạy tuổi càng lớn, thân hình càng cao, khi cậu ta vọt vào cơ thể Huyền Dạ Thần Hành, dung mạo cùng tuổi tác hai người đều trở nên giống nhau, hợp thành cùng một người!

“Huyền Dạ!” Cô cả kinh che miệng.

Huyền Dạ Thần Hành thống khổ gấp người, nhưng khi anh tiếp nhận một bản thân khác bị phong ấn nhiều năm, suy nghĩ của anh đều bị sức mạnh to lớn này chiếm cứ, Huyền Dạ Thần Hành trước kia đã sống lại!

“Huyền Dạ, anh.....” Thư Nhân còn đang kinh hãi, nhìn anh chậm rãi đứng thẳng, bị sức mạnh to lớn đánh tới trước mặt chấn động cơ hồ ngã xuống đất.

“Ta nói rồi, phóng thích một ta khác là chuyện rất nguy hiểm.....” Ánh mắt Huyền Dạ Thần Hành thay đổi, anh không còn ôn hòa tùy tính, không còn nho nhã đa lễ, vẻ mặt anh cuồng dã khó dò, cả người đều tản ra phong mang sắc bén.

“Anh..... anh làm sao vậy?” Thư Nhân lại lui từng bước.

“Ta? Ta chỉ giải trừ phong ấn của mình mà thôi..... Hắc Vũ Sâm, ông muốn chính là ta như vậy nhỉ?” Anh ngẩng đầu hỏi Hắc Vũ Sâm ở ngoài máy tính nhìn trộm.

“Đúng vậy!” Hắc Vũ Sâm đang kinh hãi vì số liệu trên máy tính đột nhiên tăng mạnh, phản khởi trả lời.

“Ông sẽ trả giá đắt!” Anh cười lạnh.

“Cái gì?”

“Người tiến vào cảnh mơ của ta, đều phải chết!” Đây là nguyên tắc của anh.

“Cậu không giết được ta, ta đã nhốt cậu trong cảnh mơ của cậu, trừ phi ta rút điện, nếu không cậu vĩnh viễn phải ở trong mộng!” Hắc Vũ Sâm mới không sợ cậu ta uy hiếp.

“Phải không?” Anh liếc Thư Nhân một cái, âm trầm nở nụ cười. “Muốn thử xem hay không?”

Thư Nhân cảm thấy anh trở nên thật xa lạ, anh không còn là Huyền Dạ Thần Hành vốn có, nhưng mà, nên nói thế nào đây? Anh trước mắt khiến người ta vừa sợ vừa yêu, ngược lại càng mê người, ma lực kia hoàn toàn làm cho người ta yêu say đắm không đòi được tầm mắt.

“Huyền Dạ.....” Toàn thân cô cảm thấy khó chịu.

Huyền Dạ Thần Hành vung tay lên, linh lực hóa thành những thanh quang đao đánh về phía lưới điện mà Hắc Vũ Sâm đang theo dõi, màn hình máy tính bỗng nhiên biến thành một mảnh tối đen, Hắc Vũ Sâm kinh hãi nhìn máy tính ngắt mạch, quả thực không thể tưởng tượng.

Lại ngắt mạch một lần nữa!

Lại là Huyền Dạ Thần Hành giờ trò quý!

Ông còn chưa hoàn hồn, Huyền Dạ Thần Hành trên giường đã mở mắt, thông dong ngồi dậy, ngay cả Thư Nhân bên cạnh cũng tỉnh.

“Ông muốn biết bí mật gì của cảnh mơ?” Huyền Dạ Thần Hành gọn gàng nhảy xuống, khoe miệng thủy chung lộ ra một nụ cười lạnh như có như không, ánh mắt anh sắc bén, mỗi một động tác đều mang theo sát khí.

“Cậu..... cậu sao có thể đi ra?” Hắc Vũ Sâm vội vàng đứng lên, chạm vào ghế dựa té ngã.

“Bằng chút sức mạnh nho nhỏ này của ông cũng muốn nhốt ta?” Anh giang hai tay, vừa ngưng thần, Hắc Vũ Sâm cách anh chừng một mét lại giống như bị hút lại tự động đưa cổ mình lên.

“Ách.....” Bàn tay to của Huyền Dạ Thần Hành bóp chặt động mạch nơi cổ, làm cho ông ta cơ hồ không thở nổi.

“Nói! Kế hoạch của ông là gì?”

“Ta.....”

“Nói!”

“Ta..... muốn có lời giải về những bí ẩn của giấc mơ, chỉ cần ta có được sức mạnh của người và Thư Tĩnh, đem sòng nào các người lưu vào máy tính ta, tin đạo nổi với cảnh mơ có thể mở ra, để ta tùy ý ra vào!” Hắc Vũ Sâm nói.

“Sau đó?”

“Sau đó..... ta có thể khống chế mỗi người trong mộng..... Ta có thể chi phối vui buồn của con người.....” Mặt Hắc Vũ Sâm vì máu không thể lưu thông mà đỏ bừng.

“Vi sao ông hứng thù với cảnh mơ như vậy?” Anh nghiêng mặt sát vào, giọng điệu nguy hiểm.

“Ta lúc nhỏ..... từng vào cảnh mơ..... ta cũng có năng lực này..... Nhưng sau khi lớn lên lại..... biến mất..... ta..... ta không cam lòng.....” Hắc Vũ Sâm cuối cùng cũng nói ra động cơ của ông ta.

“Như vậy, ông muốn có lại cảm giác một lần nữa đi vào trong mộng à?”

“Đúng vậy.....”

“Ha ha ha..... để ta giúp ông đạt mục đích!” Huyền Dạ Thần Hành cười gằn một tiếng, đẩy ngã ông ta. “Ngủ đi! Ta sẽ cho ông trải nghiệm khoái cảm và sợ hãi khi đi vào trong mộng.....”

Hắc Vũ Sâm không thể chống cự ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

“Anh không thể giết ông ta! Độc trên người tôi còn chưa giải!” Thư Nhân sợ anh giết ông ta, lập tức ngăn cản.

“Độc? Chết sớm đầu thai sớm, cô sẽ ít gặp ác mộng, cô liền nhận mệnh đi! Nếu không ta thu thập xong người này vẫn sẽ giết cô!” Anh vô tình nói.

“Tôi chết Thử Tình cũng không sống được!” Cô lấy Thử Tình làm chỗ dựa.

“Vậy các cô cùng chết đi!”

“Anh..... anh không phải rất yêu Thử Tình sao?” Cô kinh hoàng nói. Như thế nào? Anh ta không quan tâm Thử Tình?

“Yêu? Yêu là cái gì? Ai cần quan tâm? Chỉ có một ta khác ra về hiền lành lại phong lưu mới để tâm đến Thử Tình, ta sẽ không lưu tình với cô ta!” Anh khinh thường trừng cô.

Thử Nhân ngây ngốc tại chỗ, nhin không được hai chân phát run, Huyền Dạ Thần Hành này thật đáng sợ, anh ngay cả Thử Tình cũng muốn giết?

“Anh là ác ma! Thử Tình yêu anh như vậy, anh lại thờ ơ!” Cô la lên sợ hãi.

“Thử Tình yêu là ta sao? Cô xác định cô ta yêu là ta ác ma này sao?” Anh khinh miệt cười.

“Anh.....” Thử Nhân không phản bác được. Thử Tình yêu hẳn là Huyền Dạ Thần Hành kia, không phải anh trước mắt!

“Cô có thể thừa dịp ta đối phó tên này mà chạy mau, nếu không để ta đuổi được, giờ chết của cô sẽ đến!” Anh cười giống như con mèo chực chờ bắt chuột.

“Anh..... anh thay đổi.....” Thử Nhân thật sự sợ hãi.

“Là cô phóng thích ta, không phải sao? Chuyện đầu tiên mà thần đèn Aladdin làm sau khi được thả ra khỏi cây đèn thần chẳng phải là giết chết người thả ông ta ra hay sao, trừ phi cô có bản lĩnh phong ấn ta lại, nếu không ta cũng sẽ không bỏ qua cho cô!”

“Ngay cả Thử Tình anh cũng không buông tha?”

“Đúng vậy! Người tiến vào trong mộng của ta đều phải chết, không có ngoại lệ!” Anh bình tĩnh nói.

Lần đầu tiên Thử Nhân biết cái gì là run rẩy, cuối cùng cô chỉ có thể lựa chọn thoát đi.

Nhìn dáng vẻ kinh hoàng của cô, trong mắt Huyền Dạ Thần Hành xẹt qua một chút ý niệm chính tà giao chiến, song, ước số cuồng bạo rất nhanh lại nắm quyền chi phối, anh hiện tại chỉ nghĩ phải phát tiết tất cả phần hận vì bị giam giữ hơn mười năm.

Quay đầu, nhìn Hắc Vũ Sâm vẫn ngủ say, anh hung ác nham hiểm cười, lập tức xâm nhập cảnh mơ của ông ta, quyết định cùng ông ta chơi một trò chơi trong mơ.

Hắc Vũ Sâm không biết mình ở đâu!

Trong không gian mờ ảo là những đồng tiền, ông đứng trong đồng tiền, nhìn số tiền mặt có thể đè chết người này, lại phát giác mình khá là chán ghét những thứ tài phú này.

Ông muốn không phải thứ này.

Như vậy, ông muốn gì?

Quyền lực! Ông muốn là quyền lực!

Ông muốn thành vua có quyền lực tối cao! Ông muốn mỗi người đều nghe lệnh mình, ông muốn nắm giữ sinh mệnh mỗi người.....

Ông từng có sức mạnh như vậy a! Vì sao lại mất chứ?

Không nên như vậy, nếu ông nghiên cứu kĩ cảnh mơ, sẽ lại được hưởng thụ cảm giác ưu việt khi tiến vào cảnh mơ của người khác.

Ông dùng rất nhiều bệnh nhân trong bệnh viện làm vật thí nghiệm, nhưng vì sao không ai có thể giúp ông tìm lại được khả năng ông đã đánh mất?

Thử Tình đâu? Cô là tín đạo trong mộng, có được cô, đem sức mạnh của cô chuyển dời lên người ông, kế hoạch giải mộng của ông sẽ được thực hiện!

Nhưng cô đâu? Chạy đi đâu?

Bỗng nhiên, trong bóng đêm truyền đến tiếng chân rất nhiều người, ông chạy ra khỏi núi tiền, liền thấy những người bị ông giải phẫu, nghiên cứu, thí nghiệm tất cả vọt về phía ông, mỗi một người nếu không phải thiếu đầu gãy cổ, thì toàn thân đầy kim châm, chân què tay gãy.....

Ông sợ tới mức hai chân như nhũn ra, chết đứng tại chỗ.

“Không! Không! Đây là mộng! Đây là mộng! Ta muốn tỉnh lại! Ta muốn tỉnh lại!” Ông Anh càng không ngừng kêu to.

“Ông không tỉnh lại nữa!” Giọng nói của Huyền Dạ Thần Hành chọt đông chọt tây thối qua.

“Là người? Người tạo ra ác mộng này cho ta, đúng hay không?” Hắc Vũ Sâm rống giận.

“Mộng là do ông, nhân vật cùng cảnh tượng đều là ông chọn, ông đừng trách ta, ta chỉ làm cho bọn họ trở nên thật chút mà thôi.” Huyền Dạ Thần Hành cười lạnh, tiếp tục chơi trò trước kia thường chơi nhất.

“Người..... người muốn làm gì?” Hắc Vũ Sâm run giọng hỏi.

“Không phải ông muốn nghiên cứu mộng sao? Vậy trước bắt đầu nghiên cứu từ mộng của mình đi.”

“Cái gì?” Hắc Vũ Sâm phát hiện những người đó đều tới gần ông, hơn nữa trong tay mỗi người đều cầm dao giải phẫu.

“Ha ha ha..... rất thú vị nhỉ?”

“Không! Đừng tới đây! Đừng tới đây — a —” Một cây dao đâm vào bụng Hắc Vũ Sâm, ông đau đến lăn trên mặt đất, chịu sự đau đớn cùng sợ hãi như sắp chết.

“Như thế nào? Rất thật sao?” Huyền Dạ Thần Hành cười khế.

“Cứu mạng a! Cứu mạng a —” Hắc Vũ Sâm lăn qua lăn lại trên đất, không có cách nào trốn khỏi mỗi một dao công kích, ông cảm thấy máu sắp chảy hết, ông sẽ tắt thở.

Bỗng dưng, không thấy những người đó nữa, Hắc Vũ Sâm kinh ngạc thấy trước mắt chỉ còn Huyền Dạ Thần Hành đứng cười lạnh, lập tức cúi đầu nhìn hai tay mình, vết thương đều biến mất, nhưng cảm giác đau đớn vẫn tồn tại.

“Trò chơi này đã xong, lại đến, chúng tôi chơi ở nơi khác.” Huyền Dạ Thần Hành cười kéo ông ta, một tay đẩy lấy anh thối hướng một lỗ hổng.

“A —” Ông ngã vào một cái giường dài, bốn phía đều là máy tính, mỗi một máy tính đều vươn tay dài ra, không ngừng giật điện ông.

“Đây là trò chơi ông thích nhất, từ từ hưởng thụ đi!” Châm thuốc, Huyền Dạ Thần Hành thờ ơ ngoảnh mặt.

Từng dòng điện đánh vào cơ thể, rất giống như muốn sấy khô ông, Hắc Vũ Sâm chịu đựng sự giày vò trước nay chưa từng có, đến cuối cùng ông nhận không được la khóc cầu xin: “Thả ta đi! Thả ta.....”

“Khi ông đối phó người khác có ngừng lại nửa chừng không?”

“Không có.....”

“Như vậy còn có chút khí phách, chịu đựng tiếp đi!”

Dòng điện càng ngày càng mạnh, Hắc Vũ Sâm rốt cục cũng biết cảm giác hồn phách bị hút ra và đau khổ ra sao.

Cơ hồ như qua cả thế kỷ, ông co giật hấp hối trên giường, không còn động đậy.

“Cuối cùng, còn một trò chơi chúng ta cùng chơi.” Huyền Dạ Thần Hành lại xuất hiện, anh nhẹ nhàng trợn mắt hướng về phía Hắc Vũ Sâm nằm mặt quỷ.

“Người..... người còn muốn thế nào?” Hắc Vũ Sâm cảm thấy mình đã chết còn hơn.

“Săn đuổi!”

“Săn đuổi?”

“Đứng, chạy! Tận lực chạy, đừng để ta bắt được, nếu không ta sẽ cho ông một viên đạn tiễn ông xuống địa ngục.” Trong tay Huyền Dạ Thần Hành có thêm một khẩu súng, anh tách một tiếng lên đạn, hướng về phía ông ta âm trầm cười.

“Không! Tôi từ chối chơi tiếp.....” Ông căn bản đứng bất động.

“Ông không có quyền lựa chọn. Chạy!” Huyền Dạ Thần Hành khẽ quát một tiếng, vươn tay chương, dùng linh lực quăng ông ta ra xa năm trăm mét.

Hắc Vũ Sâm ngã nhào, quay đầu hét lớn: “Ta sẽ không để loại người như người hành hạ!”

“Ông cho đây là mộng của ông sao? Tất cả cảnh mơ đều do ông không chế sao?” Huyền Dạ Thần Hành bước chân nhẹ nhàng trầm ổn, chậm rãi tới gần ông ta. “Không! Đây là mộng của ta, ông tiến vào mộng của ta, lại có thể ôn lại khoái cảm ông được đi vào giấc mộng khi còn bé!”

“Cái gì? Đây là mộng của người?” Hắc Vũ Sâm căn bản không nhận ra.

“Đúng vậy!” Viên đạn theo lời anh nói bắn vào vai trái Hắc Vũ Sâm.

“A!” Máu phun ra, Hắc Vũ Sâm nắm được vị tanh và mặn của máu mình, thiếu chút nữa kinh ngạc đến ngất người.

“Chạy mau a! Chậm quá thì chơi không vui đâu, đây cũng không phải là mộng hư ảo nha, trong tay ta là súng thật đạn thật đấy.” Ngậm điều thuốc, Huyền Dạ Thần Hành lạnh lùng châm chọc.

“Ngươi..... ngươi là ác ma!” Hắc Vũ Sâm kéo lê bước chân già nua chạy về phía trước.

“Ta đã sớm nói với ông, thả ta ra phải trả giá đắt.” Anh đi rất chậm, nhưng không khí săn đuổi vẫn rất nặng nề.

Hắc Vũ Sâm rút cuộc cũng chạy không nổi nữa, ông quỳ rạp xuống đất, hai tay ôm mặt, không được thở, máu trên vai trái nhiễm đỏ cả tay, xem ra thế thảm đến cực điểm

“Như thế nào? Mệt mỏi? Hay là bỏ cuộc?” Huyền Dạ Thần Hành từ xa đi tới.

“Mặc kệ ta chạy như thế nào, ngươi cũng không sẽ bỏ qua, ta đây sao phải lãng phí thể lực?” Hắc Vũ Sâm không muốn tiếp tục làm mục tiêu dễ đùa bỡn nữa.

“Ừm, những lời này nghe qua cũng có chút dũng khí! Như vậy, ta sẽ cho ông nghỉ ngơi đủ.” Huyền Dạ Thần Hành giờ súng lên, nhắm ngay mi tâm (điểm giữa hai chân mày) ông ta.

“Dừng tay! Huyền Dạ, anh không thể giết ông ta!” Một giọng nói rất nhỏ trầm tĩnh truyền đến.

“Thư Tĩnh?” Huyền Dạ Thần Hành cả người chấn động, ý thức ôn hòa trong cơ thể vì nghe thấy tiếng của Thư Tĩnh mà trong nháy mắt thoát khỏi.

“Ông ta chết, em cũng không sống nổi.....” Giọng nói của Thư Tĩnh tràn ngập lo lắng.

“Em ở đâu?” Huyền Dạ Thần Hành lớn tiếng kêu to, trong lòng vì muốn gặp cô mà kích động áy náy nhảy loạn.

“Em ở.....” Giọng nói của cô mơ hồ không rõ.

“Thư Tĩnh!” Anh chạy khắp chung quanh, nhưng không gian tối đen vẫn không có bóng dáng cô.

Lúc này, Thư Nhân lén lút đi đến bên người Hắc Vũ Sâm, kéo ông ta, quát khê: “Đi mau!”

Thì ra cô giả tiếng Thư Tĩnh dẫn dắt Huyền Dạ Thần Hành rời đi, thừa cơ cứu Hắc Vũ Sâm.

Huyền Dạ Thần Hành quay đầu thấy Thư Nhân vốn nên bỏ trốn lại xông vào trong mộng anh cứu người, tức giận lại bùng nổ, ước số thô bạo lại một lần nữa nắm đại cục trong tay, anh như sao xẹt xông về phía bọn họ, không chút lưu tình ra tay thống kích.

“Muốn chết!” Anh giận dữ mắng.

Từng luồng ánh sáng hóa thành đao phong bổ về phía Thư Nhân cùng Hắc Vũ Sâm, Thư Nhân hoảng sợ kéo Hắc Vũ Sâm tránh vào một động tối, cô nhin không được hướng Hắc Vũ Sâm oán giận: “Nếu không phải vì giải độc, tôi mới sẽ không trở về cứu ông!”

“Hắn điên rồi! Hắn cũng sẽ không bỏ qua cho cô..... thay vì đơn đả độc đấu, không bằng chúng ta hợp tác.....” Hắc Vũ Sâm hỗn hển nói.

“Hợp tác?” Thư Nhân hừ lạnh.

“Đúng vậy..... Hiện tại duy nhất có thể ngăn cản hắn..... chính là Thư Tĩnh.....” Hắc Vũ Sâm nắm chặt tay cô.

“Ý ông là?”

“Kêu Thư Tĩnh ra!”

“Không! Nó đã biến mất.....” Thư Nhân không muốn thật vất vả mới có được quyền không chế lại giao về tay em mình.

“Cô hẳn là biết..... cô ấy chỉ đang ngủ say..... kỳ thật cô ấy luôn ở trong cô.....”

“Không!” Cô hất tay ông ta, kiên quyết cự tuyệt.

“Chẳng lẽ cô cho là cô đối phó được Huyền Dạ Thần Hành?” Hắc Vũ Sâm che vết thương khuyên bảo.

“Cho dù Thư Tĩnh đi ra cũng không ngăn được anh ta, anh ta nói, ngay cả Thư Tĩnh anh ta cũng giết!” Thư Nhân nói xong không khỏi run lên. Huyền Dạ Thần Hành được cô thả ra là tên ma vương tàn khốc.....

“Không! Hắn là một mặt khác của Huyền Dạ Thần Hành, nếu Thư Tĩnh ra, nhất định có thể khiến cho Huyền Dạ Thần Hành kia thức tỉnh, đến lúc đó hẳn phải đối phó với bản thân, ta có thời gian thoát khỏi nơi này, nghĩ cách đối phó hắn.....”

Thư Nhân không hé răng, cô cân nhắc tình hình, nói thật, lúc này Huyền Dạ Thần Hành vừa nghe tiếng Thư Tình quả thật trong chớp mắt đã biến trở về dáng vẻ trước kia, đó không phải biểu thị Thư Tình đối với anh vẫn có sức ảnh hưởng sao?

Suy nghĩ của cô bị Huyền Dạ Thần Hành đột nhiên xuất hiện cắt ngang, cô thấy ánh mắt dữ tợn ngoan độc của anh, sợ hãi trốn ra phía sau, chen chúc với Hắc Vũ Sâm.

“Trò chơi đã xong, hai con chuột các người, tính nhẩn nại của ta đã hết!” Anh giờ sừng lên, nhắm ngay đầu Thư Nhân, cười lạnh nói.

Bị đạn bắn xuyên thấu qua như vậy, cô khẳng định hồn phi phách tán! Thư Nhân sợ tới mức không ngừng phát run, cô cũng không rảnh nghĩ lại, đột nhiên lớn tiếng la hét: “Tình! Cứu chị! Tình—”

Thư Tình trong cơ thể cô bị đánh thức! Tâm trạng nao núng sợ hãi của Thư Nhân khiến cô có không gian tỉnh lại, cô bỗng nhiên mở mắt ra, ý thức trong chớp mắt đã thay thế Thư Nhân, hai người trao đổi vị trí, Thư Tình rốt cục từ trong ngủ đông sống lại!

Nhưng cô vụn vụn không nghĩ tới, thứ đầu tiên cô nhìn thấy, chính là Huyền Dạ Thần Hành cầm súng nhắm vào cô!

“Huyền Dạ?” Kinh ngạc nhồi vào lòng cô thay thế cho sự hỗn độn, cô nhìn chằm chằm về mặt tà khí của anh, nhịn không được kinh hô.

“Lại đóng kịch? Cô cho là cô giả trang Thư Tình ta sẽ bỏ qua cho cô?” Huyền Dạ Thần Hành châm biếm.

“Anh..... anh không phải Huyền Dạ.....” Điểm ấy so với nhìn thấy anh càng khiến cô giật mình hơn.

Anh nhú mày, trừng cô. “Sao lại ngạc nhiên như vậy? Không phải cô thả ta ra sao?”

Thư Tình mắt hạnh mở thật lớn, thì ra đây là một mặt khác của Huyền Dạ Thần Hành, một bản thân khác mà anh sợ hãi nhất!

“Anh chính là căn nguyên làm cho Huyền Dạ thống khổ!” Cô nhẹ nhàng nói, nhưng lại cảm thấy đau lòng.

“Cô đang nói cái gì?” Anh cả giận nói.

“Chính cùng tà, thiện cùng ác, anh bị vây khốn trong đó không ra được..... cho nên anh mới không dám yêu em sao?” Cô rung rung vành mắt nhìn anh, trên mặt tất cả đều là thương yêu cùng thấu hiểu.

Cô ta..... cô ta thật sự là Thư Tình! Cô gái mà cái tên giả nhân giả nghĩa trong cơ thể kia yêu thương? Huyền Dạ Thần Hành trong lòng chấn động.

“Đây là mộng của anh?” Thư Tình nhìn Hắc Vũ Sâm té trên mặt đất, lại nhìn cảnh sắc chung quanh, hiểu được cô đang ở trong cảnh mơ của Huyền Dạ Thần Hành.

“Đúng vậy, lần đầu tiên ta để người khác tiến vào mộng mình, nhưng ta tuyệt không cho các người sống sót ra ngoài.” Anh hoàn hồn, âm trầm nói.

“Không, em đã tới, Huyền Dạ từng đưa em vào.” Cô nhìn thẳng anh, không ngại cây súng trong tay anh.

“Cái gì?” Cái kia tên đồng ý cho cô gái này tiến vào?

“Chỉ là lần đó em không gặp anh, đại khái là anh ấy sợ em thấy một mặt khác của anh ấy!”

Cô nhìn ngây thơ trong sáng, cùng Thư Nhân hoàn toàn tương phản, hơn nữa đôi mắt như gương kia, dưới cái nhìn đó không ai có thể giấu diếm điều gì.

“Hừ! Ta mặc kệ hán yêu ai, nếu hiện tại do ta nắm quyền, hán sẽ không xuất hiện, ai sống ai chết đều do ta quyết định.” Anh đè nén một tia hảo cảm vừa nảy lên đối với cô.

“Anh muốn giết em sao?” Cô bình tĩnh hỏi.

“Chẳng lẽ cô nghĩ rằng ta sẽ không xuống tay được?” Anh cười lạnh.

“Trước khi chết có thể cho em gặp Huyền Dạ một lần cuối cùng hay không?” Nước mắt lăn trên má, cô rất muốn tiến vào vòng ôm ấm áp của Huyền Dạ Thần Hành.

“Muốn dùng loại quỷ kế này gọi hán ra? Hừ! Ta mới không dễ dàng mắc mưu!” Anh hừ mạnh một tiếng.

“Em chỉ là rất muốn gặp anh ấy.....”

“Đủ rồi, giết cô, có lẽ sẽ kích thích hán ra mặt giao thủ với ta, ta đã sớm muốn cùng hán quyết đấu một trận!”

“Đừng đánh nhau nữa! Anh chính là anh ấy! Hai người vốn chỉ là một, vì sao lại muốn tự giết lẫn nhau? Mỗi người đều có rất nhiều gương mặt, nhận ra chỗ thiếu sót trong nhân cách của mình thật sự khó như vậy sao?” Cô đau lòng kêu lên.

“Câm miệng! Cô biết cái gì?” Anh kêu to, tay vung lên trừng cô, nhưng mà..... cô súng thủy chung không bóp được.

Cô..... cô đáng chết! Cô thật sự đáng chết! Nhưng vì sao anh không giết được cô? Vì sao?

Huyền Dạ Thần Hành đối với hành vi của mình cảm thấy khó hiểu, anh cùng một ‘mình’ khác hẳn là không giống nhau, anh sẽ không giống hẳn đa tình như vậy, mềm lòng như vậy, anh vốn tàn bạo bất nhân a.....

Hắc Vũ Sâm bên cạnh thấy anh do dự, đột nhiên nhắt lên một hòn đá lớn, đập mạnh vào gáy Thư Tĩnh.

“A!” Thư Tĩnh đau đến ngã về trước, máu chảy thành dòng.

Cô bị thương kích thích Huyền Dạ Thần Hành, hai nhân cách đồng thời hô to: “Thư Tĩnh!”

Hắc Vũ Sâm thừa dịp anh tâm hoảng ý loạn, chạy vào trong bóng đêm.

Huyền Dạ Thần Hành một phen thành hai, thiện cùng ác phân biệt nâng Thư Tĩnh dậy, người thiện đẩy người ác, “Buông cô ấy ra!”

Người ác tức giận trách mắng: “Cuối cùng ngươi cũng ra! Tên nhát gan!”

“Tĩnh! Tĩnh! Em không sao chứ?” Anh không để ý tới một ‘mình’ khác khiêu khích, ôm lấy Thư Tĩnh máu chảy không ngừng, lo lắng cơ hồ điên cuồng.

“Quay đầu lại! Ta muốn cùng ngươi quyết đấu một lần nữa!” Anh thô bạo nổi giận ra chiến thư.

“Tôi không quan tâm tới anh, còn kéo dài, Tĩnh sẽ chết trong mộng.....” Anh ôm lấy cô định rời đi.

“Ta sẽ không cho ngươi chạy thoát, ngươi giam ta hơn mười năm, vứt bỏ ta, chán ghét ta, ngươi cho là như vậy có thể bỏ được ta sao? Thật buồn cười! Nói cho ngươi biết, vô luận ngươi phân rõ giới tuyến như thế nào, ta vẫn là ngươi!” Huyền Dạ Thần Hành thô bạo cao giọng nói.

“Tôi không thời gian cùng anh bàn vấn đề này, anh có cho tôi đi hay không?” Anh cả giận nói.

“Không cho!”

“Anh.....”

Một bóng người cao lớn hoàn toàn giống anh bỗng vọt tới trước mặt anh, thân thủ mau lẹ gọn gàng hoàn toàn tương xứng với anh.

Anh bị buộc phải buông Thư Tĩnh, cùng chính mình đánh nhau.

Hai người anh tới tôi đi, chiêu chiêu đều là chiêu thức trí mạng, linh lực bằng nhau, suy nghĩ giống nhau, đánh nhau liên tục đặc biệt kịch liệt.

“Đừng đánh..... em van hai người..... đừng đánh nữa.....” Thư Tĩnh thấy bọn họ giao thủ, đau lòng la.

Rõ ràng là cùng một người, vì sao lại không buông tha cho bản thân?

Một hồi trời long đất lở, cảnh mơ vụn vụn biến hình, Hắc Vũ Sâm chờ cơ hội này, từ đường biên giữa cảnh mơ chạy ra, ông phải về cơ thể mình, ông muốn dùng mấy tính đem ba người này, không, là sóng não bốn người đều hút vào, chuyển hoá thành ông, như vậy ông không cần Thư Tĩnh cũng có thể mở tín đạo, đến lúc đó, ông có thể giống bọn họ tự do ra vào cảnh mơ.

Huyền Dạ Thần Hành đang đánh quyết liệt không rảnh chú ý đến động tĩnh của Hắc Vũ Sâm, anh không ngừng cùng chính mình đánh nhau, nhưng hai người sức mạnh ngang nhau có đánh thế nào cũng chỉ tiêu hao thể lực bản thân mà thôi.

Thư Tĩnh rút cuộc không thể ngồi xem, cô cố dùng sức lực toàn thân, ngay lúc bọn họ đánh ra một chiêu rất mạnh, vọt tới giữa họ, hô to: “Dừng tay!”

Hai luồng linh lực mạnh mẽ trút vào thân hình mảnh mai của cô, cô ói ra một búng máu to, rồi ngã xuống.

“Tĩnh!”

“Thư Tĩnh!”

Hai Huyền Dạ Thần Hành kinh ngạc lao về trước, trước khi cô ngã trên đất liền ôm lấy cô.

“Tĩnh! Em.....” Một người sợ tới mức ruột gan lộn nhào.

“Em là đồ ngốc!” Một người cả kinh mặt không còn chút máu.

“Đừng..... đừng đánh nữa.....”, Huyền Dạ..... em yêu anh..... mặc kệ anh..... tốt..... hay xấu..... thiện hay ác..... ưu điểm..... khuyết điểm..... chỉ cần là anh..... tất cả..... đều là..... đều là bảo bối..... em yêu..... khụ khụ.....” Cô nói xong lại phun ra một đống máu tươi.

Huyền Dạ Thần Hành kinh sợ.

Những lời này giống ánh mặt trời chiếu vào nội tâm hoang vu của anh, cảnh mơ u ám dần dần sáng lên.

Cô nói cô yêu tất cả của anh! Yêu mỗi một nhân cách tốt hoặc xấu của anh!

“Tình!” Anh nâng mặt cô, nước mắt cảm động rơi xuống.

Một Huyền Dạ Thần Hành khác ở phía sau anh về mặt từ thô bạo chuyển thành ôn hòa, dần dần rũ hai vai. Có những lời này của cô, là đủ rồi!

Nhiều năm như vậy, anh muốn đơn giản là được khoan dung, thông cảm, và được yêu.

“Em..... yêu anh!” Có thể là cô hoa mắt, hai Huyền Dạ Thần Hành trước mặt cô bỗng nhiên chậm rãi hợp lại, cuối cùng dung hòa thành một hình người hoàn chỉnh.

“Em đã cứu anh!” Anh ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô.

Thấp thỏm trong lòng Thư Tình cuối cùng cũng buông xuống, cô không còn khí lực chống đỡ, vì thế ở trong lòng Huyền Dạ Thần Hành mất đi tri giác.

“Tình? Tình, em tỉnh lại! Tình! Tình—”

Một tiếng gầm điên cuồng làm vỡ nát toàn bộ thế giới trong mơ, anh ngẩng đầu hét to như kháng nghị với ông trời, vừa mới tìm về chính mình, liền mất đi người yêu thương, cái giá phải trả này thật quá tàn khốc!

Bạn đang đọc truyện *Mộng Cảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Sau khi Hắc Vũ Sâm trở lại thể xác mới phát hiện vết thương trong mộng tất cả đều là thật, vai trái ông mặc dù không có vết thương, nhưng trong cơ thể đang chảy máu, cả người bầm tím đau đớn, nhớ lại khủng bố trải qua trong mộng, anh liền đối Huyền Dạ Thần Hành người này nhân cảm thấy kinh sợ trước nay từng chưa có.

Mình tuyệt không thể để hấn ra khỏi cảnh mơ, trước khi ý thức của hấn trở lại mình phải thu thập hấn mới được!

Cơ thể Huyền Dạ Thần Hành vẫn còn trong phòng nghiên cứu, ông thở hổn hển chuyển anh lên giường, đội mũ sắt có liên kết với máy tính, sau đó bắt đầu gõ nhập trình tự, ý đồ đưa ý thức anh vào máy tính.

Nhưng mà, ngay lúc máy tính đang chuẩn bị chấp hành, Huyền Dạ Thần Hành đã tỉnh lại, anh mở to mắt, nhìn Hắc Vũ Sâm liếc mình gõ bàn phím, khoe miệng ním thành một đường lãnh khốc.

Lão khốn kiếp này sau khi làm Thư Tình bị thương còn muốn tác quái?

Anh chậm rãi ngồi dậy, tháo nón sắt xuống, lén lút đến gần ông ta, thỉnh thoảng đem mũ sắt đội lên đầu ông ta.

“A! Người.....” Hắc Vũ Sâm kinh hãi quay đầu, vội vàng muốn lấy mũ sắt xuống, thật không may máy tính đã tiến hành chương trình cài đặt, ông chỉ cảm thấy một sức mạnh hút mình ra khỏi đỉnh đầu, đau đến cả người ông chấn động, không ngừng run rẩy, cuối cùng ý thức của chính ông đã bị hút ra, đưa vào trong máy tính, thân thể xụi lơ thành một đám.

Đây là chuyện gì? Thả ta ra ngoài! Thả ta ra ngoài! Hắc Vũ Sâm trong máy tính giãy dụa la to, nhưng không ai nghe thấy.

Từ nay về sau, ông chỉ có thể vĩnh viễn ở cùng cái máy tính mà mình yêu thích.

“Hừ! Tự làm tự chịu!” Huyền Dạ Thần Hành hừ lạnh một tiếng, lập tức ra khỏi phòng nghiên cứu.

Trước khi Thư Tình tắt thở trong mộng anh phải tìm được cơ thể cô, Thư Nhân không biết đã đi vào trong mơ từ nơi nào, cô đem thân thể của cô ấy để ở đâu?

Nếu Thư Tình cứ như vậy mà chết đi trong mộng của anh, anh vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho bản thân!

Chạy khắp nơi hồi lâu, cuối cùng anh cũng tìm thấy cô ở sao song từ.

Sắc mặt cô trắng bệch gục dưới bức “Mộng kính” cô tự tay vẽ, anh ôm lấy cô, đem cô đặt lên sofa, dùng linh lực từ cảnh mơ của anh kéo cô về cơ

thể, nhưng qua một lúc lâu, cô vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, ngược lại toàn thân càng thêm lạnh như băng.

“Tỉnh! Xin em tỉnh lại! Xin em!” Anh liều mình hôn môi cùng mắt lạnh như băng của cô, chỉ mong cô cố chịu đựng.

Lại qua mười phút, Huyền Dạ Thần Hành rốt cuộc chờ không được nữa, anh ôm lấy thân thể cô, chạy về câu lạc bộ linh lực.

Mọi người ở câu lạc bộ linh lực bị bộ dạng thất hồn lạc phách của Huyền Dạ Thần Hành làm hoảng sợ, ngay cả quản lý cũng kinh ngạc phát hiện anh trở nên không giống trước.

“Cô ấy sắp chết, có cách nào cứu cô ấy không?” Anh thẳng tắp ôm thân thể cô đi vào cửa lớn, tóc tai hỗn độn, sắc mặt ảm đạm, quần áo không chỉnh, trong hơi thở cuồng dã có sự suy sụp và thống khổ làm người ta tan nát cõi lòng.

“Cô ấy là Thư Tĩnh?” Tước Lợi Nhi khiếp sợ nhìn cô gái tuyệt mỹ cơ hồ đã chết trên tay anh.

“Cứu cô ấy! Quản lý, cho dù muốn tôi lại một lần nữa nhận cách phân liệt tôi cũng cam nguyện!” Anh lẳng lặng nói, trên mặt thể hiện rõ là một người đàn ông vì cứu người mình yêu mà có thể từ bỏ tất cả.

“Huyền Dạ!” Lôi Xiết đối mặt người đồng bọn vừa quen thuộc lại xa lạ này bỗng nhiên không biết nên an ủi anh như thế nào.

“Theo tôi lên lầu.” Quản lý nói xong đi lên lầu hai.

Anh ôm Thư Tĩnh đi theo phía sau ông, không hề chú ý tới ánh mắt của những người khác.

“Đó..... đó là Huyền Dạ sao?” Tước Lợi Nhi thì thầm hỏi. Lần đầu tiên cô thấy đáng về anh biểu lộ chân tình.

“Đúng vậy, đó mới là anh ta thật sự.” Lôi Xiết thờ ơ một hơi, rất muốn biết anh làm như thế nào để sửa được vết nứt trong lòng mình.

“Ừm, Huyền Dạ này thoát nhìn thuận mắt hơn.” Cừu Liệt nhướng mày, anh đối với Huyền Dạ Thần Hành luôn che dấu mình trước kia rất không có hảo cảm.

“Xem ra anh ấy vô cùng lo lắng cho Thư Tĩnh.....” Tước Lợi Nhi xoa xoa tay.

“Nếu Thư Tĩnh không sống được, anh ta có thể biến dạng hay không?” Cừu Liệt lo lắng hỏi.

“Không biết, có điều, tôi có thể khẳng định nếu Thư Tĩnh chết, mọi người chúng ta tuyệt đối sẽ không dễ chịu.” Lôi Xiết có thể đoán được Huyền Dạ Thần Hành hiện tại nổi bão mạnh đến thế nào.

“Đi lên xem đi!” Tước Lợi Nhi dùng niệm động lực lên lầu hai.

Trong phòng bệnh, quản lý nhìn Thư Tĩnh trên người không có vết thương nào, trầm giọng nói: “Độc cô ấy trúng không khó giải, nhưng cô ấy ở trong mộng bị thương, phải vào cảnh mơ mới có thể cứu cô ấy, đưa tôi vào trong mộng cô ấy.”

Huyền Dạ Thần Hành khẽ gật đầu, nhắm mắt.

Đường vào cảnh mơ mờ ra, bọn họ vào cảnh mơ của Thư Tĩnh, trong mộng cô đang ngã vào vũng máu, chỉ còn một hơi cuối cùng.

“Tỉnh!” Huyền Dạ Thần Hành bị vũng máu lớn kia làm sợ tới mức thở dốc vì kinh ngạc.

“Vận dụng sức mạnh của cậu, tôi cần một căn phòng bệnh.” Quản lý thấp giọng nói.

“Được.” Huyền Dạ Thần Hành ngưng thần tụ khí, dưới ý niệm của anh, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một căn phòng bệnh, các loại dụng cụ y được đều đầy đủ.

Thư Tĩnh cũng đã được chuyển qua giường bệnh sạch sẽ.

Quản lý kiểm tra đầu cô, thấp giọng nói: “Đầu cô ấy đã bị va chạm nghiêm trọng, trong lồng ngực phổi bị tổn thương nặng, tất cả đều xuất huyết, muốn cứu sống quá khó khăn.”

“Đều tại tôi! Nếu không phải tôi khăng khăng đánh nhau với bản thân, không nghe cô ấy khuyên, cũng sẽ không lỡ tay làm cô ấy bị thương!” Anh đau đớn bóp trán.

“Cậu phải chuẩn bị tâm lý, Huyền Dạ, trong linh hồn của cô ấy có hai cô gái, người tỉnh lại không nhất định sẽ là Thư Tĩnh của cậu.” Quản lý nhìn anh, cảnh báo trước.

“Cái gì?” Anh ngẩn ngơ.

“Trong hồn phách của cô ấy tồn tại Thư Tĩnh và một cô gái khác, cuối cùng là người nào sống sót tôi không thể đoán trước.” Quản lý đầy đầy gọng kính tròn, nghiêm túc nói.

“Ý ông là, người tỉnh lại có thể là Thư Nhân?” Anh mở to mắt, căn bản đã quên Hắc Vũ Sâm dung hợp ý thức hai người bọn họ lại với nhau.

“Đúng vậy.”

Ông trời! Đây là sao chứ? Đánh cược à?

Vạn nhất tỉnh lại là Thư Nhân, vậy không phải có nghĩa là Thư Tĩnh đã chết?

Huyền Dạ Thần Hành bỗng cảm thấy như mình đang đứng trên vực sâu, không biết sau khi nhảy xuống là nước lạnh như băng, hay nóng như lửa!

“Như vậy, cậu vẫn muốn cứu cô ấy chứ?” Quản lý hỏi.

“Đúng vậy.....” Vì hai phần có một phần hy vọng, dù sao anh cũng phải thử thời vận.

“Vậy cậu ra ngoài chờ.”

Vì thế quản lý ra tay trị liệu cho Thư Tĩnh, Huyền Dạ Thần Hành ở ngoài phòng bệnh không ngừng kêu gọi ý thức của Thư Tĩnh, chờ đợi làm cho thời gian trở nên dài lâu, anh cơ hồ đã nghĩ đến giải phẫu vĩnh viễn cũng không chấm dứt.

Không biết qua bao lâu, quản lý đi ra, nói với anh: “Hiện tại chỉ có chờ đợi.”

Chấm dứt công việc trị liệu trong mộng, Huyền Dạ Thần Hành mang theo quản lý trở lại thế giới thật, Sắc mặt Thư Tĩnh vẫn tái nhợt đến đáng sợ.

“Thế nào?” Tước Lợi Nhi giữ chặt tay anh hỏi.

“Không biết, phải xem ý chí của cô ấy.” Anh u ám nói.

Nếu ông trời có mắt, hãy cho Thư Tĩnh thiện lương tỉnh lại đi! Anh cầu nguyện trong lòng.

Bắt đầu từ hôm đó, mỗi ngày Huyền Dạ Thần Hành đều chờ đợi ở lầu hai câu lạc bộ linh lực, anh cũng giống như lúc trước hút thuốc, uống rượu, duy nhất không giống là vẻ mặt cùng thần thái của anh.

Anh không còn dằn vặt về thân nhân nữa, trong ánh mắt thâm trầm đầy chờ mong và thống khổ, khóe miệng không còn luôn nở nụ cười nhạt dối trá, tình cảm khắc cốt ghi tâm khiến anh thay da đổi thịt, thành một người đàn ông sâu sắc.

Cừ Liệt là người cao hứng nhất trước sự thay đổi của Huyền Dạ, anh từ trước đến nay luôn thẳng tính, đối với hành vi quanh co lòng vòng trước kia của Huyền Dạ Thần Hành thật sự rất khinh thường, bởi vậy thấy anh ấy không còn tự phong bế tâm trí anh là người vui nhất.

“Hắc, thì ra anh chân chính so với trước kia có cá tính hơn.” Anh đi đến bên cạnh Huyền Dạ Thần Hành ba ngày nay tay không rời điều thuốc.

“Phải không?” Anh lạnh lùng liếc cậu ta một cái.

“Đúng vậy! Trước kia cho dù anh tâm tình không tốt cũng cố ý giả vờ cười meo meo, nhìn thật làm cho người ta tức giận.” Nói ngắn lại, Huyền Dạ Thần Hành trước kia giỏi nhất là làm bộ làm tịch.

“Thì ra cậu chú ý tới tôi như vậy.” Anh lại uống thêm một ly rượu.

“Ai chú ý anh?” Cừ Liệt kêu to.

“Bằng không, chuyển biến của tôi sao cậu lại thấy rõ như thế?” Anh cười lạnh xoay người hướng anh.

“Đó là bởi vì tôi cảm thấy anh sớm nên tháo gỡ rào chắn trong lòng xuống, như vậy mọi người mới tính là bạn bè.”

“Tôi chưa từng nói cậu là bạn tôi!”

“Cái gì?” Lời này có chút quá đáng nha!

“Còn tôi, hiện tại nhìn cậu vẫn không quá thuận mắt, cậu có thể nghĩ ra cách nào làm cho bản thân thay đổi hay không, đỡ khiến tôi ngứa tay nhện không được.....” Anh vuốt ve nắm tay, khóe miệng cong lên.

“Nhịn không được thì sao?” Cừ Liệt trừng mắt đến gần.

“Nhịn không được đâm vào khuôn mặt tuấn mỹ của cậu một cái!” Anh nói xong đột nhiên nhéo nhéo hai má Cừ Liệt, bắt nạt mười phần.

“Mẹ nó! Anh.....” Cừ Liệt sao có thể chịu được loại trêu chọc này, tức giận đến muốn tiến lên cùng anh ta làm một trận, Tước Lợi Nhi nhanh tay lẹ mắt kéo anh lại.

“Đừng xúc động, Cừ Liệt, hiện tại anh ấy tâm tình không tốt, anh đừng chọc anh ấy.” Cô nhắc nhở anh.

“Anh chọc anh ta?” Lòng mày Cừ Liệt sắp cháy tới nơi.

“Anh ấy không phải là Huyền Dạ lúc trước, hiện tại anh ấy nghĩ gì làm đó, không kiêng dè điều gì.” Tước Lợi Nhi thật không hiểu nên cao hứng hay là bi ai, cá tính Huyền Dạ hiện tại càng dễ cùng Cừ Liệt xung đột.

“Nhóc con, cậu cho là bây giờ cậu còn đánh thắng tôi sao?” Huyền Dạ Thần Hành ngạo nghễ quét qua cậu ta, mang theo nụ cười nhạt kiêu căng ra khỏi tổng bộ.

“Này này, tôi thu hồi lời đã nói, hiện tại tôi cũng nhìn anh không vừa mắt.” Cừ Liệt bức mình tuyên bố.

Tước Lợi Nhi cùng Lôi Xiết nhìn nhau, không nói gì lác đầu.

Huyền Dạ Thần Hành tới đến phòng bệnh, ngồi xuống bên giường Thư Tĩnh, nhìn thân thể cô vẫn như cũ không chút khôi sức, tâm lại rơi xuống càng sâu.

Ba ngày, nhịp tim cùng huyết áp của cô đều bình thường, nhưng vẫn bất tỉnh, trong mộng cô cũng lâm vào hôn mê, anh vào đó kêu rất nhiều lần cô cũng không phản ứng.

“Em muốn ngủ tới khi nào mới chịu tỉnh lại? Tĩnh, muốn anh chờ đến bạc đầu sao? Trăm ngàn lần đừng bại bởi Thư Nhân! Anh chờ nói cho em biết anh yêu em.” Nắm tay cô khê hôn, lòng anh đau đớn.

Là cô lấp đầy khe hở trong tâm linh anh, cô làm cho nhân cách phân liệt hơn mười năm của anh lại một lần nữa trở thành đầy đủ, nhưng anh đã báo đáp cô như thế nào?

Ngoại trừ tổn thương lòng cô, đã thương người cô, anh không cho cô được thứ gì cả!

Nếu lúc trước anh dám mở miệng nói yêu cô thì tốt rồi, ít nhất cô sẽ biết lòng anh, nhưng hiện tại. hiện tại có phải hay không đã quá muộn?

Nhắm mắt lại, anh nắm chặt tay cô, đắm chìm trong bi ai nồng đậm.

Bỗng dưng, tay cô khê co, anh mở mắt, ngơ ngác nhìn mi mắt cô hơi động dậy, nhìn kỳ tích xảy ra trước mặt anh.

Cô tỉnh!

Ước chừng có vài phút anh nói không nên lời, tim đập quá mức kịch liệt, thế cho nên lồng ngực không có bao nhiêu khe hở cho anh thở.

Quá độ hưng phấn làm anh đã quên nghĩ lại cô đến tột cùng là Thư Nhân hay là Thư Tĩnh.

“Huyền Dạ.....” Cô mới muốn mở miệng, đã bị đau đớn ở gáy cùng ngực truyền đến làm cho im miệng.

“Đừng nhúc nhích! Đừng nói gì hết, tỉnh lại là tốt rồi! Chỉ cần em còn sống là tốt rồi.” Huyền Dạ Thần Hành kích động đem mặt vui vào lòng bàn tay mềm mại của cô, cao hứng nói không nên lời.

“Anh..... làm sao vậy?” Cô nghi hoặc nhìn anh.

“Anh chỉ là rất vui sướng, cô tỉnh, em không có việc gì..... em.....” Anh ngược mặt lên, thâm tình nhìn cô, nhưng lại ngoài ý muốn thấy vẻ thờ ơ trên mặt cô.

“Không nghĩ tới khi nhìn thấy tôi anh lại vui sướng như vậy, Huyền Dạ!” Cô nở nụ cười, lấy nụ cười chiêu bài đặc hữu của Thư Nhân hưởng ứng sự kinh ngạc của anh.

Huyền Dạ Thần Hành cảm thấy máu vừa mới sôi trào trong nháy mắt đã phục hồi, hơn nữa còn đóng băng.

Thư Nhân! Cô là Thư Nhân! Không phải Thư Tĩnh của anh!

Một chút hoang mang chiếm lấy đầu anh, anh khiếp sợ đứng lên, đồng thời tỉ mỉ quan sát cô.

“Rất thất vọng à? Một kích linh lực của anh Thư Tĩnh đã chịu hết 80%, nó không còn khí lực sống lại gặp anh đâu, đành phải để tôi thay thế.” Thư Nhân lặng lẽ nằm, nhưng lời nói ra lại như dao sắc đâm vào người.

“Vi sao người sống là cô? Vi sao tỉnh lại không phải Thư Tĩnh? Vi sao?” Huyền Dạ Thần Hành khó có thể chấp nhận kết quả như vậy, hai tay anh nắm tóc, lui về sau tựa vào tường.

Quản lý cùng mọi người đều nghe tiếng mà đến, thấy cô tỉnh lại, Tước Lợi Nhi là người đầu tiên hoan hô.

“Thư Tĩnh, cô tỉnh rồi? Thật tốt quá, Huyền Dạ đã canh giữ bên người cô ba ngày ba đêm đó!”

“Tôi là Thư Nhân, không phải Thư Tĩnh, các người là ai?” Thư Nhân hí hóp mắt, vẻ mặt địch ý.

“Thư Nhân?..... Cô không phải Thư Tĩnh?” Tước Lợi Nhi kinh hãi nhìn Huyền Dạ Thần Hành tuyệt vọng. Đã xảy ra chuyện gì?

“Thư Tĩnh vĩnh viễn không ra được, tôi chỉ cố mà sống sót thôi.” Thư Nhân giảo hoạt cười cười.

“Thì ra người chị thắng.” Quản lý có chút đăm chiêu nhìn cô một cái.

“Người mạnh sống, kẻ yếu chết, đây là đạo lý tự nhiên của trời đất.” Thư Nhân nhướn mi.

“Cô trộm thân thể Thư Tĩnh, còn muốn sống sót?” Huyền Dạ Thần Hành lạnh lẽo nói.

“Hừ? Ai bảo Thư Tĩnh quá yếu? Cũng không biết là người nào nhân cách phân liệt làm nó bị thương.” Thư Nhân phản kích.

“Cô.....” Huyền Dạ Thần Hành thiếu chút nữa không chế không được muốn bóp chết cô.

“Các người rất âm ỹ, ra ngoài hết đi, tôi muốn nghỉ ngơi.” Cô hạ lệnh trực khách, mặt quay vào tường.

Huyền Dạ Thần Hành tâm tình tồi tệ cơ hồ muốn giết người, anh phần nộ xoay người ra khỏi phòng bệnh, lao ra ngoài câu lạc bộ linh lực, thống khổ ngã ngổ ở cửa hiên trước cầu thang.

Vì sao là Thư Nhân?

Ông trời! Vì sao người sống không phải Thư Tĩnh của anh?

Anh chôn mặt vào trong lòng bàn tay, nhìn bóng tối nuốt chửng anh.....

Lệ từ khóe mắt Thư Tĩnh chảy xuống, mọi người đều đi rồi, cô đã sớm im lặng rơi lệ đầy mặt, nhưng chuyện này liên quan đến an nguy của tất cả mọi người trong cảnh mơ, cũng là ván cược cuối cùng giữa chị em các cô, bất luận như thế nào cô cũng phải thắng, nếu không Thư Nhân sẽ phá hư cửa nôi liên giữa mộng cùng thế giới thật, làm cho hai thế giới lẫn lộn vụn vẹo.

Trước khi chưa tỉnh lại, hồn phách của cô đều ở cùng Thư Nhân, các cô bị đánh đều vô cùng suy yếu, linh lực lúc Huyền Dạ Thần Hành cùng một anh khác đánh nhau đã khiến Thư Nhân bị thương còn nặng hơn cô, ý thức của cô ấy cơ hồ tan thành bụi, dưới công kích mạnh mẽ kia hóa thành hư ảo.

“Nhân!” Cho dù cô đối với Thư Nhân vô cùng bất mãn, nhưng cô ấy dù sao cũng là chị cô, hai người sống cùng một thể xác chín năm, thấy cô ấy bị thương nặng như vậy cô cũng không vui vẻ gì.

“Tĩnh, tao thấy lúc này tao xong đời rồi.” Thư Nhân vô lực cười cười.

“Chị đừng nói gì, giữ lại chút sức.....” Cô khổ sở nói.

“Giữ lại khí lực làm gì? Lại cùng mày tranh sao?” Cô hừ lạnh một tiếng.

“Em cũng không thích chúng ta đánh nhau, Nhân, đó là việc không có ý nghĩa.....” Cô lắc đầu.

“Phải, mày tốt bụng, mày chính trực, còn tao không biết tốt xấu, chiếm tiện nghi còn khoe mẽ..... tao liên tiếp muốn dồn mày vào chỗ chết để thay thế mày, nhưng mày vẫn như cũ không coi ý xấu của tao vào mắt..... mày à, thật sự là đồ ngốc từ đầu đến cuối!”

“Em vẫn hy vọng chúng ta có thể chung sống hòa bình.....” Đây là ước nguyện ban đầu của Thư Tĩnh.

“Một thân thể, hai linh hồn, như vậy còn có thể chung sống hòa bình? Mày quá ngây thơ rồi, tao là người có ham muốn chiếm giữ mạnh mẽ, tao không có lòng dạ rộng rãi như mày.....”

“Nhân.....”

“Nhưng xem tao tranh kết quả đã được gì nào?” Thư Nhân tự giễu nở nụ cười. “Tao nghĩ mình đã đủ mạnh, tưởng rằng đối phó loại người yếu đuối như mày tuyệt không thất bại, ai biết cuối cùng ngay cả một người đàn ông cũng tranh không lại mày!”

“Em không có đoạt người đàn ông của chị! Em.....” Cô vội vàng biện giải.

“Tao biết, mày yêu Huyền Dạ Thần Hành là tại tao, là tao đưa anh ấy đến trước mặt mày, không phải sao?” Nhưng cô hoàn toàn không đoán được anh sẽ lựa chọn Tĩnh!

“Chị..... cũng yêu Huyền Dạ?” Thư Tĩnh giật mình, cô nghĩ Thư Nhân chỉ là chơi đùa.....

“Anh ấy hấp dẫn như vậy, tao thấy không có người phụ nữ nào không thương anh ta, nhưng mà, muốn khiến anh ấy động tâm thật không dễ dàng..... Mà mày lại làm cho anh bày tỏ chân tình..... mày thật lợi hại, Tĩnh, tao vẫn xem nhẹ mày.”

“Em không dùng thủ đoạn gì cả, em chỉ là.”

“Đừng giải thích, tình cảnh của mày cùng anh ấy trùng hợp tương tự, hai người hấp dẫn nhau là tự nhiên thôi, nhưng mày đừng nghĩ tình cảm của đàn ông sẽ vì thế mà trung thành, tình yêu đối với bọn họ mà nói tựa như ba bữa cơm, không ăn sẽ đói, hơn nữa thức ăn phải luôn thay đổi, trong khoảng thời gian này anh ấy có thể thích bất cứ thứ gì, sau đó không lâu lại mê món Pháp, đừng bao giờ tin tưởng bọn họ vĩnh viễn chỉ ăn một món.”

“Chị muốn nói gì? Nhàn.” Cô nghe rất mơ hồ.

“Tao muốn nói, tao không tin Huyền Dạ Thần Hành sẽ vĩnh viễn yêu mày, trừ phi mày có thể chứng minh.”

“Chứng minh?”

“Chứng minh trong lòng anh ta thật sự chỉ có mày.”

“Chị muốn em chứng minh như thế nào?”

“Có dám cá cược với tao không?” Cô ta suy nghĩ sâu xa hỏi.

“Cá cược?” Thư Tĩnh mở to mắt, không biết cô ấy muốn làm gì.

“Tao từng giả trang mày, lúc mới bắt đầu anh ấy không nhận ra, là tao không cẩn thận lộ ra dấu vết, nói sai, mới khiến anh ấy phát hiện tao không phải mày. Bây giờ, mày có dũng khí giả dạng tao đi khiêu chiến tình cảm của anh ấy không?”

“Cái gì?”

“Mày dám cá với tao một lần, cho dù mày xuất hiện với dáng vẻ của Thư Nhàn, anh ấy cũng nhận ra được mày không?”

“Chị muốn em đi thử anh ấy?” Cô thất thần.

“Đúng vậy!” Cô không phải người dễ dàng nhận thua, cô không tin sức mạnh tình yêu của Huyền Dạ Thần Hành đối với Thư Tĩnh năng lượng tình yêu lại có thể nhận ra sự khác nhau của linh hồn trong cùng một cơ thể!

“Vì sao em phải cá cược việc nhảm chán này với chị?” Thư Tĩnh giận dữ nói.

“Còn nhớ tao từng nói mày là mộng môi không?” Thư Nhàn bỗng nhiên chuyển đề tài.

“Đương nhiên.”

“Mày là tín đạo giữa mộng cùng thế giới thật, ngăn cách tiềm thức và ý thức của con người, một khi mày suy sụp, tín đạo kia sẽ mở rộng ra, đến lúc đó những người trong mộng đều đến được thế giới thật, nghĩ xem, đó sẽ tạo thành cảnh tượng hỗn loạn và rắc rối thế nào a?” Thư Nhàn cười lạnh.

“Em không vĩ đại như vậy. đừng dọa em.” Thư Tĩnh kinh ngạc nói.

“Mày nghĩ rằng tao và mày vì sao có thể từ cảnh mơ của mày đi ra? Vì sao Hắc Vũ Sâm muốn sức mạnh của mày? Đó là bởi vì mày là mấu chốt! Nhưng hiện tại tao và mày đã thành một thể, tao cũng có thể vận dụng sức mạnh của mày.”

“Việc này có liên quan gì đến việc chị muốn em đi thử Huyền Dạ?” Cô nhẹ kêu.

“Nếu trong bảy mươi hai giờ anh ta có thể nhận ra mày, tao liền thay mày vĩnh viễn đóng lại tín đạo kia, nếu không tao khiến cho phá nó lớn hơn nữa, làm cho mỗi người đều rơi vào cảnh mơ của chính bọn họ.” Thư Nhàn uy hiếp.

“Em cũng có thể đóng nó lại.” Cô ai oán nói.

“Muốn đóng nó lại phải hy sinh linh hồn của mày, như vậy mày sẽ không thể gặp lại Huyền Dạ, mày bỏ được sao? Dù sao tao cũng sắp chết, nếu mày thắng, tao liền thay mày đóng nó lại. Như thế nào?” Thư Nhàn khiêu khích thêm một câu, “Hay là căn bản mày không tin tưởng Huyền Dạ Thần Hành?”

Thư Tĩnh không nghĩ tới trước khi chết Thư Nhàn còn khó đối phó như vậy, cô biết nếu cô không đáp ứng, với cá tính của Thư Nhàn, trước khi cô ấy biến mất nhất định sẽ đại náo một hồi mới cam tâm.

“Được!” Chỉ có con đường này để đi.

“Mày cũng không thể nhường, nếu mày ám chỉ cho Huyền Dạ, tao sẽ lập tức hủy tín đạo.” Thư Nhàn cảnh cáo.

“Em biết.”

“Tao chỉ có thể chống đỡ bảy mươi hai giờ, xem mày làm thế nào vui vẻ tiễn tao biến mất, Tĩnh yêu quý.” Thư Nhàn nở nụ cười, cô không phải người tốt, cho nên dù cô sắp hồn phi phách tán, cũng sẽ không để người khác yên.

“Hy vọng chị giữ lời.” Thư Tĩnh thờ dãi nói.

“Tao sẽ, bởi vì đây là lần cuối cùng hai người chúng ta tranh đua.”

Do đó, Thư Tĩnh lấy thân phận Thư Nhân tính lại, cô biết rõ Huyền Dạ Thần Hành sẽ khiếp sợ rất nhiều, nhưng cô có miệng khó nói nên lời, nhất cử nhất động của cô đều bị Thư Nhân theo dõi, cô chỉ có kiên trì diễn xong.

Đến tối, Huyền Dạ Thần Hành vẫn không xuất hiện, Thư Tĩnh biết nếu còn tiếp tục như vậy, cô chỉ lãng phí thời gian vô ích, vì thế cố gắng khởi động thân thể, ra khỏi phòng bệnh, muốn cùng Huyền Dạ Thần Hành nói chuyện.

Ở cuối hành lang lâu hai có một cánh cửa, cửa hé mở lộ ra ánh sáng nhạt, cô nhìn đau trong cơ thể, vịn tường từng bước một đi qua.

Mới đến cửa, cửa bỗng nhiên mở ra, một người đàn ông tuấn mỹ y phục đen đi ra, thấy cô liền khẽ giật mình, mới nói: “Cô muốn tìm Huyền Dạ?”

Cô gật gật đầu.

“Vào đi thôi! Anh ấy ở bên trong, song tôi nghĩ anh ấy sẽ không vui khi thấy cô đâu.” Lôi Xiết thân nhiên nói.

“Tôi biết, nhưng tôi muốn gặp anh ấy.” Cô cố ý ngả ngón ngẩng đầu.

Lôi Xiết thay cô mở cửa, không nói gì.

Cô chậm rãi đi vào, bên trong ngoại trừ Huyền Dạ Thần Hành, còn có Tước Lợi Nhi cùng Cừ Liệt.

“Oh? Cô có thể xuống giường?” Tước Lợi Nhi ngoài ý muốn nói, bị thương nặng như vậy còn có thể đi lại, cô gái này thật đúng là mạnh.

“Không đi lại một chút, tôi sẽ buồn chết.” Ở cùng Thư Nhân chín năm, cô đã sớm quen thuộc giọng điệu và thần thái của cô ấy.

Huyền Dạ Thần Hành ngồi trước quầy bar, thấy cô tiến vào, ánh mắt ngay cả nâng cũng không nâng một chút.

Tước Lợi Nhi cùng Cừ Liệt nhìn nhau, đều tự động lui ra ngoài, cô gái này rất rõ ràng là tới tìm Huyền Dạ, bọn họ tốt nhất nên tránh một chút.

Thấy mọi người đều đi rồi, Thư Tĩnh chậm rãi đi đến bên người Huyền Dạ Thần Hành, nhìn xuống kích động muốn vuốt ve mái tóc anh, đưa ra khuôn mặt tươi cười nói: “Sao vậy, cả buổi chiều cũng không đến thăm em một chút, tốt xấu gì em cũng là bệnh nhân nha!”

Huyền Dạ Thần Hành một tay chống cằm, một tay cầm ly rượu, không để ý tới cô.

“Này, anh đây là thái độ gì.....” Cô vron tay giật nhẹ anh.

Anh phút mở miệng, âm trầm trầm cô, “Cút!”

Một chữ, giống như kim châm thẳng vào tim cô rỉ máu. Huyền Dạ, anh nhìn em đi, là em! Em là Thư Tĩnh a! Cô trong lòng reo hò.

“Dữ như vậy làm gì? Đơn giản là người trong cơ thể này không phải cô gái anh muốn liên giận thành như vậy? Đừng quên, khuôn mặt này là của Thư Tĩnh nha!” Cô diễn thật vất vả, hy vọng chấm dứt sớm chút.

“Chính bởi vì như thế tôi mới cảm thấy ghê tởm!” Anh nghiêng đầu, chán ghét thấy Thư Nhân lợi dụng thân thể Thư Tĩnh huênh hoang.

“Thân thể này từng cùng anh lên giường, bị anh ôm qua, hôn qua, sờ qua, có cái gì đáng ghét?” Cô cố gắng nuốt ủy khuất vào bụng, cô nên cao hứng, Huyền Dạ Thần Hành thật sự thích cô mới có phản ứng này.

“Tôi hôn là Thư Tĩnh, không có liên quan gì đến cô!” Anh lạnh lạnh nói. Trước kia anh tuyệt sẽ không đối xử với con gái không khách khí như vậy, nhưng sau khi nhân cách hợp một, mặt lạnh nhạt tất cả đều bày ra hết.

“Anh ghét em như vậy sao? Lúc vừa mới quen, anh cũng cùng em chơi đùa rất vui vẻ.....” Cô không tự giác dùng giọng điệu ưu thương nói.

Nghe thấy ngữ điệu này, trong lòng anh vừa động, quay đầu nhìn chăm chăm cô, vừa vận nhìn thấy nét ưu thương lướt qua trên mặt cô.

Thư Tĩnh? Anh kinh ngạc cơ hồ không cầm nổi ly rượu trong tay.

“Hắc! Rốt cục cũng chịu nhìn em, như thế nào? Em học Thư Tĩnh có giống không?” Cô vội vàng che dấu biểu lộ vô ý của mình.

Biết bị chọc ghẹo, lửa giận của anh càng mạnh, tức giận đến muốn đâm vào mặt cô, nhưng mà, khuôn mặt của cô rõ ràng là Thư Tĩnh a! Bảo anh làm sao xuống tay?

Vron tay bắt lấy vạt áo cô, anh kéo cô lại, lạnh lùng nói: “Ngày mai tôi sẽ đưa cô rời khỏi nơi này, đời này đừng để tôi thấy cô!”

“Không! Em không đi! Em muốn ở cùng anh!” Cô không thể cứ như vậy bị đuổi về, tuyệt đối không thể.

“Cô.....” Anh kéo cô đến gần, đang muốn gần gũi, nhưng nhìn đôi mắt chống đối của cô, nhớ nhưng trong lòng đối với Thư Tình không hề báo trước cuộn cuộn ập đến, đim ngập lý trí anh, vì thế thân thể giống như bị mê hoặc, điên cuồng ôm chặt cô, hung hăng hôn hai cánh môi làm người ta ý loạn tình mê của cô.

Thư Tình! Thư Tình! Anh gọi trong lòng, nhắm mắt dùng miệng nhắm nháp hương thơm của cô, hơi thở này là của cô, bờ môi mềm mại này là của cô, thân thể mềm mại ấm áp là của cô, tất cả tất cả đều là Thư Tình, nhưng, vì sao linh hồn lại là Thư Nhân?

Huyền Dạ hôn cô? Anh nhận ra cô sao?

Thư Tình chỉ kinh ngạc vài giây, lập tức hòa tan trong nụ hôn của anh, đây là cách hôn quen thuộc của anh, là nụ hôn đặc biệt của Huyền Dạ Thần Hành, trong dịu dàng có cuồng dã, trong nồng đậm có thương tiếc, cô sợ hãi hưởng ứng anh, cũng đợi anh lại một lần nữa mê hoặc lòng cô.....

Đang hôn nóng bỏng, Huyền Dạ Thần Hành đột nhiên đẩy cô ra, đôi mắt đen thâm trầm không mang theo tình cảm, chỉ cười lạnh nói: “Không tệ! Ngay cả cách hôn của Thư Tình cũng học được rất giống, cô thật đúng là lợi hại!”

Mặt Thư Tình lập tức trắng xanh, cô liên tục hít sâu mới khiến mình không run rẩy, nở nụ cười gượng gạo.

“Cám ơn sự khích lệ của anh.” Anh không nhận ra! Anh vẫn là không nhận ra! Cô uể oải cơ hồ không còn dũng khí cùng Thư Nhân cuộc tiếp.

“Hừ! Cho dù từ đầu đến chân cô cùng Thư Tình giống nhau như đúc, tôi cũng không thể yêu cô, bởi vì cô chỉ là kẻ trộm!” Anh lên án không chút lưu tình.

Tuy rằng không phải đang mắng cô, nhưng Thư Tình vẫn là bị vẻ lạnh lùng trong ánh mắt anh bắn ra làm cho đau lòng.

“Này rất khó nói nha, hiện tại em chính là Thư Tình, em không tin anh sẽ thờ ơ với em.....” Cô tiến lên muốn hôn anh, muốn tiến thêm một bước để anh cảm thụ tiếng lòng cô.

Anh giận dữ nhũu chặt mày, hung hăng đẩy cô ra, quát lớn: “Cút! Đừng để tôi nhìn thấy cô!”

Nói xong, anh giống như tránh né ôn dịch lao ra cửa, trong lòng không nhận được rửa nhỏ.

Làm gì vậy? Cô muốn dùng thân thể Thư Tình đến dụ hoặc anh?

Đáng ghét! Rất đáng ghét! Anh thiếu chút nữa liền khác chế không được..... thiếu chút nữa coi cô là Thư Tình.....

Thư Tình ngã nằm xuống dẽm thật sự là một chút phản kháng cũng không có.

Thật muốn đem sự thật nói hết ra, cô không muốn tiếp tục diễn vai nhân vật thống khổ này.

Nhưng mà, nếu thật sự nói ra, loài người sẽ ra sao đây?

Nhàn, chị đã sớm đoán chắc em sẽ thất bại, có phải hay không? Cô nhắm mắt, nước mắt bất lực chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ngày ước định chỉ còn không đến mười hai giờ, sáng sớm Thư Tình mở mắt ra, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng cười thắng lợi của Thư Nhân.

Nên làm cái gì bây giờ? Huyền Dạ Thần Hành không chịu gặp cô, cô chỉ có thể nhìn thời gian từng giọt từng giọt trôi qua mà lo lắng sưng, vết thương trên thân thể tuy rằng đã khá hơn, nhưng lo lắng lại thiêu đốt lòng cô, khiến cô một chút cũng không thể bình tĩnh.

Những hội viên khác của câu lạc bộ đều đối với cô đều rất khách khí, ba bữa cố định chưa từng thiếu, cũng không vội vã đuổi cô đi, nhưng cô vẫn có thể nhìn ra bọn họ đối với cô xa cách, không ai biết cô là Thư Tình, cô phải một mình phấn đấu.

Đi vào tổng bộ, cô về mặt hơn hờ chào hỏi mọi người, Lôi Xiết lạnh nhạt gật đầu cho xong việc, Cừu Liệt chỉ nhìn cô một cái liền quay đầu nhìn Tước Lợi Nhi anh yêu, mà Tước Lợi Nhi đã nhìn chằm chằm cô nãy giờ, mới nói: “Thương thế của cô thật nhanh hết nha, Huyền Dạ muốn chúng tôi tiễn cô ra.”

“Tôi không đi, trừ phi anh ấy tự mình đuổi tôi.” Cô quật cường lắc đầu.

“Anh ấy thấy cô sẽ thương tâm, người yêu đi rồi, anh ấy còn phải đối mặt với thể xác của tình nhân, cô bớt tàn nhẫn một chút có được không?” Cừ Liệt hai tay khoanh trước ngực liếc cô một cái.

“Anh ấy thật sự yêu Thư Tĩnh như vậy sao?” Cô cười nhạt hỏi, đáy mắt lại không giấu được ưu sầu.

“Tôi còn chưa thấy anh ấy vì một cô gái mà mất hồn như vậy.” Tước Lợi Nhi giận tái mặt.

“Tôi sẽ khiến anh ấy rất nhanh quên em tôi.” Cô vẫn cười, cười đến khóe miệng sắp cứng lại.

“Tôi thấy cô chỉ không ngừng nhắc đến nỗi đau của anh ấy.” Cừ Liệt hừ lạnh.

“Tôi có thể an ủi nỗi đau của anh ấy, dù sao chị em chúng tôi cũng cùng chung một thân thể, anh ấy không nhìn kỹ căn bản không nhận ra được.....” Cô thốt ra.

Đừng ám chỉ, Tĩnh! Thư Nhân lạnh lùng cảnh cáo cô.

Cô bỗng im miệng, ánh mắt hoảng sợ một chút.

Tước Lợi Nhi kỳ quái nhìn cô, mặt nhăn mày nhu. “Làm sao vậy?”

“Cô muốn nói gì?” Lôi Xiết cũng thấy khác thường.

“Cô muốn giả trang Thư Tĩnh tới gần anh ấy à?” Cừ Liệt sâu sắc hỏi.

“Tôi? Có gì không thể.” Cô cười quyến rũ, xoay người ra khỏi tổng bộ.

Mới bước ra ngoài cửa, cô liền đụng trúng Huyền Dạ Thần Hành, khuôn mặt tuấn tú không chút độ ấm của anh không lộ vẻ gì, chỉ kéo cô ra ngoài.

“Huyền Dạ, anh làm gì?” Cô kêu lên sợ hãi.

“Nếu muốn tôi tự mình quăng cô ra ngoài, tôi đây đành phải chịu khó một chuyến.” Anh đi nhanh, không quay đầu lại.

“Em không đi! Lúc này em không thể đi!” Cô luống cuống, cứ như vậy bị đưa đi, cô nhất định sẽ thua trắng.

“Vì sao ‘lúc này’ không thể đi, cô còn muốn dùng quỷ kế gì? Tĩnh lại đi! Lôi Xiết và Cừ Liệt đều có người trong lòng, sự dâm dăng của cô không dùng được ở đây đâu.”

“Em muốn ở lại không phải vì bọn họ, mà là vì anh.....” Cô bị kéo không thể không đuổi theo, thân thể đau đến thở dốc.

“Tôi? Cô còn muốn quyến rũ tôi, phải không? Cô vẫn nghĩ rằng cô sức quyến rũ vô cùng, phải không?” Anh bỗng đứng lại, hai tay bắt lấy vai cô.

Cô bị khí thế của anh ép tới kinh hãi, trong nháy mắt, trên mặt tất cả đều là vẻ sợ hãi.

Huyền Dạ Thần Hành ngẩn ngơ, cô gái trước mắt rõ ràng là Thư Tĩnh, khiếp nhược cùng sợ hãi, bất lực cùng ưu sầu, đây không phải là vẻ mặt của Thư Nhân.

Chẳng lẽ cô lại diễn trò?

Anh hoài nghi nhíu mày, tiếp đó nghĩ đến, cả ngày nay tuy rằng anh tránh cô, nhưng ánh mắt luôn lờn vờn quanh cô, có đôi khi cô đứng ở xa xa bộ dáng quả thực chính là phiên bản của Thư Tĩnh, anh thật sợ mình bị Thư Nhân mê hoặc, mới có loại ảo giác này.

Nhưng, Thư Nhân có thể học giống Thư Tĩnh như vậy sao?

“Nếu Thư Tĩnh đã chết, anh có thể thử chấp nhận em, dù sao cũng là cùng một cơ thể.....” Cô cố lấy dũng khí đón ánh mắt anh.

Lại là u quang chột lóe rồi biến mất kia!

Lúc này Huyền Dạ Thần Hành không có nhìn lắm, trong đôi mắt đen của cô có khí tức trầm tĩnh quen thuộc.

“Nói cho cô biết một chuyện, tôi yêu là linh hồn, ý thức cùng mỗi một tác hơi thở của Thư Tĩnh, không có bất luận kẻ nào có thể thay thế được cô ấy, cho dù là chị em song sinh cùng một cơ thể của cô ấy cũng không được!” Trong lời nói chém đinh chặt sắt tất cả đều là thâm tình khí thế bức người.

Thư Tĩnh sững sờ, cô bị những lời này làm cảm động không thể nói gì, cô không biết về mặt mình đang kinh hi xen lẫn, càng không biết hai hàng lệ không nghe lời đã tràn ra hốc mắt, hóa thành hai chuỗi trân châu.....

Huyền Dạ Thần Hành cảm thấy trong lòng cứng lại, bình tĩnh kiềm chế trong nháy mắt hóa thành sóng triều mênh mông, anh lại một lần nữa ôm cô vào lòng, lại một lần nữa kim lòng không được hôn cô.

Huyền Dạ! Huyền Dạ! Em cũng yêu anh, em cũng yêu anh a. Thư Tĩnh ní non trong lòng.

Đang lúc hai người hôn đến thần hôn điên đảo, giọng nói chế giễu của Cừ Liệt giống chậu nước đá hắt vào đầu Huyền Dạ Thần Hành. “Anh coi cô ta là Thư Tĩnh à? Tôi còn nghĩ anh phân biệt rất rõ ràng chứ.”

Huyền Dạ Thần Hành dùng sức đẩy Thư Tĩnh ra, kinh hãi trừng cô, hơi thở nặng nề không ổn.

Thư Tĩnh vẫn chưa hoàn hồn khỏi nụ hôn mãnh liệt của anh, vẻ mặt ngạc nhiên.

“Anh không phải quá cô đơn đến không khống chế được dục vọng chứ? Lão huynh.” Cừ Liệt ngay sau đó lại trào phúng.

Chậm rãi bình ổn nhịp tim, Huyền Dạ Thần Hành ánh mắt khề híp, trầm tư gật đầu, “Quả thật, tôi thấy tôi thật sự hồ đồ rồi, lại không nhận ra cô ta là ai!”

“Em.” Thư Tĩnh vội vàng lau đi nước mắt lưu lại trên mặt.

“Kĩ thuật diễn của cô thật tốt.” Anh lại nhìn cô một cái, đi vài bước, lại quay đầu nói: “Buổi tối tôi sẽ đưa cô rời đi.”

“Không cần! Huyền Dạ! Em không muốn đi!” Cô kinh hoảng gọi anh lại.

“Cô không đi không được.” Anh kiên quyết bỏ lại những lời này liền rời đi.

“Huyền Dạ –” Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“Hết hy vọng đi!” Cừ Liệt nhún nhún vai cũng tránh ra.

Thư Tĩnh chấn động một lúc lâu, mới lo lo lảng lảng trốn về phòng bệnh, cô thật không biết nên đối mặt với màn đêm sắp buông xuống như thế nào.

Dùng qua com chiều, cô tìm chung quanh không thấy bóng dáng Huyền Dạ Thần Hành, còn lại hơn bốn giờ, cô nên làm như thế nào để anh nhận ra cô là Thư Tĩnh, mà không phải Thư Nhân?

Nhưng mà tìm hết câu lạc bộ linh lực cũng không thấy anh, cô gấp đến độ có thể đun nóng con kiến trên nôi, biết thắng bại đã được công bố.

Ngay lúc cô bối rối bất an, Huyền Dạ Thần Hành đột nhiên hiện thân, anh ở đại sảnh lầu một thấy cô, không nói hai lời, tiến lên nắm tay cô đi ra cửa lớn.

“Huyền Dạ, em không thể cứ như vậy mà đi, em còn có việc.” Cô mới nói đến đây, giọng nói của Thư Nhân lại xuất hiện.

Đừng nói nhiều, Tĩnh, tao luôn luôn nhìn mày!

Huyền Dạ Thần Hành căn bản không nghe cô giải thích, anh trực tiếp lôi cô ra tin đạo, rời khỏi câu lạc bộ linh lực, đi đến Nhật Bản.

Tiếp đó, anh mang cô đến khách sạn lần trước anh ngủ lại, trực tiếp vào phòng anh.

Thư Tĩnh rốt cuộc nhìn không được, cứ như vậy, anh căn bản sẽ không nhận ra cô là Thư Tĩnh, không bằng đem vụ cá cược của cô cùng Thư Nhân nói ra, có lẽ Huyền Dạ có thể đứng lúc ngăn cản Thư Nhân.

“Em nói cho anh biết, Huyền Dạ, em có chuyện cần nói với anh.” Cô vừa vào cửa liền kéo Huyền Dạ Thần Hành bước nhanh đến giường lớn, muốn dùng thời gian nhanh nhất nói rõ mọi chuyện.

Anh theo đà kéo của cô, quay đầu, kéo cô vào lòng, ngăn chặn cái miệng nhỏ nói không ngừng của cô.

Thư Tĩnh hoảng sợ, theo phản xạ muốn đẩy anh ra, nào biết lại bị anh ôm càng chặt.

Đầu lưỡi anh khí phách công chiếm miệng cô, hợp cùng mùi nước hoa đàn ông trên người, làm cô suýt ngất.

Một lát sau, nụ hôn cuồng liệt biến dịu dàng, anh liếm, mút, càng không ngừng cùng cô quấn giao, trêu chọc, thẳng đến khi chân cô đứng không nổi, mềm nhũn dựa vào người anh.

Không được! Cô không có thời gian cùng anh hôn môi, cô phải đem chân tướng mọi việc nói cho anh biết.

Trong đầu Thư Tĩnh vẫn không ngừng báo động, tiếc rằng thân thể đã sớm bị anh hôn đến mềm yếu, căn bản không muốn đẩy anh ra.

Nụ hôn nồng nhiệt gọi lên dục hỏa của hai người, anh ôm lấy cô, ngã vào nệm, lại hôn cô, tay cũng chậm rãi cởi bỏ nút áo cô.

Mày sẽ thua! Thư Nhân cười lạnh.

Chỉ còn lại một tiếng, Huyền Dạ Thần Hành lại muốn cùng “Thư Nhân” lên giường, còn có cái gì so với chuyện này rõ ràng hơn? Ván này tao thắng chắc rồi!

Không! Thư Tình bỗng bị tiếng cười của cô ấy đánh thức, cô dùng sức đẩy Huyền Dạ Thần Hành, vô cùng lo lắng nói: “Hãy nghe em nói, Huyền Dạ.....”

“Không phải anh đã nói với em, khi ‘ăn’ đừng nói chuyện, như vậy dễ mắc ghen sao? Tình!” Anh mỉm cười, lại hôn lên vành tai cô.

Một câu của anh làm cho ván cược chuyển dời, tình thế hoàn toàn thay đổi!

Thư Tình cảm thấy suy nghĩ dừng lại, nhất thời quên hết mọi việc hỏi: “Anh..... anh biết?”

“Uh!” Mọi anh phớt qua cô cô.

Anh biết cô là Thư Tình! Anh biết! Thư Tình sắp bị niềm vui che lấp.

“Khi nào thì nhìn ra?” Cô lại hỏi.

“Buổi sáng.” Cho cô ánh nhìn thâm tình nhất, anh lộ ra nụ cười mê người.

“Nhưng mà..... nhưng mà..... làm sao anh biết được.....” Cô lấp bắp hỏi.

“Ánh mắt em..... không ai có ánh mắt thăm thẳm u buồn như ‘gương’ của em, chỉ có em chiếu ra anh chân thực nhất.” Anh đụng vào trán cô, cười khê.

“Nhưng anh..... anh vẫn biểu hiện.....” Ngược lại là cô bị trêu đùa.

“Bởi vì anh không hiểu vì sao em phải giả trang Thư Nhân gạt anh, cho nên anh dùng cả buổi chiều quan sát em, muốn biết đáp án.”

“Anh biết đáp án chưa?”

“Anh đoán, đại khái là Thư Nhân uy hiếp em! Yên tâm, đêm nay anh đi vào giấc mộng thay em giải quyết cô ta.”

“Huyền Dạ.....” Cô cao hứng vươn tay ôm lấy anh. “Không cần, ván này em đã thắng, Nhân chị ấy sẽ không sẽ làm phiền em nữa.”

“Phải không?” Anh dịu dàng nhìn cô, khi xác định cô chính là Thư Tình, anh kinh ngạc cùng hưng phấn không thể dùng lời nào để hình dung, anh cảm tạ thượng đế đem Thư Tình trả lại cho anh, cảm kích cơ hồ rơi lệ, khi đó anh thiếu chút nữa đã khiêng cô vào phòng anh điên cuồng với cô, nhưng anh lại sợ bị hội viên khác thấy lại hỏi đông hỏi tây, mới lợi dụng buổi tối đem cô ra khỏi câu lạc bộ linh lực, chỉ vì cùng cô ôn tồn một đêm, cũng hỏi rõ ràng tình hình cụ thể.

“Đúng vậy, chị ấy sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, cảm ơn anh đã cứu em cùng mộng của mọi người!”

“Oh? Nghĩa là sao?” Anh nhướn mi, chờ cô giải thích.

Thư Tình cười, lắc đầu không nói tiếp, chỉ dùng môi mềm mại chạm vào anh, cho anh một nụ hôn vừa dài vừa sâu.

Chuyện này, về sau lại chậm rãi nói cho anh đi!

Anh lập tức trở về với kích tình nóng bỏng, hai người đều không muốn buông đối phương ra, thậm chí gặt gao bảo vệ tình yêu của mình!

Chúc em hạnh phúc, Tình.

Thư Nhân thua tâm phục khẩu phục, sau khi để lại những lời này cô liền biến mất không dấu vết, mà từ khi cô biến mất, tin đạo nói liền ý thức trong mộng cùng thế giới thật của Thư Tình cũng vĩnh viễn phong bế.

Trong mộng kính từ nay về sau không còn chiếu ra hình ảnh nữa, Thư Tình cùng Huyền Dạ Thần Hành đều biết, giấc mộng mê loạn cuối cùng đã đến hồi kết.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Kết thúc

“Quản lý, Huyền Dạ đâu? Anh ta thật sự đuổi Thư Nhân đi sao?” Cừu Liệt gãi đầu hỏi quản lý.

“Ừm.” Quản lý đáp nhẹ một tiếng.

“Huyền Dạ đáng thương, lần đầu tiên em thấy anh ấy cuồng dại như vậy.....” Tước Lợi Nhi chống cằm nói.

“Cậu ta không đáng thương đâu, bây giờ cậu ta còn rất cao hứng đấy!” Quản lý cầm lấy cái ly kiểm tra xem có sạch hay không.

“Vì sao?” Cừ Liệt cùng Tước Lợi Nhi cùng nhìn ông.

“Ồ cùng người mình yêu, ai lại không vui vẻ chứ?”

“Người yêu? Nhưng đó là Thư Nhân a.....” Bỗng nhiên, Tước Lợi Nhi linh quang chợt lóe, nháy mắt mấy cái. “Chẳng lẽ.....”

“Cô gái kia kỳ thật là Thư Tĩnh?” Cừ Liệt nói tiếp.

“Vậy vì sao cô ấy lại lừa Huyền Dạ?” Lôi Xiết cũng mờ mịt.

“Các người chờ Huyền Dạ trở về hỏi cậu ta là biết ngay thôi.” Quản lý khôn khéo trốn tránh câu hỏi.

Hồ ly này quá lợi hại, chuyện gì cũng không lừa được ông, nhưng ông lại cố tình cái gì cũng không nói! Tước Lợi Nhi cùng Cừ Liệt cùng mắng thầm trong lòng.

“Này, quản lý, nếu ngày nào đó chúng tôi già đi, ông có đào thải chúng tôi không?” Tước Lợi Nhi nhin không được lại tìm quản lý tranh cãi.

“Có lẽ!” Quản lý mặt không chút thay đổi nói.

“Có lẽ, vậy là có à?” Tước Lợi Nhi có chút mất hứng.

“Cũng có khả năng sẽ không!” Cừ Liệt nói tiếp.

“Nhưng ngoại trừ chúng tôi, ông có nhân viên có thể thay thế chúng tôi sao?” Cô lại hỏi.

“Còn không có.” Quản lý nói thật.

“Ha ha, không có, vậy ông còn không mau đổi tốt với chúng tôi một chút đi? Coi chừng chúng tôi bãi công nha.”

“Tôi đối với các người còn chưa đủ tốt à?” Ông liếc cô một cái.

“Đương nhiên không tốt! Vào sáng ra chết là chúng tôi, ông cả ngày chỉ ngâm mình trong câu lạc bộ rửa ly, mỗi ngày không khỏi trôi qua quá dễ dàng đi?” Cô khiêu khích nhảy lên quảy bar ngồi.

Lôi Xiết cùng Cừ Liệt đều nở nụ cười.

“Vậy cô muốn thế nào?” Quản lý đẩy đẩy kính mắt.

“Tiếp theo, đổi ông đi làm nhiệm vụ được không?” Tước Lợi Nhi xoa xoa cằm.

“Tước Lợi Nhi, cô có từng có đối thủ không đối phó được không?” Quản lý tháo mắt kính xuống lau, ánh mắt sắc bén đảo qua cô.

“Không có.” Cô lắc đầu.

“Chờ cô gặp được kẻ địch không đối phó được tôi sẽ ra tay!” Ông lại đeo mắt kính lên.

“Xi, lão hồ li!” Biết lại bị lừa gạt, Tước Lợi Nhi tức giận đến bĩu môi trừng mắt.

“Ha ha ha, đừng như vậy, Tước Lợi Nhi, muốn quản lý vác bộ xương già chạy tới chạy lui rất khổ cho ông ấy!” Lôi Xiết cười nói.

“Bộ xương già? Em thấy ông ấy rất trẻ a, dường như cho tới bây giờ chưa từng già qua.....” Nói tới đây mày cô nhú lại, đưa mắt sát vào quản lý, vô cùng cẩn thận nhìn ông. “Rốt cuộc ông mấy tuổi a? Quản lý. Dường như từ lần đầu tiên tôi gặp ông đã có dáng vẻ này.”

“Phải không? Vậy cũng đã rất nhiều năm, quản lý chưa từng già đi sao?” Cừ Liệt mới tới cũng tương đối tò mò.

“Quản lý bảo dưỡng tốt thôi.” Lôi Xiết biết quản lý tuyệt đối không phải kẻ đầu đường xó chợ.

“Phải không? Nói mau, đến tột cùng ông ở đây bao nhiêu năm rồi?” Tước Lợi Nhi ép hỏi.

“Từ khi câu lạc bộ linh lực bắt đầu tôi đã ở đây.” Quản lý cười.

“Vậy câu lạc bộ linh lực đã thành lập được bao lâu?”

“Đại khái..... từ khi con người bắt đầu có ‘hy vọng’, câu lạc bộ linh lực liền tồn tại.” Trong lời nói của quản lý luôn giấu đi huyền cơ.

Con người có hi vọng?

Đó không phải thật lâu thật lâu thật lâu. trước kia sao?

Ba người bọn họ hai mặt nhìn nhau, trong nhất thời tất cả đều ngậm ngùi cả người.

Còn quản lý?

Ông vẫn là lão thần pha rượu của ông, mang theo nụ cười thắng lợi áp đảo.

Trong yên tĩnh hiếm thấy, lại có khách tới cửa, quản lý thân nhiên đi xuống lầu, nói lời thoái vĩnh viễn không thay đổi –

“Hoan nghênh quang lâm câu lạc bộ linh lực.”

Cần gì phải để ý thời gian?

Chỉ cần một ngày có con người tồn tại, câu lạc bộ linh lực liền vĩnh viễn sẽ không biến mất mà?

Bạn đang đọc truyện *Mộng Cảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.